13

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீசங்கராசாரிய குருப்யோ நமஃ.

வேதபாஹ்ய பாசுபத தாந்திரிக

துவித சைவ துர்வாதியாகிய

காரைக்குடி

ஸ்ரீமத் ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியாரின்

தூஷண நாவுக்கோர்

சூட்டுக்கோல்.

முதற் பாகம்.

இது

கோவிலூர் மடாலயம்

ஸ்ரீ வீரசேகரஞானதேசிக சுவாமிகளின்

பாதசேகரரும்

உபய பாஷா வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளவர்களால்

தீட்டப்பெற்று

சென்னை, கோமளேசுவரன்பேட்டை

சச்சிதானந்த அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1918.

உ

கணபதி துணை.

சற்குருப்யோ நமஃ

முகவுரை.

வாயுறை வாழ்த்து.

"யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு."

மதியிற் சிறந்த முதியோர்களே!

தென்பாண்டி நாட்டிலே, காரைக்குடியிலே, தனவணிகர் குலத்திலே உற்பவித்துப் பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தாலே கல்வியறிவு சிறிதுபெற்றும், அதுகொண்டு யாக்கை நிலையாமை, செல்வநிலையாமை, இளமைநிலையாமை முதலியவற்றைத் தன்னநுபவத்திற் கண்ணாரக்கண்டு, அன்பு, அருள், அடக்கம், வாய்மை, பொறையுடைமை, இன்சொல் முதலிய உத்தம குணங்களைக் கைக்கொண்டு, இக்கணமிருந்த இம்மெய்யென்ற பொய்க்கூட்டைத் தெக்கணத்திருந்து தீக்கணத்தான் வந்து பொக்கெனக் கொண்டுபோவதற்கு முன்னமே, தமது உபாசனு குருமூர்த்தி கூறியவுண்மைநிலையிலே யுறைத்துநின்று, முக்கரண சுத்தியுடன் செக்கர்மேனியெம் நக்கனு முக்கணுயகனை, முழுவன்புடன் முறைதவறுது வழிபட்டு, இஷ்டசித்திகளைப்பெற்று, இடையருவின்புற்று, எல்லோருக்கும் உபகாரியாய் வாழக்கருதாமல், சொற்றளர்ந்து கோனூன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்ப் பற்கழன்று பண்டம் பழிக்கப்படுமளவும் "மனைவி மக்கள் நித்தியம், மாடமாளிகை நித்தியம், கனுவுலகம் நித்தியம், மற்றுங்காணப்படும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் சத்தியம், இவற்றுடன் கூடியநுபவிக்கும் போகமும் நித்தியம்" என்று மற்கடப்பிடி போல், இறுகப்பிடித்துறைத்து நின்று இறுமாப்புற்றுத் தமது மதத்திற்கு முக்கிய குருமார்களாய்ச் சிரசாவகிக்குந் தீக்ஷிதர்களையும், மற்றைய மதத்திற்குரிய தேசிகர்களையும், புறக்கணித்திகழ்ந்து, ஒரு நெறியிலேனு முறைத்து நில்லாமல் இடையூசலாடிச்

சமயவழக்கு, சாத்திரவழக்கு, சாதிவழக்கு, பாஷைவழக்கு முத லிய இழுக்குநெறிகளிற் றமது முழுமனத்தையு மழுக்கி, அவமே காலங்கழித்து, வயோதிகப்பருவமுற்று விளங்கும் ஸ்ரீ ராம. சோ. சோக்கலிங்கச் செட்டியாரென்பார், எண்ணிலாக் கற்பனைகணிரம் பிய சிற்சில புராணங்களையும், "உண்மை நாயன்மார் மகிமை", "சிவசுந்தரசாயாரூப சிவமகிமா சங்கிரகம்" முதலிய சிற்சில சிறு நூல்களையும், தாமிற்றைநாள்வரையிற் கற்ற கல்வியின் பயனாக வியற்றி யச்சிட்டு வெளியிடுவாராயினர்.

அவற்றுள், "உண்மைநாயன்மார் மகிமை" என்ற சிறுநூலை உதாரணமாக வெடுத்துக்கொள்வாம். நாயன்மார்களது மகிமை யை யாவரறிவார்? "அடியார் பெருமையும் அருமையு நாளும் அறியம்பலவாணர்" என்றமுதியோர் மொழிப்படி, அகண்டைக ரசமாய் விளங்கும் பரமசிவமே யறியவல்லவராவர். அவ்வா றிருக்க, தாம்முற்றுமுணர்ந்த முனிவர் போற் கருதித் தலைமுடி சூடிக்கொண்ட பெயருக்கியையாமல் வரைந்தஅது,"மற்றொன்று விரித்தல்" என்னுங் குற்றத்திற்கிலக்காய், வேதாந்ததூடணம், விஷ்ணுதூடணம், முதலிய பரதூடணங்களையே பூடணமாகப் பூண்டு, "பெற்றம்புலியின்றோல் போர்த்துமேய்ந்தற்று" என்ற பொய்யாமொழிக்கிணங்க விளங்குகின்றதால், அறிஞர்கள் பலரா லும் அருவருததொதுக்குற்றுத் துரும்பெனத் தூற்றப்படத்தக்க தாயிற்று.

என்னை? தமது மதாசாரியராகிய நால்வர், பற்பலவற்புதங் கொண்டு, மதசித்தாந்தம் பண்ணியகாலத்திலே, "சமணரை வாதிட்டு வென்றார். பௌத்தரை வாதிட்டு வென்றார்" என இவ்வகை காணப்படுகின்றனவே யன்றி, எங்கேனும் "வேதாந்தி களை வாதிட்டு வென்றார்" என்று பெரியபுராண முதலிய தமக் குரிய புராணங்களிற் காணப்படுகின்றனவா? இல்லையே! இல்லை யே!!

அஃதவ்வாறாக, "சிற்றுணர்ந்தோ ரென்றுஞ் சிலுசிலுப் பரே, முற்றுணர்ந்தோ ரொன்று மொழியாரே" என்ற நீதிமொ ழிக்கிணங்கத் தமது சமயாசாரியர்களாகிய நால்வர்களைப் பார்க்கி லும், தாம் நுண்ணிய மதிப்புண்ணியர்போ லவலமா யெண்ணி,

"ஓ! விஷ்ணு மதத்தர்களே! உங்கள் மதத்திற்குரிய கடவுளாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி, நம்மோன்ற சீவர்களில் ஒருவர்;

ஆகையால் பசுவாகிய அவ்விஷ்ணுவைப் பூஜிப்பதை யறவே யொழித்து, நெற்றியிலுள்ள திருநாமத்தை யழித்துவிட்டு, விபூதி ருத்திராக்ஷ மணிந்துகொண்டு எ ம து சிவபெருமானை வழிபாடு செய்யுங்கள். திருமாலுக்கடிமை செய், தெய்வமிக மேல்" என்ற ஔவைப்பிராட்டியாரின் அருள்வாக்கின் உண் மைக் கருத்துவேறு. அ த னை யென்னுபதேசத்தாற் கேட் டுய்யுங்கள்.

ஓ! வேதவழியொழுகும் வேதியர்களே! உங்களுக்குரிய ஆரிய வேதத்தின் உண்மை யருத்தம் உங்களுக்குச் செவ்வனே விளங்கவில்லை. ஆரியமொழி வாசனையுமற்ற யானே, வேதாகம வுபநிடத புராண விதிகாச முதலிய யாவற்றினும் பொதிந்துள்ள வுண்மைக் கருத்துக்களை யெல்லா முணர்ந்தவனுவேன்; ஆகை யால் என்னுபதேசங்கேட்டு, அவ்வழியினுறைத்து நில்லுங்கள்.

ஓ! வேதாந்திகளே! உங்கள் ஆசாரியராகிய சங்கராசாரி யர், எங்களாசாரியராகிய நீலகண்ட சிவாசாரியரிடத்தில் சிவா கம வழித்தாய சிவதீக்ஷை பெற்றவர். அதனுல், அ வ ர் சைவ சித்தாந்தியே. அவர் செய்துள்ள நூல்களினும், அவற்றின் வழித்தாய வாசிட்டம், கைவல்ய நவநீதம், பகவற்கீதை, பிரம கீதை முதலிய யாவற்றினும், சைவ நலங்களே பொதிந்துள் ளன. ஆகையால் அவைகள் யாவுஞ் சைவசித்தாந்த நூற் களே! அவற்றி னுண்மை யறியாது விளங்கிய அளவிறந்த உங்களது குருமார்கள் ய ா வ ரு ம் பொய்க்குருமார்களே; யானொருவனே மெய்க்குரு; என் சொற்களைக் கடைப்பிடித் தொழுகுங்கள். சனகராஜா சைவசித்தாந்தி. தத்துவராயர் சைவசித்தாந்தி. சிவப்பிரகாசர் சைவசித்தாந்தி. சிதம்பர சுவாமிகள் சைவசித்தாந்தி. அர்ச்சுனர் சைவசித்தாந்தி. அக் கண்ணபிரானும் சைவசித்தாந்தி. யாவருஞ் சைவசித்தாந்திக ளே. பெண்டு மெய். பிள்ளை மெய். நாடுமெய். நகரம் மெய். இவற் றை யிறுகப்பிடித்து, இந்தப்பாழுஞ் சமுசார சாகரத்துள் ஆழ்ந் துழன்று என்போல் அவதியடையாமல், துறவாச்சிரமத்தை யடைந்து நீங்கள் துன்புறுவானேன்? அந்தோ! நீங்கள் இது காறும் பிரபஞ்சம் பொய்யெனக்கருதிப் பெருமோசமடைந்த வர்களன்றோ? இனியேனும் என் மெய்யுபதேச மொழிவழி நில்லுங்கள்.

" ஒகைமட வாரல்கு லேபரம பதமவர்க ளுந்தியே வைகுந்த மே,லோங்குமூலே யேகயிலே யவர்குமுத வாயினித மூறலே யமிர்த மவர்தம், பாகணைய மொழியேநல் வேதவாக் கியமவர்கள் பார்வை யே கருணை நோக்கம், பாங்கினவ ரோடுவிளை யாடவரு சுகமதே பரமசுக மாகுமிந்த, யூகமறியாமலே தேகமிக வாடினீர்கள்"

அந்தோ! பாவம்!! கானற்சலம்போலவும், கயிற்றரவு போலவும், கந்தருவநகரம்போலவும், கட்டையிற் கள்வன்போல வும், ககனரவிந்தம் போலவும், கனவுலகம்போலவும் விளங்கும் இப்பிரபஞ்சம் எக்காலத்தினுமழியாத நித்தியப்பொருளென இறுகப்பற்றிக் கொண்டுய்யுங்கள். சகத்மித்தையெனக்கூறும் வேதமுடிவான உபநிடதங்களின் கருத்துவேறு. அவற்றினுண் மை யெல்லாம் என் வாய்மொழிகொண்டுணருங்கள். உங்கள் குருமார்கள் அவைகளுக்கெல்லாந்தப்பருத்தம் பண்ணிப் பொய்ப் பொருள் கொண்டார்கள்.

ஓ! கோவிலூரில் வசிக்குஞ் சாதுக்களே! "நார்த்தொடுத் தீர்க்கிலென் நன்றாய்ந்தடக்கிலென், பார்த்துழிப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்......" என்று எங்கள் சமயாசாரியரால் தோல்வியுற்ற சமணசாரியர்கள் கூறிய நெறியைக்கைக்கொண்டு,

" எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடில்
அண்ணறன் கோயில் அழலிட்ட தாங்கொக்கும்
மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமாம்
எண்ணரு மன்னர் இழப்பர் அரசே."

" அந்தமில் ஞானி யருளை யடைந்தக்கால்
அந்த வுடல்தான் குகைசெய் திருத்திடில்
சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரும்
அந்தமில் இன்ப வருள்பெறு வாரே."

என்று எமது திருமந்திரமுதலிய பலகலைகள் கூறும் பற் பல பிரபல பிரமாணங்களை யெல்லாம் அப்பிரமாணங்களாகப் புற க்கணித்திழித்தொதுக்கி, உங்கள் குருமார்களது சமாதிகளை யெல்லாம் இடித்துத் தகர்த்து விளைநிலமாக்குங்கள். திருமந்தி ரம் முதலிய நூல்களின் உண்மைக்கருத்து வேறு. அது எனக் குத்தான் விளங்கும். இன்னும் உங்களாண்டவராகிய ஸ்ரீ முத்தி ராமலிங்க ஞானதேசிகர் சைவசித்தாந்தியே. அவருக்குப் பின் வந்த ஸ்ரீ துறவு சுவாமிகள் முதலியயாவருஞ் சைவசித்தாந்திகளே.

ஸ்ரீ ஆண்டவர், யான் மேலே சைவசித்தாந்த நூல்களெனச் சுட்டிக்காட்டிய வாசிட்டங் கைவல்ய கீதாதிநூல்களைப் போதித்து வந்தாரேனும், அவர் போதனையின் உண்மைக்கருத்து வேறு. அந்த அந்தரங்கமெல்லாம்,

" குருட்டினை நீக்குங் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்ட மாடிக்
குருடுங் குருடுங் குழிவிழு மாறே"

என்ற திருமந்திரத்திற்கிணங்க, இளமையிலேயே குருட்டுக்குருவையடைந்து, குருட்டுக்கல்விகற்று, குருட்டறிவுபெற்று, ஈழப் படுகுழியிலிறங்கி, ஈழக்குருக்கள் செய்த தீக்கைபெற்றுப், பராதூடணமந்திரம் இடையறாது ஜெபிக்கக்கற்று விளங்கும் யானொருவனே யறியவல்லவனாவேன். அவற்றைக்கேட்டு என் வழி யொழுகியேமாப்புறுங்கள்.

ஓ! வேத சிவாகமவழியொழுகும் " தில்லைவாழந்தணர்தமடியார்க்குமடியேன்" என்று திருவாரூர்த் தியாகேசப்பெருமான் திருவாக்காற் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட, பலவித மகிமைவாய்ந்த சிதம்பரத் தீக்ஷிதர்களே! உங்களுக்குச் சிவபூஜாவழி செவ்வனே தெரியவில்லை. ஆகமவழிக்குமாறாய் நடக்கிறீர்கள். யானே அவ்வாகமங்களி னுண்மையை விளக்க உலகத்தில் அவதரித்திருக்கின்றேன். என்னுரைகேட்டு நீவிரனைவரும் குருட்டுக் கல்விகற்று,குருட்டறிவுபெற்று, ஈழத்தடிப்பைக்கொண்டு, குழி வழியறியாது யான்விழுங் கொடுநிரயக்குழியிலே ஒன்றுகூடி யென்மேல் விழுங்கள்."

என்றித்தகைய மாறுபட்ட மயக்குரைகளைப் போதிக்கவும், எழுதவும், அச்சியற்றவும், வெளிப்படுத்தவுந் தலைப்பட்டுச் சர்வஜன விரோதியாய் விளங்குபவ ராயினர்.

இதனைக் கண்ணுற்று, பிள்ளைகள் செய்யும் பிழைகளை யுணர்ந்து, அவர்களைச் சாம பேத தான தண்ட மாகிய சதுர்வித உபாயத்தாற் றண்டித்து, அறிவு கொளுத்தி நல்வழி நிறுத்துதல் பெற்றோர்களின் கடமையா மாறுபோல, இளமைப்பருவத்திலேயே சற்குருவையடுத்து, வித்தையை விதிப்படி பயின்று, பூரண தேர்ச்சியடைந்து துறவாச்சிரமத்தை யுற்றவரும், வடமொழி

தென்மொழியாகிய இருமொழிக் கடலையும் நிலைகண்டுணர்ந்த மகா விற்பனரும், நியாயச்சந்திரரும், வேதாந்தபாஸ்கரரும், ஆத்மபுராணம், பகவற்கீதை, நியாயமுக்தாவலி, கண்டன காத்தியம், ஸ்ரீ ஞான மஹா வாசிட்டம் 32000, முதலிய பற்பல பிரபல கிரந்தங்களின் மொழிபெயர்ப்பாசிரியரும், காசிமுதல் தூத்துக்குடிவரையிற் பலவாண்டுகளாய்த் "தித்திக்குங்கனிரசமோ? செழும்பாகோ? கற்கண்டோ? தேனோ? பாலோ?, புத்திக்குட் புகுந்தினிக்கும் புத்தமிர்தோ?" எனக் கேட்டோர் புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பரவசமாமாறு, சர்வசாஸ்திர சாராம்சமாயும், யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் ஒத்ததாயும் முன்னோர் கொள்கைக்கு முரணாததாயுமுள்ள, பிரசங்காமிர்தத் தாரை பொழியும் மாரியும் ஸ்ரீ கோவிலூர் ஆதீனத்து வீரசேகர ஞானதேசிகர் பாதசேகரரும், ஆகிய ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிகளவர்கள், "அந்தோ! செட்டியார் வீணாய்த் துறையல்லாத் துறைசென்று, பலஜன விரோதமாகிய தூடணாபூடணம் பூண்டு, துன்பம் பயக்கும் பாவப்படுகுழியில் வீழவாளாகின்றாரே! என்னே! பாவம்!! வயோதிகராயிற்றே! "வறியார்க்கொன்றீவதேயீகை" என்ற தேவர் வாக்குப்படி இவர்க்கு உபகாரஞ்செய்தலே உபகார மெனப்படும். இவரது தூடண மொழி மந்திர செபத்தை யெதனாற் றடுப்பாம்? அதனை யறிந்து செய்வேமாயின், அறிவு விளக்கம் பெற்று அக்குழியில் வீழாமற் றப்பித்துக் கொள்வார். இதற்கு யாது பரிகாரம்?" என்று இரக்கமுற்று, "இவற்றிற் கெல்லாங் காரணமான இவரது பேழ்த்தவாயைத் திறவா வண்ணம், பிரபல சுருதிப் பிரமாணங்களாகிய ஓர் ஒப்பற்ற பூட்டினைக்கொண்டு பூட்டினால், இவ்வித பழிவழிகளிற் சென்று, பாவப் படுகுழிகளில் வீழ ஆளாகாமல் ஒருவழியுய்வர்." என இவ்வாறு ஆலோசித்துச், "சங்கரத்வேஷியார் வாய்ப்பூட்டு" என்ற பெயரையுடைய ஒரு பெரிய கெட்டியான பூட்டைக்கொண்டு இவரது வாயைப்பூட்டி இனி "வேதத்தை யிகழாதீர், வேதியர்நிந்தை செய்யாதீர், வெற்றுரை யடுக்காதீர், வீண்வழக்குத் தொடுக்காதீர், சாதியை யிகழாதீர், சமயநிந்தை செய்யாதீர், சாதுக்களைப்பழியாதீர், சாத்திர வழக்கு மொழியாதீர், தெய்வநிந்தை பேசாதீர், தீக்ஷிதர்களை யேசாதீர், ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் முதலிய புண்ணிய மூர்த்திகளைத் தூஷியாதீர்.

" இல்லார்க்கொன் றீயு முடைமையு மிவ்வுலகி
னில்லாமை யுள்ளு நெறிப்பாடு மெவ்வுயிர்க்குந்
துன்புறுவ செய்யாத தூய்மையு மிம்மூன்று
நன்றறியு மாந்தர்க் குள "

என்ற வான்றோர் வாக்கைக் கடைப்பிடித்து "இனி வேதிய நிந்தை, விஷ்ணுநிந்தை, சாதிநிந்தை, சமயநிந்தை, சங்கராசாரிய நிந்தை முதலியன செய்யாதீர். வயோதிகப்பருவத்தில் ஏன் தூடணச்செட்டியார்" என்னும் பெயரைச் சூட்டிக்கொள்ளுகிறீர்? நிந்தையா மந்திர செபஞ் செய்வதைச் சிந்தையிலறவே ஒழித்துவிடும் எனப் பலவாறிதமாயுபதேசித்து அடக்கி வைத்தார்கள்.

" செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது."

" காலத்தி னாற்செய்த நன்றி யொருவற்கு
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது" என்ற தேவர் மொழியைச் சிரமேற்கொண்டு, அப்புண்ணிய சீலரின் நன்றிமறவாற் காத்து நன்னெறி யுறுமல், "சென்மக்குணத்தைச்......செக்கிலரைத்தாலும் போகா" என்னு முதுமொழிக்கிணங்க, சிறந்தநூற் பிரமாணமாகிய திறவுகோலைக்கொண்டு, வாய்ப்பூட்டைத்திறக்க வறியாமல், பூட்டிய பூட்டானது பூட்டியவாறே யிருக்க, மீண்டுந் தூஷணமந்திரத்தைச் சூக்ஷுமமாக நாவான் முணுமுணுத்துக் கொண்டு, சென்ற வைந்தாண்டுகளாக விருந்ததோடமையாமல் வெளிப்பட்டுக் கரத்தில் கலமெடுத்து "பார்க்கவ புராணத்தி லுள்ள தூர்வையாசகப்படலம்" என்ற பெயரையுடைய, பலவித நிந்தைகளும் மயக்குரைகளும் நிறைந்த ஆபாசக் குளறுபடையப்பிரமாணச் சுவடியை வெளியிடுவாராயினர்.

அதனையுணர்ந்து ஸ்ரீ கோவிலூர் மடாலயம் வீர. காசிகாநந்த சுவாமிகள் "அந்தோ! பாவம்! வயோதிகக்காலத்திலே, இவ்வணிக மணிக்கு மதவாத பித்தந் தலைக்கேறி யையமேலிட்டுச் சமயவலிப்பும் சாஸ்திர வலிப்புமன்றோ அதிகரித்துவிட்டன. இதற்கென் செய்வது! தளர்ந்த பருவத்தாராயிற்றே" என்று மிக்க பரிதாபங் கொண்டிரங்கி, "உலகத்திலே குமரகண்ட வலிப்பு, காக்காய் வலிப்பு முதலிய வலிப்பு ரோகங்களுக்குச் சூட்டுக்

கோலிட்டுத் தீய்த்த மாத்திரத்திலே, யந்நோய்கள் நீங்கப்பெற்றுச் சுகமுறுகிறார்களன்றோ, அவ்வாறே யிவரது சமயமதவாத சாத்திரவலிப்புக்கோர் சூட்டுக்கோலிடுவேமாயின் அவை நீங்கப்பெற்றின்புறுவார்" எனக்கருதிச் சுருதியாகிய பணையிலே, யுத்தியாகிய இடுக்கியாலிடுக்கி, அநுபவமாகிய சுத்தியாற் சுத்தியரூபமாகப், பிரமாணச்சுவாலை வீசும் இந்நூலாகிய சூட்டுக்கோலினைத் தம்து மெய்ஞ்ஞானச் சுடரிலேகாய்ச்சி, மிகக்கூர்மையாக நீட்டித் தீட்டி இவரது தீயநாவைத் தீய்த்துவிட்டாராகலின், மேற்கூறிய பலவிததூடண வலிப்புரோகங்கள் புண்பட்டொழிந்து இன்புறுவாரெனக் கருதுகின்றோம்.

வலிப்புரோகங்களுக்குச் சூட்டுக்கோலிட்டுத்தீய்த்தல், நோயாளரிடத்துச் சாதகர்கொண்டுள்ள பச்சாத்தாபமாமாறு, நமது சுவாமிகள் இச்சூட்டுக்கோலினை யிவரது நாவிற்கிட்டதும், இவர் மீதுகொண்டுள்ள பெருங்கருணையே யாமென்பது உலகம் ஒப்பத்தக்கதேயாம்.

"இனமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச் சேகத்திருள்சோப்
பணமே யெனவெளி கண்டே யிருக்கவும் பாசபந்த
இனமே துணையென் றிருந்தோ நமன்வரி னென்செய்குவோம்?
மனமேநம் போலவுண் டோசுத்த மூடரிவ் வையகத்தே"

என்ற ஸ்ரீ தாயுமானவர் வாக்கை மறவாமற் சிந்தித்துக்கொண்டு, இனியேனும் நமது செட்டியாரவர்கள் தூடண மந்திரஞ்செபிப்பதை யொழித்துச், சிவமந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்திருமந்திர செபஞ்செய்துய்வாராகவென, எமது பரமஞானசாரியராகிய ஸ்ரீ முத்திராமலிங்க ஞானதேசிக சுவாமிகளின் திருவடிக்கமலங்களை முக்கரண சுத்தியுடன் சிந்தித்து வாழ்த்தி வந்திக்கின்றோம்.

சுபம்.

உலகத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்றும்
கல்லா ரறிவிலா தார்.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ ஆண்டவரடியார்க்கடியார்,

கோவிலூர்

உ

சிவமயம்.

ஓம் தத்சத் பரப்பிரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ சங்கராசாரிய குருப்யோ நம:.

வேதபாஹ்ய பாசுபத தாந்திரிக
துவிதசைவ துர்வாதியாகிய

காரைக்குடி

ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியாரின்

தூஷண நாவுக்கோர்

சூட்டுக்கோல்.

முதற்பாகம்.

உடன்முத லனைத்து முண்மையன் றென்று
திடம்பெற வுரைத்த செய்யவீ ரேசன்
மடன்மலர்ப் பாதம் மகிழ்வுடன் பணிந்தே
இடர்கெடச் சூட்டுக் கோலினை யிசைப்பாம்.

அறிவிற் சிறந்த அன்பர்களே !

காரைமா நகரின்கண் வசிக்கும் ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியா ரென்பார், "உண்மை நாயன்மார் மகிமை", "காஞ்சிவாசியாரின் மாயாவாதக்கோண் மறுப்பு", "சிவசுந்தரசாயாரூப சிவமகிமா சங்கிரகம்", "பார்க்கவ புராணத்தி லுள்ள தூர்வையாசகப்படலம்" என் பனவாதி சிறு சுவடிகளைப் பொறித்துக் கல்லாதாரை ஏமாற்றும் பொருட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அந் நூல்களின் உட்கருத்தோ வேதாந்திகளை நிந்தனை செய்வதேயாம். அவற்றுள் 'உண்மை நாயன்மார் மகிமை' என்னுஞ் சிறுசுவடிக்கு வேதாந்த பாஸ்கரரும், நியாய சந்திரரும், காசி முதல் தூத்துக்குடிவரை உபந்நியாச மாரிபொழிந்து உலகப்பிரசித்தி பெற்றவருமாகிய கோவிலூர் மடாலயம் ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிக ளவர்களால் ஐந்தாண்டிற்கு முன் "சங்கரத்வேஷியாரின் வாய்ப்பூட்டின் இரண்டாம்பாகம்" எனப் பெயரீந்து தக்க பிரமாணங்களைக்கொண்டு மறுப்பெழுதப்பட்டுப் புத்தக ரூபமாக நிலவுறுகின்றது. அதற்கு மறுப்பெழுத ஆற்றலற்று, பிங்கள ஹு புரட்டாசிமீ கடைசியில், கோயிலூர் மடாலயத்

தையும், அதனைச் சார்ந்த மகான்களையும், மற்றைய வேதாந்திகளையும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களையும், நிந்திக்கும் வியாஜ வாயிலாய்த் தம்மிடத்துள்ள வஞ்சகத் தன்மையினை வெளிப்படுத்தற்கு "பார்க்கவ புராணமாகிய விநாயக புராணத்திலுள்ள தூர்வையாசகப் படலம்" எனப் பெயரீந்து சிறு ஆபாசச் சுவடியொன்றை யெழுதிக் **கல்வியில்லாது** நாமாபிமான மாத்திரமாயுள்ள சைவசித்தாந்திகளை யேமாற்றும்பொருட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அவற்றிலுள்ள விஷயங்கள் கற்றோர் பார்த்து நகைத்தற்குரியனவாயும், முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று விரோதமாயு மிருப்பினும் அற்பப் படிப்புடையாரும், கேள்விமாத்திரமுடையாரும் அதனைக்கண்டு மயங்குவாராகலின், அவர்களது ஐயத்தினை யொழிப்பான் இக்கண்டனம் எழுதத்துணிந்தனம்.

இந்நூலுக்குப் பெயரீந்தமைக்குக் காரணம், நம் செட்டியார் ஈழதேசஞ்சென்று, ஈழத்துக் குருவையடைந்து, ஈழத்து மாணுக்கரோடு சேர்ந்து, இழுக்குடைக் கல்வி கற்றவராகலின் "நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந்தற்றாகு மாந்தர்க், கினத்தியல்ப தாகுமறிவு" என்ற பொய்யாமொழிப் புலவர் வாக்கின்படி சங்க மாத்திரத்தில் வந்துறும் தோஷம் இவரைவிட்டெங்ஙன நீங்குமோ? ஈழதேசத்தவர்கள் அத்தனைக் குற்றமுடையோராவெனின், அவர்கட்கு நாடோறும் குலமாறுதல், மதமாறுதலே இயற்கை குணமாகும். பகலில் கிறிஸ்துவரா யிருப்பார்கள். இரவில் இந்துவாய் விடுவார்கள். இது குலமாறுதலாகும். பகலில் கிறிஸ்துவைத் தொழுவார்கள், இரவில் சிவன் கோவிலுக்குச் சென்று சிவனைத் தொழுவார்கள்.இது மதமாறுதலாகும். இதில் ஐயுறவுண்டேல் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரென்பார் எழுதிய "யாழ்ப்பாணத்துக் காலநிலை" என்ற புத்தகத்தால் உணர்க. இப்புத்தகத்தினை விவகார வழக்குப்பற்றி அச்சுவாகனமியற்றவியலாதென்று "சுவாமிநாத பண்டிதர் என்பார்" தாம் எழுதிய புத்தகத்திலும் எழுதியிருக்கின்றார். ஆகலின், அவ்வீழ தேசத்தார்க்குரிய நிந்தைக்குணம் இவரையுஞ் சார்ந்து ஈழத்தடிப்பேறி யிருப்பதனால், இந்தியாவுக்கு வந்த காலமுதல் இதுகாறும் வேதாந்தத்தினைப் பலவாறு தூஷித்து எழுதுகின்றமையின், இப்பத்திர ரூபமாகிய சூட்டுக்கோல் வாயிலால் அவர் நாவின் சுரப்பைத் தீய்த்துவிடின், அந்த நாவெழாது **பெட்டிப் பாம்புபோல்** அடங்கி வேதவழியிருப்பரெனக்கருதி யிந்நூலுக்குச் "சொக்கலிங்கச் செட்டியாரின் தூஷண நாவுக்கோர் சூட்டுக்கோல்" எனப் பெயரீந்தாம் என்க.

"தூர்வையாசகப்படலத்தின் முதற்பாகத்தில் நானே பிரமமெனக்கொண்ட மார்க்கம் வேதசிவாகமாதி சகல சாஸ்திர விரோதமான சர்வாபாச மார்க்கமேயாம்" என்று வரைந்தார்—அன்பர்களே! அறிவிலிகளே நிறைந்திருக்குஞ் சபையின்கண் அக்ரதாம்பூலம் யாருக்குக் கொடுக்கலா மென்று யோசிக்கில், நஞ்செட்டியாரே இரண்டு கரங்களையும் நீட்டி

முன்னரதைப் பெற்றுக்கொள்பவராவரென்பதற் கைய மின்றும். என்ன விந்தைபாருங்கள். 'நான் பிரமம்' என்னும் மார்க்கம் வேத சம்மதமன்று, அதிலும் சிவாகமசம்மதமன்று, பின்னும் சர்வசாஸ்திரத்திற்கும் விரோத மாம் எனவும் வரைந்தார். ஒழுக்குடையா ரினமருவிக் கற்றிருப்பின் இங்ஙனம் வரைவரா? நான் பிரமம் என்னும் மார்க்கம் வேதத்தி லுளதா? அல்லது நம் மன்பர் கொண்டிருக்கும் வேத பாஹியமான ஆகமத்திலுளதா? வேதத்திலுளதேல், வேத சம்மத மல்லாத ஆபாச மார்க்கமென்று "எண்ணித் துணிவது கருமந் துணிந்தபின், எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு" என்னும் பொய்யா மொழியை யுணராது மனம்போன வாறு வரைவரா? வேதபாஹியமான ஆகம சம்மதமாமேல் நம் மன்பர் "உபயத: பாஸா ரச்சு" என்னும் நியாயத்தால் தப்புவது யாங்ஙனம்? இன்னும் ஓரிடத்தில் "சில வுபநிடதங்கள் ஏகான்ம வாதத்தைக் கூறு கின்றன" என்று பின் வரைந்து, தாமே வேதாந்தம் வேத சம்மத மென வொப்புக்கொண்டு ஆரம்பத்தில் வேத சம்மத மன்றென்று நிந்தித்து மீளாநரகிற் காளாகின்றனர்.

திருமந்திரம் ஆறந்தம் 2395.

"சிவனைப் பரமனுட் சீவனுட் காட்டும்
அவமற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாறு
னவமுற்ற வத்தையின் ஞானஞ் சிவமாந்
தவமிக் குணர்ந்தவர் தத்துவத் தாரே"

என்னுஞ் செய்யுளில் திருமூலநாயனார் அவமற்ற வேதாந்தமென்று புகழ்ந்து கூறியிருப்பவும், ஆபாசமார்க்கமென்று நிந்தித்த அறியாமையினை யறிவுடையோ ரறிவாராக!

"சில வுபநிடதங்களைத் தமது கருத்துக்கிணங்கத் திரித்துப் பொருள்கொண்டு" என்றார். உபநிடதங்களை வேதாந்திகள் திரித்தார்கள் என்று உளறுவது இவர் மதத்தினர்க்குச் சகச மலம்போன்று சகஜமாய் விட்டது. உபநிடதங்களைத் திரித்தார்களென்று இவர் சொற்பனங் கண்டனரா? அல்லது மகேஸ்வரனாகிய பரமேஸ்வரன் பிரத்தியக்ஷமாகி யுரைத்தனரா? சொற்பனங் கண்டேன், எங்கள் மதத்தில் சொற்பனஞ்சத்தியமானதால் இவர்கள் திருத்தியது,உண்மைஎன்பரேல், நன்றுநன்று! சொற்பனஞ் சத்திய மென்று அங்கீகரித்து நம் நண்பர் சாக்கிரத்தில் வேதாந்திகள் உப நிடதங்களைத் திரித்து விட்டார்களென்று, திடமாக ஜெபஞ் செய்துகொண் டிருந்திருப்பர். அதன் வாஸனையின் மிகுதிப்பாட்டால் சொற்பனத்திலும் அவ்வாறே தோற்றி யிருக்கலாம். இவ்வாறாய சொற்பனம் உண்மை யென நம்புமிவர், தமது புத்திரனுக்கு விவாகம் நடப்பதாகச் சாக்கிரத்தில் திடமாகச் செபஞ் செய்து வருவாராயின், வாசனையின் மிகுதிப்பாட்டால் சொற்பனத்தில் விவாகம் நடந்ததாகத் தோற்றிவிடும். தோற்றவே, சொற்பனம் நம்

அன்பருக்குச் சத்தியமாதலால், அதுகொண்டு மகனுக்கு மணவினை முடிந்து, பௌத்திர சம்பத்துக்கள் உண்டாய்விடும் எனக் கருதி விவாகத்தின் பொருட்டு சாக்கிரதத்தில் இனி முயற்சி செய்யாதிருப்ப ரென நாம் உறுதியாக நம்புகின்றோம்.

"விபூதி ருத்திராக்ஷாதிகளும் தமது கருத்தின்படி பொய்யென்றே ஒழித்துவிட்டால் தம்மைப் பிறர் வந்து அடுக்கமாட்டார்களென்றோ? அவற்றை மேற்கொண்டு வஞ்சவேடங் காட்டி, கடவுளுண்டு, நாம் அடிமை, பாவம் நீக்கிப் புண்ணியஞ் செய்துய்யவேண்டும் என்னும் உலகர் வழக்கம் நோக்கி, அவ்வழி மேற்கொண்ட அவ்வளவே யன்றி" என்றார்.

கையில் கலம்பிடித் தெழுதுங்கால் அற்ப அறிவொளிச்சுடர் கொளுத்தியாவது எழுதவேண்டாமா? "விபூதி ருத்திராக்ஷ முதலியன வெல்லாம், பிறரை யேமாற்றும் பொருட்டு" என்றார். சிவ வேடந் தரித்துக்கொண்டு சிவ சொரூபியாய் விளங்கும் மகான்களை வாய் கொண்ட மட்டும் நிந்திப்பர் இவரா? யாமா? நம் மன்பர் சிவன் கோவிலின் மேற்புறத்துள்ள அறுபத்து மூவர் மடத்தில் வாசஞ் செய்தும், அதிசமீபமாயுள்ள சிவாலயத்திற்கு நாடோறும் தெரிசிக்கச் செல்லாதிருக்குங் கொடுந்தொழில் பிறரை யேமாற்றும் பொருட்டென்றே யுணரலாம். அஃதின்றி நாடோறும் நியமந் தவறாது சிவச்சின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிவாலய தெரிசனம் செய்துவரும் எம்மவர்கள் கொண்டிருக்கும் வேஷம் பிறரை யேமாற்றும் பொருட்டென வாய் கூசாது வழங்கலொல்லுமா? இன்னும் நம்மன்பரைச் சார்ந்த சைவ சித்தாந்திகளிற் பலர் சிவாலய தரிசன நிமித்தம் வருஷத்திற் கொருமுறை செல்பவரும், ஆயுள்வரை ஒருமுறை செல்பவரும், அயனத்திற் கொருமுறை செல்பவரும், மாத மொருமுறை செல்பவரும், வாரத்திற் கொருமுறை செல்பவருமாய், மடாதிபதிகளும் கிரகஸ்தர்களும் உள்ளார் என்பது காசிமுதல் கன்னியாகுமரி பரியந்தம் பறையறைவித்தாற்போல் பலருமறியப் பிரவசித்தமாயிருக்க, "முழுப்பூசுணிக் காயைச் சோற்றி லமுக்கியது" போன்று அதனை மறைத்து, எம்மவரை வேஷதாரிகள், வஞ்சகர்கள், பொய்யர்கள் என்று கூறுவது எந்த எரிவாய் நரகிற் புகுதற்கோ யாம் அறிகிலோம்.

அன்பர்களே! கவனிப்பீர்களாக. விநாயக புராணத்திலுள்ள தூர்வையாசகப் படலத்தினை "எல்லாரும் எளிதினுணரும்படி வசனரூபமாக எழுதி வெளியிட நேர்ந்தது" என்றார். முன்னரே வசனமாகச் செய்திருக்க இப்பொழுது தாம் வசனமாக இயற்றியதாகப் பொய் மொழி புகன்றார். அவர் என்செய்வார் பாவம்? அவரது முன்னோர்கள் சென்ற பொல்லாவழியேனும் செல்லவேண்டியவராகலின், இவ்வாறு செய்தார். இவர் முன்னோர்களுள், கந்தியாரும், வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் என்பவரும், தாங்களும் நால்வர்களோடு சமத்

துவமடைய வேண்டுமெனக் கருதி, தேவாரங்களை மனம்போனவாறு திரித்தும், புன்மொழிப்புதுப்பாக்களைப் புகுத்தியும், பெரிய புராணம், திருவிளையாடல் முதலிய நூல்களுள் இழிமொழிப்பாக்களை யிணைத்தும், இருக்கின்றார்கள் என்பது இவர் இனத்தவர்களுள் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவதும், அடங்கன்முறை முகவுரை முதலியவற்றுள் அச்சிட்டிருப்பதுமே போதிய சான்றாகும். பின்னுஞ் சிலர் பாரதம், இராமாயணம், பிரபுலிங்கலீலை, திருமந்திரம் முதலிய நூல்களிலுள்ள பாக்களைக் கோறல் செய்தும், அதிகமாகப் புணர்த்தியும், நடுவுநிலைமையிலுள்ளோர் தீண்டாவண்ணம் அச்சுவாகனமேற்றியும், முன்னிலைமையாயநன்னிலைமையை யுணராவண்ணம் பல விடையூறுகள் செய்தனர் என்பது பண்டிதரும் கலாசாலை மாணவர்களும் உணர்ந்த விஷயமே யாம். அதுபோன்றே யிவரினத்தவர்களுள் சிலர் சர்வ மேம்பாடுடைய ஆரிய பாஷையிலுள்ள புராணேதிகாசங்களில் தங்கொள்கைக்கு மாறுபாடா யிருக்கும் சுலோகங்களைத் திரித்தும், அவ்வாறு திரிக்க ஆற்றலற்ற சுலோகங்களை விடுத்தும், சுருங்கியவற்றை விரித்தும், விரிந்தவற்றைச் சுருக்கியும், அவ்வவர் கருத்திற்கியைய மொழிபெயர்த்தனர். அவற்றுள் இவ்விநாயக புராணமும் ஒன்றாம் ; ஆகலின் அஃதப்பிரமாணமாம். நிற்க,

" அன்பு, நூலாராய்ச்சி, கொடை, மிக்க போர்வல்லபம், ஒழுக்கம், இல்லறவின்பம் முதலிய பலவற்றாலும் மேம்பாடுடைய சனகராஜா அரசாக்ஷி செய்துவருங்கால்," என்று வரைந்து, பின்பு "நாரதமுனிவரைக் கண்டு வணங்காது கெர்வித்திருந்தார் " என்று வரைந்தனர். நண்பர்களே ! இவரது புத்தி கௌஸல்யத்தினை நீங்களே யுணர்வீர்களாக. முன்னர் அன்புடையவர், நூலாராய்ச்சி யுடையவர், கொடையுடையவர், மிக்க போர்வல்லபமுடையவர், ஒழுக்கமுடையவர், இல்லறவின்ப முடையவர் முதலிய பலவற்றாலு மேன்மையுடையவர் என்று அளவிறந்த குணநலமுடைத்தாந்தன்மையினை அறிவித்தனர். பின்னர் அதற்கு எதிர்மறையான குணங்களை யுடைத்தாந் தன்மையாய இறுமாப்பை யறிவித்தனர். நற்குணமுடையோரிடத்தில் அதற்கெதிர்மறைக் குணங்களுளவாமோ ? ஒன்று பொய்யாய் ஒழியினல்லது பரஸ்பரம் விரோதமுடைய இரு தருமங்கள் ஒரு நிலைக்களத் துளவாகாவாதலின், நம்மன்பர் கூறிய நற்குணங்கள் அறவே சனகரிடத்தில்லா திருந்திருக்க வேண்டும். நற்குணங்களில்லா தொழியவே, சனற்குமாரரிடத்துப் பிரமோபதேசம்பெற்று பிரமஞானியாய நாரதமுனிவர் அநதிகாரியாய அவரிடத்து வர ஆவஸியகமின்றாம். எதிர்மறையாய இறுமாப்புளதேல், அக்காலும் அநதிகாரியாய அவரிடத்து ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் வரவுரித் தன்றாம். ஆகவே, இருவழியாலும் இவர் பொறித்த குளறுபடையாய கற்பனைக்கதை ஆற்றிற்கரைத்த புளியோடொப்பாயவாறு காண்க. இன்னும் நம் மன்பர் " ஷணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே விலங்கின் மாட்டிக் கொள்வதுபோன்று " யோசனை

யின்றிக் கலமிருக்கிறதென்று கண்டவாறு வெள்ளைக் கடிதத்தைக் கறுப்புக் கடிதமாக்கி நாம அபிமான மாத்திரமுள்ள சைவசித்தாந்தப் பிரபுக்களிடத்தில் ஆசைவார்த்தை பல சொல்லிப் பொருளைவாங்கி, அச்சுவாகனமேற்றி வெட்கமின்றி வெளியிடுகின்றனர். நம் நூலை விவேகிகள் பார்க்கின் ஆசங்கிப்பர்களென்னும் அறிவிருக்குமாயின், இங்ஙனம் முன்பின் முரணுறவரைவரா. தாம் நீணாளாக உபாசித்துவந்த பரமேசுரனுடைய திருவருளாலன்றோ இங்ஙனம் முன்பின் முரணுற வரைந்தார். பரமேசுரனுடைய திருவருளின் அனுக்கிரகத்தைக் கடக்க யாவர்தாம் வல்லர்? பரமேசுரன் நிர்ப்பக்ஷவாதியாதலின், இவரது அந்தக்கரணத்தில் சாக்ஷிமாத்திரமாயிருந்து, இவரது பாவனையின் பிரகாரம் விளக்கி வைத்தனர். "யாவன் யாதொன்றினை நினைந்தான், அந்த வளவே யந்தப்பாவனையாலதனையடையுமால்" "எண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர்" என்பனவாதி வாக்கியங்களின்படி இவரது கொள்கையினையே யிவரது உபாசனமூர்த்தி விளக்கியதாம் என்க.

இன்னும், முதற் பக்கத்தின் ஆரம்பத்தில் "ஏகான்ம வாதிகளால் ஞானசனகரென்று துதிக்கப்பட்ட மிதுலாபுரி யரசரானவர்" என்று வரைந்திருக்கின்றார். பின் கணேசரால் சைவதீக்ஷைபெற்று சிவஞானியாயினரென்று வரைந்திருக்கின்றனர்.

அன்பர்களே! இவரது மதிபோனவாறென்னே! முன்னர் ஏகான்மவாதிகளாகிய வேதாந்திகளாற் புகழப்பட்டவர் என வேறு பிரித்தனர். பின்னர்த் தம்மினத்தவரென்று, மயல்கொண்டு மயங்கினர். இவரினத்தவராயின் எம்மவர் புகழ்வானேன்? எமது வேத முடிவாகிய பாரமார்த்திக அத்வைத சித்தாந்தத்தைக் கொண்டவராயிருப்பின் இவர் மதத்தில் தீக்ஷை பெறுவானேன்? பெறுதொழியவே, இவரினத்தவராற் புகழப்படாது, எம்மவராலும் எம்மவர் கைக்கொண்ட சிரோபூஷணமான வேதமுடிவாகிய பிருகதாரண்ய முதலிய உபநிஷத்துக்களாலும் புகழப்பட்டவர், மிதுலாபுரிக்குரிய ஞான சனகரென்பதை, நம்மன்பர் மனச்சான்றுக்கு மாறுபாடின்றி வரைந்ததே சான்றாகும்.

அன்றி, ஜனகர் என்பது சோழதேசத்தை யரசாளு மன்னர்கட்கு சோழன், சோழன், என்று நாமம் வழங்கல்போன்று, மிதுலையாளரையர் குலத்து வந்தார்க்கு ஜனகன், ஜனகன் என வழங்கல் வழக்கமாம். இதனை ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வாசிட்டத்தில் மிதுலையாண்டிருந்த ஜனகரது உபாக்யானத்தை யுபதேசித்துள்ளார். அக்காலத்திலேயே ஜானகியின் பிதாவாகிய வேறு ஜனகர் ஸ்ரீ தாசரதிக்கு மாமனாராக இருந்ததையும் யூகித்தறிவாராக.

ஏகான்மவாதிகளாற் புகழப்பட்ட ஞான சனகரென்றமையின், அநேகான்மவாதிகளாய அவைதிக சைவசித்தாந்திகளாற் புகழப்பட்ட

அஞ்ஞானியாய சனகர் ஒருவர் உளரென்று அருத்தாபத்திப் பிரமாணத்தினுற் சித்தமாகின்றது. அந்த சனகர் இருபத்தெட்டாகமங்களுள் புகழப்பட்டிருக்க வேண்டும். இன்னும் தென்றேயத்தில் அப்பிரஸித்த மிதுலாபுரியென் றோரூரிருக்கவேண்டும். அவ்வூரில், வெறுஞ் சைவப் பண்டார குருக்களாகவாவது, அல்லது நம்மன்பரைச் சார்ந்த பின்னே வேறு பற்பல சாதிகளிலாவது சனகரென்னும் பெயருடன் ஒருவரிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஆகம முதவியவற்ருனும், தேச சரித்திரத்தாலும் உணரப்படாமையின், வேதாந்திகளாற் புகழப்பட்ட சனகர் சைவதீக்ஷை பெற்ருரென்னும் தெற்றுரை வெற்றுரையாயவாறு காண்க! இன்னும், இவர் மதத்தில் சேர்ந்து சைவதீக்ஷைபெற்றது நம்மன்பர் மனச்சாக்ஷிக்கு உண்மையா யிருப்பின், அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களைச் சிவாலயங்களில் வைத்துப் பூஜிக்க வேண்டுமென்று பிரயத்தனஞ் செய்வதுபோன்று சைவ சித்தாந்த சனகரையும், சிவாலயங்களில் மூர்த்தியாகப் பிரதிஷ்டை செய்து, பூஜை முதலியன செய்துவர வேண்டுமென்று, பகீரதப் பிரயத்தனஞ் செய்திருப்பாரன்றே? அங்ஙனம் இவர் செய்யாமையினுனே, சகல லோக ஹிதமாயுள்ள வேதத்தின் முடிவாய உபநிஷத்களில் பிரதிபாதிக்கப்படும் தத்துவமசி மஹாவாக்கியப் பொருளினை யுணர்ந்த, ராமேஸ்வர முதல் ஹிமாசல பரியந்தம் பிரஸித்தமாயுள்ள பரம அத்வைத சித்தாந்தியென் றுணர்தற் கையமின்ரும். நம்மன்பரது சுபாவம் "நரி திராக்ஷைப்பழம் புளிப்பென்று" கூறியதுபோன்று, தம் மனத்தில் தோற்றியவர்களை யெல்லாம், அவைதீக சைவசித்தாந்திகளென்று, பிரமாணமின்றி சுவகபோல கற்பனையாக எழுதி வெளியிடுவதேயாகும். எதிரிகள், வாதஞ் செய்யாதிருப்பின், தாம் எழுதியதனைப் பதிவாக்காகப் பாவித்துப் பாமரரிடத்துப் புகழ்ந்து பரமானந்தமடைந்திருப்பர். வேதாந்திகளாய எதிரிகள் அங்குசம் விடுப்பின், மறுமொழிகூருது மௌனஞ் சாதிப்பர். இன்னும், நாரதரையும் தம்மனம்போனவாறு சைவ சித்தாந்தியென்று எழுதிக்கொண்டனர். நாரதமுனிவர் அறுபத்து நான்கு கலைஞானமுடையவரா யிருந்தும், துக்கம் நீங்கப் பெருதவராய், சனற்குமார முனிவரை யடைந்து, பூமாவித்தையினைப் பெற்று துக்கத்தை நீக்கினரென்று, உபநிடதங்களில் பிரசித்தமாயுளது; அதற்கு முரணுறத்தெரிந்து பொய்புகன்றமையின், மீளா நரகத்திற் காளாகின்றனர். ஆஹா! இவர் மதிமானுயிற்றே? பிரமாணமின்றி வெற்றுரை தொடுப்பாரா? தொடார் தொடார். யாம் பிரமாணங் கேட்பின், "பச்சாம்பேட்டைச் சத்தியோஜாத சிவாசார்யரென்ற இரத்தின குருக்கள்" கோறல் செய் தச்சிட்ட, ஆகமப் புத்தகங்களில், அவராற் புகுத்தப்பட்ட வியாகரண விருத்தமான பிழைச் சுலோகங்கள் இருப்பின் அவற்றைப்பெரும் பிரமாணமாகப் பறையறைவித்தாற்போன் றறிவிப்பர். அவ்வாருய சுலோகங்களும் ஆகமங்களிலின்றென்றே துணிவாகக் கூறலாம்.

இன்னும் பத்தாவது பக்கத்தின்கண், "வேத வேதாந்த சிவாகம சித்தாந்தாதி சகல சாஸ்திரங்களாலும், அநாதி நித்தியப் பொருள்களென்று கூறப்படுவன, பதி பசு பாசமென்கின்ற மூன்றுமாகும்" என்று "தட்டிப்பேச ஆளில்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப்ரசண்டன்" என்னும் உலக வழக்கம் உறழவரைந்தனர். மோக்ஷத்தினை யடைதற்குரிய நான்கு சாதனங்களுள், நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம் என்பதன்பொருளை, யுணர்ந்திருப்பாராயின் பாசம் நித்தியமெனக் கூறுர். இனியாயினும்,

"மெய்ம்மை யாம்பொருள் விவேகமும் வேறுபா டாய
பொய்ம்மை யாம்பொருள் விவேகமும் புந்தியுட் டோன்ற
விம்மை யாசையு மறுமையி லாசையு மிகந்து
செம்மை யாகிய கருத்தராய்ப் பரகதி தேர்வார்."

"புத்த ராதியோர் புறவுரை நெறிகளும் பொய்யா
நித்த வேதநூ றழுவிய வகவுரை நெறியுஞ்
சித்த மாசறுத் தரனருட் டெளிவியா வதனுன்
மித்தை யாணவத் தொடக்கறு தில்லையாம் வீடும்."

"வேத வாகமச் சென்னியில் விளைபொரு ளபேதம்
பேதமாகிய பிணக்கறுத் திருட் பிணி யவிழ்த்து
நாத னாகிய தன்னையு மென்னையு நல்கும்
போத னாகிய குருபரன் வருவதெப் பொழுதால்".

என்னுந் திருவிளையாடற் புராணத்திலுள்ள செய்யுட்களில் கூறியுள்ள அநித்தியப் பொருளொன்று இருந்தேயல்லவா அதன் விவேகஞ் செய்யவேண்டும்? அநித்தியப் பொருளொன்றின்றி யெதன் விவேகஞ் செய்வது? நம் நண்பர் கொள்கைப்படி அநித்தியப் பொருளொன்றில்லா திருக்கப் பரமேசுரனுல் உபதேசம்பெற்ற ஸ்ரீ மணிவாசகப் பெருந்தகை வேறுபாடாய எப்பொய்ம்மை யாம் பொருளை விவேகஞ் செய்தனர்? மெய்ம்மைப்பொருளைப் பொய்ம்மையாக விவேகஞ் செய்தனரெனின், அக்கூற்றுப் பொய்ம்மையாய் முடியும். பொய்ம்மைப் பொருளென்றொன்றிருந்தே யதனை மணிவாசகப் பெருந்தகை விவேகஞ் செய்தன ரென்றுணர்ந்து, நாடோறும் காலையிலெழுந்து சிவஸ்மரணை செய்யும்படி சாஸ்திரங்கள் விதிக்க, அதனை யுணராது மாறுய், கோவிலூர் மடத்தினையும், அதிலிருந்த பெரியாரையும், வேதத்தினையும், பிராமணர்களையும், வேதாந்திகளையும், நிந்திப்பதே பிராதகால ஸ்மரணமும், காலைக்கடனுமாய் இதுவரை யநுஷ்டித்து வந்த வழக்கத்தினை யறவே யொழித்து, அம்மகான்களை நிந்தித்த பாபங்க ணீங்குவதற்காக அவர்கள் திருவடிகளை நாத்தழும்பேற வாழ்த்தி இனியேனும் நன்மை கடைபிடிப்பாரென இவ்வயோதிகர்மீதுள்ள கருணையினுல் உபதேசிக்கின்றும். கேட்டுய்கினுமுய்க. இன்றி "சொர்க்கத்திற்போம்போதும் கட்கத்தில் ராட்டணம்"

என்ற மொழிப்படி தென்றேயஞ் செல்லும் போதும் அங்குங்கொண்டு செல்லினுஞ்செல்க.

இன்னும் 12-ம் பக்கத்திலே, "சிவனுக்குரிய பிரமத்தன்மையைச் சீவனுக்குச் சொல்வது திருட்டாம்" என்றூர். நம்மைத் திருடன் என்று கூறி "அவன் கிடக்கிறன் கட்குடியன், எனக்கிரண்டுமொந்தை கள் ளூற்று" என்னும் மொழிப்படி இவர் தப்புவதியாங்ஙனம்? இவர் சிவனுக் குரிய குணங்கள் யாவும் சீவனுக்குரியனவென்று கூறுபவரா? இலரா? கூறேனென்பரேல்

திருவாசகம்.

"இயக்கி மாரறு பத்து நால்வரை யெண்கு ணஞ்செய்த ஈசனே" "தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா வார்கொலோ சதுரர்"

"சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட அத்தன்"

"பேசினேனோர் பேதமின்மை"

"நாமொழிந்து சிவமானவாபாடி"

"வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழனீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்
கூன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட் டென்னுள்ளமும் போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

"பேதமில்லதோர் கற்பளித்த பெருந்துறைப்பெரு வெள்ளமே"

"சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி"

"பேதங் கெடுத்தருள்செய் பெருமை யறியவல்லார் எம்பெருமா னுவாரே"

"கூறும் நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ."

திருவிளையாடற் புராணம் நாரைக்கு முத்திகொடுத்த படலம்.

"சித்தமாசுகழீஇச் சிவமாகிய"

திருமந்திரம்.

"சிவன்றான் பலபல சீவனுமாகி" "சீவன் பரசிவனுமே" "சிந்தைய தென்னச் சிவனென வேறில்லை" "உணர்வுமவனே யுயிருமவனே"

"சீவ னென்னச் சிவனென்ன வேறிலை
சீவ னூர்சிவ னுரை யறிகிலர்
சீவ னூர்சிவ னுரை யறிந்தபின்
சீவ னூர்சிவ னுயிட் டிருப்பரே". 2107

"தொம்பதந் தற்பதந் தோன்று மசிபத
நம்பிய சீவன் பரசிவ னுய்கிற்கு
மம்பத மேலைச் சொரூபமா வாக்கியஞ்
செம்பொரு ளாண்டருள் சீர்நந்திதானே". 2441

கடுஞ்சுத்த சைவம்.

"நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகில் லேனே". 4

சம்பிரதாயம்.

"நானென நீயென வேறில்லை 11

"அவனு மவனு மவனை யறியார்
அவனை யறியி லறிவானு மில்லை
அவனு மவனு மவனை யறியில்
அவனு மவனு மவனிவ னாமே" 12

உடலிற் பஞ்சபேதம்.

"தானவ னாகிய தற்பரம்" 13

பராவத்தை.

"இவனும் அவன் வடிவாமே" 9

நின்மலாவத்தை.

"தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட" 11

"தன்னை யறிவ தறிவா மஃதன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறி வாமே". 15

"தானவ னாகுஞ் சமாதிகை கூடினல்" 16

"தானவ னாகிய ஞானத் தலைவனை" 21

முப்பதம்.

தொம்பதந் தற்பதந் தோன்று மசிபதம்
நம்பிய சீவன் பரன்சிவ னுய்கிற்கும். 5

முச்சூனியம் தொந்தத்தசி.

"சீவன் பரன்சிவ னாமே" 6

தத்துவமசி வாக்கியம்.

"ஆகிய அச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டு விடாத விலக்கணத்
தாருப சாந்தமே தொந்தத் தசியென்ப" 3

" தொம்பதந் தற்பதஞ் சொல்லு மசிபத
நம்பிய முத்துரி யத்துமே ஞடவே
யும்பத முப்பத மாகு முயிர்பரன்
செம்பொரு ளான சிவமென லாமே " 4

மகாவாக்கியம்.

" நீயது வானு யெனநின்ற பேருரை
யாயது நானுனே னென்னச் சமைந்தறச்
சேய் சிவமாக்குஞ் சீர்நந்தி பேரருள்
ஆயது வாயனந் தானந்தி யாமே " 10

ஞானகுரு தரிசனம்.

" திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ ஞமே " 4

ஞானோதயம்.

" நானென்றுந் தானென்று நாடினே ஞட்டு
நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை " 8

அணைந்தோர்தன்மை.

" சித்தஞ் சிவமாய் மலமூன்றுஞ் செற்றவர்
சுத்தஞ் சிவமாவர் தோயார் மலபந்தம் " 13

கேவல சகல சுத்தம்.

" தன்னை யறியா துடலை முன் ருனென்ருன்
தன்னைமுன் கண்டான் றுரியன் றனைக் கண்டான்
துன்னு துரியமு மீசனே டொன்ருக்கால்
பின்னையும் வந்து பிறந்திடுந் தானே " 38

சன்மார்க்கம்.

" தெளிவறி யாதார் சிவனை யறியார்
தெளிவறி யாதார் சீவனு மாகார்
தெளிவறி யாதார் சிவமாக மாட்டார்
தெளிவறி யாதார் தீரார் பிறப்பே " 1480

தவதூடணம்.

"ஓதலும்வேண்டா முயிர்க்குயி ருள்ளுற்ருற்
காதலும் வேண்டாமெய்க் காய மிடங்கண்டாற்
சாதலும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினுற்
போதலும் வேண்டாம் புலன்வழி போகார்க்கே". 1633

"கத்தவும் வேண்டாங் கருத்தறிந் தாறினுற்
சத்தமும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினுற்
சுத்தமும் வேண்டாந் தொடக்கற்று நிற்றலாற்
சித்தமும் வேண்டாஞ் செயலற் றிருக்கிலே". 1634

"சித்தஞ் சிவமாகச் செய்தவம் வேண்டாவாற்
சித்தஞ் சிவாநந்தஞ் சேர்ந்தோ ருறவுண்டாற்
சித்தஞ் சிவமாக வேசித்தி முத்தியாஞ்
சித்தஞ் சிவமாதல் செய்தவப் பேறே". 1644

அறிவுதயம்.

"அறிவு வடிவென் றறியாத வென்னை
அறிவு வடிவென் றருள்செய்தா னந்தி
யறிவு வடிவென் றருளா லறிந்தே
யறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேனே". 2357

"அறிவுக் கழிவில்லை யாக்கமு மில்லை
யறிவுக் கறிவல்ல தாதார மில்லை
யறிவே யறிவை யறிகின்ற தென்றிட்
டறைகின் றனமறை மீறுக டாமே". 2358

"என்னை யறிந்திலே னித்தனை காலமு
மென்னை யறிந்தபி னேது மறிந்திலே
னென்னை யறிந்திட் டிருத்தலுங் கைவிடா
தென்னையிட் டென்னை யுசாவுகின்றானே". 2366

மகா வாக்கியம்.

"துவந்தத் தசியே தொந்தத் தசியும்
அவைமன்னு வந்து வயத்தேக மான
தவமுறு தத்துவ மசிவே தாந்த
சிவமா மதுஞ்சித் தாந்தவே தாந்தமே". 2571

விசுவக்கிராசம்.

"இரும்பிடை நீரென வென்னையுள் வாங்கிப்
பரம்பர மான பரமது விட்டே
யுரம்பெற முப்பா ழொளியை விழுங்கி
யிருந்தெவென் னந்தி யிதயத்து ளானே". 2592

வாய்மை.

"எல்லா மறியு மறிவு தனைவிட்டு
எல்லா மறிந்து மிலாபமங் கில்லை
யெல்லா மறிந்த வறிவினை நானென்னி
லெல்லா மறிந்த விறையென லாமே". 2596

ஞானிசேயல்.

"முன்னை வினைவரின் முன்னுண்டே நீங்குவர்
பின்னை வினைக்கணூர் பேர்ந்தறப் பார்ப்பர்க
டன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்
நன்மையி லைம்புல னுடலி னூலே". 2610

"தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகண்
முன்னை வினையின் முடிச்சை யவிழ்ப்பர்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலே". 2611

"மன வாக்குக் காயத்தால் வல்வினைமூளு
மனவாக்கு நேர்நிற்கில் வல்வினை மன்னு
மனவாக்குக் கெட்டவர் வாதனை தன்னால்
தனைமாற்றி யாற்றத் தகுஞானி தானே". 2612

வரைவுரைமாட்சி.

"மனமாயை மாயையிம் மாயை மயக்க
மனமாயை தான்மாயு மற்றொன்றுமில்லை
பினைமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டாந்
தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந்தானே". 2956

ஆகம வாக்கியம்.

பாசபத்ததேஜீவா பாசமுத்ததே சதாசிவ.
சிவஜ்ஜீவோ ஜீவோசிவ சற்ஜீவோ கேவலசிவா.
ஜீவோசிவோ சிவோஜீவா சற்ஜீவோ கேவலசிவா.
திஷ்டே பூர்வம் ஆத்மா ஏகமேவா.
சரீர பின்னம் பரமாத்ம னேகம்.
சர்வசாக்ஷி சிவோகம்.
பிரத்யே காத்ம சிவோகம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

" சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்த மெய்ப்பரம்பொருள்
சேர்வார் தாமே தானகச் செயுமவ னுறையுமிடம் "

" குற்றநீ குணங்கள்நீ கூடலால வாயிலாய் "

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

" பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி "

" இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமானனாய். "

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

" ஊனா யுயிரானா யுடலானா யுலகானாய் "

என்பனவாதிப் பிரமாணங்கள் சிவனுக்குரிய எண்குண முதலியன மோக்ஷ காலத்தில் ஜீவனுக்கு வந்து பொருந்துகின்றனவென்றும், ஜீவத்வம் நீங்கிவிடுகின்றதென்றும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கியிருப்

பவும், சர்வோத் கிருஷ்ட பிராமண குலத்திலவதரித்து 104 கிரந்தங்களின் கருத்தாவாய் விளங்கிய ஸ்ரீமந் அப்பய்ய தீக்ஷிதயோகீந்திரரவர்களும் தாம் இயற்றிய "சித்தாந்த லேசசங்கிரகம்" என்னுங் கிரந்தத்தில் ஆக்ஷேப சமாதான வாயிலாய், ஜீவத்வ நீங்கி சிவத்துவம் வந்து பொருந்துகின்றதென்று ஸ்பஷ்டமாக (10) பக்கம் வரைந்திருக்கவும் அதற்கு மாருய், மோக்ஷகாலத்தில் ஜீவத்துவம் நீங்கா, சிவனுக்குரிய எண்குணங்கள் ஜீவனைவந்தடையா என்று கொள்வரேல், முற்கூறிய பிரமாணங்களோடு விரோதித்து, அம்முதியோர் வாக்கினைப் பரமப்பிரமாணமாகக் கொள்ளாததாலுளதாம் பாவத்திற்காளாகி, ரௌரவநரகத்தை யடைவதன்றி யிவ்வுலகத்தினும் பரலோகத்தினும், வேறு எப்பிரயோசனத்தை யடைவர்? யாம் மாத்திரங்கூறுவதன்று; எம்முன்னோர் கொள்கையும் இங்ஙனமே யாமாலோ வென்பரேல், நன்று நவின்றீர். நும்முன்னோர் யாவர்? ரௌரவாகமத்திலுள்ள பாசவிமோசனப் படலத்தின், பன்னிரண்டு சுலோகங்களுக்குத் தமிழிற் பேருரை யெழுதிய சிவஞான சுவாமியென்பரேல், ஆவரும் இவர் போன்றே, திருவாசகத்திற்கூறிய எண்குணங்களும், அப்பய்ய தீக்ஷிதயோகீந்திரரவர்களால், சீவனுக்கு வந்து பொருந்துகின்றதென்று நாட்டியிருப்பதனைக் கற்றறியுந் திறனின்றித் தமது பேருரையின்கண் மாருய், மனம் போனவாறு, விரிவாகப்பொறித்து, உண்மைப் பொருள்விளங்கா திடர்ப்பட்டவராகலின், அவரைப்பெரியாரோடொருங்குவைத்தெண்ணுது வேருயொதுக்குக. எவர் பொதுப் பிரமாணமாயுள்ள தேவாரம் திருவாசகம் திருமந்திரம் முதலிய சாஸ்திரங்கட்கு மாறுபட்ட கொள்கையுடையரோ, அவர்கள் எவ்வித மஹிமை யுடையோ ராயினும், பெரியாரன்றென வொதுக்குவது சர்வேஸ்வர சம்மதமாம்.

சிவனுக்குரிய எண்குணங்கள் சீவனுக்கு முரியனவென்று, கூறுகின்றீ ரென்பரேல், இவரும் எம்மீது புகன்ற திருட்டுக்குற்றத்திற்கு உடன்பட்டவராகாது, எஞ்சியிருப்ப தெவ்வாரும்?

நம்மன்பர், சிலந்திவருடச்சுகம்போல முன்பின் உணர்ச்சியின்றி அவசரப்புத்தியால் வேதாந்திகளைத் திருடரென் றெழுதினர். இப்பொழுது வேதாந்திகளாய யாம், அத்திருட்டுத் தொழிலை அவர் மதத்தினர்க்கும் அவருக்குமே பரம்பரைப் பட்டமாகக்கொடுத்து விட்டமையின், சந்தோஷத்தோடு பெற்று, சூரியர் சந்திரர்களுள்ளவரையும் இப்பட்டத்தோடு மகிழ்ந்திருப்பாராக.

13-வது பக்கத்தின்கண் "அகம்பிரமவாதிகள்—இச்சனகர் நாம் பிரமமென்னு மார்க்கம் சிவத்துரோகமே தந்தது என்று பயந்து நீங்கி வாந்தித்துத்தள்ளிய அகம்பிரம மார்க்கத்தையே உண்மையெனச் சிரமேற்கொண் டொழுகுவதென்னையோ?" என்றுரைத்தனர்.

அன்பர்களே! இதுகாறும் வரைந்த பிரமாணயுக்தி நியாயங்களால் பிரமைவாகம் என்னும், சுருதி சிகரமாய, அத்வைதக்கொள்கையினை யுடையவர் சனகரென்று ஸ்தாபித்தமையின், இவர் கூற்றுக் கூற்றுக் கிரையாயவாறு காண்க.

அத்வைத மதத்தினைச் சிவத்துரோகமான மார்க்கமென்று கருதி, வாந்தித்துத்தள்ளினர் சனகர் என்று, கலிகாலத்திலவதரித்த மகாத்மியத்தினுற் கட்டிவிட்டனர்.

வேதத்திற்கூறிய மார்க்கம் வாந்தித்துத்தள்ளிய மார்க்கமாமேல்,வேதத்திற்குப் பாஷியமாமென்று,இவரினத்தவர் தம்பட்டமடிக்கும், ஆகமத்திற் கூறுது கூறிய இவரது மார்க்கம், காகவிஷ்டைக்குச் சமானமாமே யென்று கூறுவதன்றி வேறு உவமனின்ரும். வேதம் மூலமென்றும், ஆகமம் அதன் உரையென்றும், இவரினத்தாரும் இவரும் கூறுவதனை யாராய்ச்சிசெய்யாது, மூலமாய வேதத்திற்கூறிய அத்வைத மார்க்கத்தினை வாந்தித்துத்தள்ளியதென்று பூர்வசென்மத்தில் ஈழதேசத்திற் செனித்துச்செய்த பாவவிசேஷத்தால், வாயில் வந்தவாறு தூஷித்து அதோகதியடைய நினைக்கின்றனர். இன்னும் வேதத்திற் கூறியமார்க்கம் வாந்தித்துத்தள்ளிய மார்க்கமாகவே, அம்மார்க்கத்தினை யுடைய வேதமும் வாந்தித்துத்தள்ளியதாகும். ஆகவே அவற்றின் பாஷியமாகிய இவரினத்தார் கூறும் ஆகமமும் காகவிஷ்டைக்குச் சமானமேயாம்.

நிந்திக்கப்புகுந்தவர் பின்னர் இடையூறு வருமென்று கருதாது, தம் ஆகமத்திற்காதாரமாயுள்ள வேதத்தினை ஆஸ்திகர்கள் மனத்தினுங்கருதாத் தூஷணை செய்தனர். ஆதாரமின்றி ஆதேயமிராதாகலின், ஆதாரம் தோமுறில் ஆதேயமும் அத்தோமுக்குட்படாது எஞ்சியிருத்தல் எவ்வாற்ருனும் இயல்புடைத்தன்ருமென்று, நம்மன்பர் மூடத்தன்மையால், பொறித்துத் தமதாகமத்திற்குக் காகவிஷ்டைக்குச் சமானமாந்தன்மையாய பட்டத்தினை யெம்மிடத்திருந்து மிக ஆதரவோடு பெற்றனர். இதுதான் இவர் வேதபாஹிய ஆகமத்திற்கு வருந்திச் சம்பாதித்துக்கொடுத்த கௌரவமாகும். இவ்வாருய ஆக்ஷேபமும், இவர் வாய்மொழிகொண்டே, இயற்றியதன்றி, யெமது கருத்தன்ரும். எமக்கோ, பரமேசுவரன் பகர்ந்த பலவாகமங்களும், தேவாரம் திருவாசகம் திருமந்திர முதலிய மகிமைவாய்ந்த பொதுநூல்களும், சிரோ பூஷணமாக வுடன் பாடேயாம். நம்மன்பரோ, "திரும்பதி நாவிதன் க்ஷவரம் பண்ணினது போன்து" என்னும் உலகவழக்கப்படி, பூலோகத்திலுள்ள சகல சாஸ்திரங்களும், தமக்கு உடன்படாடென்று சொல்லிக்கொண்டு முன்பின் சம்பந்தங்களுணராது, ஒவ்வொரு வாக்கியங்களை யெடுத்துப் பிரமாணமாகக் காண்பிப்பர். என் செய்வார் பாவம்! வேதாந்தநூற்களுள் யாண்டாவது முகங்கொடுத்தால் இவர்க்கோரடிதான் கிடைக்கிறது? கவிவடிவமாய நாலடி கிடைத்தால் இவர்க்கிடையூருய் விடுமன்ரே? அந்நூல்க

ளுள், வேறு வாக்கியங்களையெடுத்து, இவர் கோட்பாட்டுக்கு மாறுபா டென்று பிறரறிவிக்கின், அவ்வாக்கியம் எமக்குடன்பாடன்றென்றுவது, அல்லது பிறமதத்தினர் திரித்துவிட்டன ரென்றுவது, வடதேயத்தாரிய சமாஜிகள்போன்று வெற்றுரைகூறி, விரைந்தோட யத்தனிப்பர். வட தேயத்து ஆரியசமாஜிகளை இவரினும் மிக நல்லவரென்றே கொள்ள றகும். எதனாலென்றால் "அவர்கள் மூலமாய வேதத்தினை அப்பிரமாண மாகக் கொள்வதில்லை. வேதத்திலுள்ள மந்திரபாகம் பிரமாணம். பிரா மணபாகம் பிரமாணமன்று. ஸ்மிருதிகள் தங்கொள்கைக்குரியன பிர மாணங்கள், மற்றை அப்பிரமாணம். புராணம், போப்புக்கள் புசிப் பான் புகன்ற பொய்க்கதையாகும்" என்பர். மற்றையவற்றையெல்லாம் ஸ்பரிசிக்க யோக்கியமற்ற அப்பிரமாணமாகக் கொள்ளினும், தமக்குப் பரம ஆதாரமாயுள்ள வேதத்தின் மந்திரபாகத்தினை, பரமேஸ்வரன் பிரத்தியக்ஷமா யெழுந்தருளி வந்ததுபோன்று கொள்ளுவர்.

வேதபாஹ்ய பாசுபத தாந்திரிக துவித சைவ துர்வாதியாகிய நம் நண்பரோ, "வட்டிக்காசைப்பட்டு முதலிழந்தான் கதை" போன்று, தமது ஆகமத்திற்கு முக்கிய மூலமாயுள்ள வேதத்தினைப் பிரமாணகக் கொள்ளாது முதலிழந்தவன் போலாயினர். அவ்வேதத்தின் வழிநூலாய ஸ்மிருதிபுராணம் இதிகாசம் ஆகமங்களை நிராதாரமாய்ப் பரமப்பிரமாண மாகக்கொண்டு, வட்டிக்காசைப்பட்டவன் போன்றுமாயினர். இம்மட் டோ நம்மன்பர் கலம் வைக்குமிடமெல்லாங் கலாம் விளையும்படியான கருத்துடனே வைப்பர். இஃதிவரதியற்கைக்குணமேயாகும். அதை நிவிர்த்திக்க பரமேஸ்வரன் மான் மழு நீலகண்ட திரிநேத்திர சதுர்ப்புஜ னாய் எழுந்தருளி வந்து இதமொழிகளா லுபதேசிக்கினும் முடியாதாயின், மற்று யாவரே மையல்கொண்டவைய புத்தியினை நிவிர்த்திக்கவல்லார். "இடம்பட மெய்ஞ்ஞானங் கற்பினு மென்றும், அடங்காதா ரென்று மடங்கார்" என்னுங் நாலடிக்கு இவரே யிலக்காயினர். நிற்க,

தாம் எழுதும் இடங்கடோறும், எவ்வகைச் செய்யுளுக்கும் 'சுருதி சுருதி' என்று மகுடங்கொடுத்து, 'வாகீசசுருதி' 'மணிவாசகசுருதி' 'ஞானசம்பந்தசுருதி' 'சுந்தரசுருதி' 'பட்டணத்தார்சுருதி' 'உமா பதிசுருதி' 'திருவிளையாடற்சுருதி' 'பெரியபுராணச்சுருதி' சிவஞான சித்திச்சுருதி' 'திருமந்திரச்சுருதி' 'திருவாசகசுருதி' 'தேவாரச் சுருதி' 'கந்தப்புராணச்சுருதி' 'பொய்யாமொழிச்சுருதி' என்பனவா கப் பலவாறு எழுதுகின்றனர். சுருதியென்னுஞ் சொற்குப் பொருளுண ர்ந்திருப்பாராயின் "எல்லுசெட்டிலக்க ஏகலக்க" என்று யாவற்றையும் வியாவகாரிகத்தில், அபேதப்படுத்திச் சுருதியென்னும் மகுடத்தால் வழங்கார். தம்மை முத்திதசையின் கண்ணும் வேறாயிருப்பவரெனப் பாரமார்த்திக பேதத்தினைக் கொள்ளும் இவருக்கு வியவகார காலத்திற் பல திறப்பட்ட நூல்கட்கு, ஒரு திறத்தனவாகச் சுருதியென்னும் பொருட்டோன்றியது இவரது தபோவிசேடமேயாம். சுருதி என்னுஞ்

சொற்குப்பொருள், கேட்டற் பரம்பரையாக வருதல் என்பதாம். அத்தன்மையது ஒருவராலு மியற்றப்படாதது மெழுதப்படாததுமாய வேத மொன்றற்கே யுரியதாம். அவ்வாறின்றிக் கலியுகமுண்டானதன்பின் பிறந்தவர்களால் செய்யப்பட்ட நூற்கட்குக் கேட்டற் பரம்பரையானே வருதலென்று சொல்லுதல் ஒருவாற்றானும் ஒவ்வாதாம். ஒருவராலியற்றப்பட்டு ஆதியுடைய நூலுக்கு முன்னின்மையாய பிராகபாவம் உளதாகலின் பரம்பரை யென்னும் அநாதித்தன்மை பொருந்தாதாம். பின்னும் முற்கூறினவெல்லாம் சுருதிகளாமேல், ஸ்மிருதி, புராணம், இதிகாசம், ஆகமம், அங்கம், எனப் பலபேதமாகக் கூறுஞ் சொற்களுக்கு இலக்கியப் பொருள்களின்றி யொழிதல் வேண்டும். ஒழியவே, உலகத்தில் சப்தப் பிரபஞ்சத்தாலுளவாம் பேதம் ஒழிந்து, எந்நாளும் அபேதமொன்றே, சேது முதல் ஹிமாசல பரியந்தம் நிலைத்து நிலவுறுமென வுணர்வாராக. வேதாந்திகளாய யாமோ, வியவகாரத்திற் பேதமும், பாரமார்த்திகத்தில் அபேதமுங் கூறுகின்றோம். விஞ்சிரமங்கொண்ட நம் நண்பரோ வியவகாரத்தில் பேதமும், மோக்ஷதசையிற் பேதமுங் கூறுகின்றனர். இவரது புத்தி, இவர் முன்னோரின் புத்தியினுங் கூரியதேயாம்.

இதுகாறு மேற்குறித்தவற்றினையே சுருதியென வரைந்துவந்தனர். இனி "ஆறுமுக நாவலர் சுருதி" "அம்பலவாணநாவலர் சுருதி" "தில்லைநாத நாவலர் சுருதி" "செந்திநாதையர் சுருதி" "சுவாமிநாத பண்டிதர் சுருதி" "இராமநாதச் செட்டியார் சுருதி" "அழகப்பச்செட்டியார் சுருதி" "பரிதிமால் கலைஞன் சுருதி" "பண்டாரச் சுருதி" என்பனவாக எழுதினும் எழுதுவர். சில நூற்களில் தாமியற்றிய நூலைப் பிரமாணமாகக் கொடுக்க நேர்ந்துழி "சொக்கலிங்கச் செட்டியார் சுருதி" "சொக்கலிங்கச் சுருதி" "காரைக்குடி-ராம, சொ, சுருதி" என்றும், ஒருகால் தமது புத்திரன் ஜீவித்திருந்து, அறிவுடையோனாய், சில வாக்கியங்களெழுதின் அதனை யிவர் பிரமாணமாக எடுத்தாளவாய்ப்புழி, "இராமநாதச் சுருதி" "வாகீச சுருதி" "திருநாவுக்கரசு சுருதி" என்றும் நூல்களிலெழுதினும் எழுதுவர். இவர் மதத்தில் சுருதிபடும் பாட்டை அறிஞருணர்வாராக. அவரென்செய்வார் பாவம்? சங்கதோஷத்தான் மனத்திற்றோற்றியதை விரைவிலெழுதுகின்றார். எழுதியவற்றை அச்சிடப்பொருளை விரைவில் யாசிக்கின்றார். யாசித்தபொருளை அச்சாபீஸ் குருவுக்குத் தக்கணையாகவைத்து அச்சியற்றித் தரும்படிப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றார். அதனினும் புத்தகத்திற்கு நேரே பெயர் கொடுக்கின், அச்சுவாகனக்குரு அச்சிடாரென்னும் பயத்தினால், வேறு பெயர்கொடுத்து வெளியிடுகின்றனர். வெளியிட்டபின் எதிரிகள் பார்த்து தக்க நியாயப் பிரமாணங்களோடு, கண்டனமெழுதி விடுப்பின், அதனைக் கண்ணுற்று, போலீஸ்காரரிடத் தகப்பட்ட திருடன்போன்று விழிக்கின்றார். சும்மாவிருப்பின் இத்தனை யிடர் வராதன்றோ! கலகம்

விளக்காது சும்மாவிருப்பின் உண்டவுணவு பரிணமியாதெனக் கருதி யிவ்வாறு செய்துவருகின்றனர்போலும். விரிப்பிற் பெருகும், அமைக.

கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரிய ரென்பவருக்குச் சீட்டுக்கவி யெழுதி, பெற்றான் சாம்பானுக்கு முத்திகொடுக்கும்படி ஸ்ரீமந் நடராஜப் பெருமான் செய்தனரென்று கூறுகின்றனர். அப்பரமேசுவரன் எவ்வடிவத்தால் உமாபதி சிவாசாரியருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயினர்! மநுடவடிவத்தாலெனின், மநுடன் இவருக்குச் சிவனின்றிச் சீவனுயிருத்தலின், அம்மநுடன் வாக்குப் பிரமாணமாகாதாம். வேறு வடிவத்தால் எனின், அதனைத் தெற்றெனவரைவ தவர்கடன். அங்ஙனம் வரைவரேல் அதனையுங் கண்டனஞ் செய்தற்குக் கரமுங் கலமுமாய் இருக்கின்றாமென்றுணர்க. தில்லை மூவாயிரம் பிராமணருள் ஒருவராய 'உமாபதி தீக்ஷிதரென்னும் உமாபதி சிவாசாரியர், சமஸ்கிருதஞான முடையவராயிருக்க, சர்வஞ்ஞனுய பரமேஸ்வரன், சமஸ்கிருத பாஷையில் சுலோக ரூபமாக எழுதியனுப்பலாமே. அவ்வாறின்மையின், அக்கூற்று இவரினத்தவருள் தொன்றுதொட்டுவரும் வழக்கேயன்றி வேறு விசேடமின்றென்க. அவ்வுமாபதி சிவாசாரியர் "தாம் பிரமங் கண்டவர்போற் றம்மைக் கண்டாங்கதுவே—நாம் பிரமென்பவர்பா னண்ணுதே" என்று கூறியிருக்கின்றனர் என்றும் "இக்காலத்திற் சிலர் இதே நிலையரா யிருந்தும், நாங்கள் மாயாவாதிகளல்ல, வேதாந்திகளென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அது காராட்டை வெள்ளாடென்பதுபோன்ற போலி வழக்கமே" என்றும் வரைந்தனர்.

உமாபதி சிவாசாரியர், பரமேஸ்வர அவதாரபூத ஸ்ரீமந் மகாதேவ மாநுஷ அநுக்கிரக லீலா விக்கிரகமாகிய ஜகத்குரு சங்கராசாரிய சுவாமிகளின் பிரபாவம் உணர்வதற்குமுன், அவைதிகர்களின் கூட்டுறவால் மருண்டு முற்கூறிய செய்யுட் கூறியிருக்கலாம். அவ்வாறு கொள்ளாதொழியில் பௌஷ்கராகமத்தில் பதிபடலத்தில் பதினைந்தாவது சுலோக வியாக்யான அவசரத்தில் "உபநிஷத்களின் வியாக்கியானஞ் செய்பவர்களாயும், மஹானுயும் உள்ள ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளால், சுபாலோபநிஷத்துவாதத் தன்மையால் வியாக்யானஞ் செய்யப்படாமையின்" என்று வைஷ்ணவர்களைக் கண்டித்தற்கு, சிவரகஸியம், நவமாமிசம் பதினாறுவதத்தியாயத்தில் 46-சுலோகங்களாலும், மற்றும் ஆறு புராணங்களாலும், ஈஸ்வர அவதாரமென்று புகழ்ந்து கொண்டாடப்பெற்ற ஸ்ரீசங்கராசாரிய சுவாமிகளையே, உபநிஷத்களுக்கு வியாக்யானஞ் செய்பவர்களென்றும், அவர்களால் சுபாலோபநிஷத் அநுவாதத்தன்மையால், வியாக்யானஞ் செய்யப்படவில்லை யென்றும் பிரமாணங்காட்டிய, சர்வோத்கிருஷ்ட சம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள கெம்பீர வாக்கியங்கட்கு இத்தமிழ் வாக்கியம் முரண்படுமாகலின், முரண்படாவாறு யாங் கூறிய நெறியினையே கடைப்பிடித்தொழுகுக.

இன்னும், வேதாந்திகள் தங்களை வேதாந்திகளென்று சொல்லிக்கொள்வது காராட்டை வெள்ளாடென்று சொல்லும் போலி வழக்கமென்று நாவிற் புழுப்புழுத்து வைதரணிநதி தள்ளுண்டு தாண்டி வைவஸ்வதபுரம் செல்லவேண்டுமென்னுங் கருத்துடனே செப்பினார்போலும். காராட்டை வெள்ளாடென்று சொல்லுகின்றனரென்றனரே, அக்கூட்டத்தினுள் வெண்மை நிறத்தினையுடைய ஆடிருப்பின் அதனை நம் நண்பர் புதுப்பெயரால் காராடென்று கழறுவர்போலும். வேதாந்திகள் தம்மை வேதாந்திகளென்று கூறுவது, அவர்கட்குரியதேயாகும். அவர்களை மாயாவாதிகளென்று சொல்லுமிவர்தாம், உரித்தல்லாத பேரால் வழங்குகின்றனர். மாயையை ஜகத்திற்கு முதற் காரணமாகக்கூறும் சாங்கிய மதத்தரும், இவரினத்தவரும் மாயாவாதிகளாவார்களேயன்றி, உலகமெலாம் பிரஸித்தமாய் யாவருமொப்புக்கொண்ட வேதத்தின் முடிவாய உபநிஷத்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும், நிர்க்குணப் பிரமப் பொருளினையே, தமது சொரூபமாகக்கொள்ளும் வேதாந்திகள் ஓர் காலத்தும் மாயாவாதியராகா ராகார். இனம்பற்றி மாயையைக் கூறுபவர் மாயாவாதி யென்று சொல்வீரேல், உமது நூலில் இனம்பற்றி நிர்க்குணப் பிரமத்தினையுங் கூறியிருப்பதினால் நீரும் நிர்க்குணப் பிரமவாதியாகி உமாபதி சிவாசாரியரது நிந்தா வாக்கியத்திற் கிலக்காகாது, தப்புதற்கு "ஊழிற்பெருவலியா வுள மற்றொன்று, சூழினுந்தான் முந்துறும்" என்றபடி உமது ஊழ்வினை விடாது ஈர்க்குமென்றுணர்வீராக.

அறிவிற் சிறந்த பெரியோரே !

வேறோர் வாதந் தொடுக்கின்றார். அதனைச் சற்றுக் கவனித்து இவரது கற்றறிமூடத் தன்மைக் கிரங்குவீராக. "வேதமுடிவாய உபநிடதங்களெல்லாம் பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியங்களென்றே கூறுகின்றன" என்றும், "சில உபநிடதங்கள் சீவன் ஈஸ்வரன் ஜகத்தெல்லாம் பொய் என்று கூறுகின்றன என்று அவர்கள் கூறுகின்றார்க"ளென்றும், "அவ்வுபநிடதங்கள் சிலவே" யென்றும், "பொய்யென்று கூறுவதும் கருத்து வேறே" என்றும் கருதியவாறெல்லாங் கலந்தொடுத்துக் கறைமிடற் றண்ணலது கடாக்ஷவீக்ஷண்ணியத்திற் கருகராகா தவலமாய் அதோகதியடைய ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர். முன்னர் "உபநிடதங்களெல்லாம் பதி பசு பாசம் அநாதி நித்தியங்களென்றே கூறுகின்றன" என்றார். பின்னர், "சில வுபநிடதங்கள் பதிபசு பாசங்கள் பொய்யென்று கூறுகின்றன" என்றார். இவ்விஷயத்தில் இவரது விஞ்ஞானமயகோசத்தின் விஹீனத்தன்மை வெள்ளிடைமலைபோல் வெளியாயிற்று. எல்லா வுபநிடதங்கள் என்னுஞ் சொல்லின்கண், சில வுபநிடதங்களென்னுஞ்சொல் அடங்கியிருக்கின்றதென்பதைச் சாவதானமாயுணர்ந்திரும்பாராயின், பிறர் கடாவுதற்குரிய "எல்லாம்" என்னுஞ் சொல்லை யுபயோகிக்காது "அநேகம்" என்னுஞ் சொல்லை யுபயோகித்திருப்பர். "அவசரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு"

என்ற வாக்கின்படி சாவதானமனமிலர்க்கு ஒன்றுந் தோற்றாதென்றுணர்க. எல்லா வுபநிடதங்களிலும், பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியங்களென்று கூறியிருக்கின்றன என்று பிரமாணங்களொன்றுங் காட்டாது, தமது வாக்கியத்தினையே, பிரமாணமாக வொப்புவரென்று கருதி குளறுபடை செய்தனர்போலும். உபநிஷத்துக்களைத் தக்க ஆசாரியர் வாயிலாகக் கேட்பதற்கு "இளமையிற்கல்" என்னும் ஔவை மூதாட்டியின் வாக்கின்படி, இளமைப்பருவம் வேண்டும். நம் நண்பர், அற்ப புண்ணியத்தாற் பாண்டிநாட்டிற் பிறந்திருப்பினும், ஆகூழ்வலியின்றிப் போகூழ்வலியின் மிகுதியினால், ஈழநாட்டார் கூட்டுறவுற்று, நற்கல்வி கற்காது, இளமைப் பருவத்தினையும் "விழலுக்கிறைத்த நீர்போல" வீணாக்கிவிட்டனர். அங்ஙனம் சம்ஸ்கிருதபாஷையின் ஞானமின்றிய நண்பர், உபநிடதங்களெல்லாவற்றினையும் எங்ஙனம் ஆராய்ந்தனர்? உபநிடதங்களை யாராய்வதற்கு தர்க்கம், வியாகரணம், பூர்வமீமாஞ்சை, சாங்கியம், யோகம், ஸ்மிருதி, முதலிய சாஸ்திர ஞானங்களின் சாதனம் வேண்டும். அவற்றினைக் குருவையடைந்து அப்யஸித்தற்கு, உத்தம அதிகாரியாய புருஷனுக்குப் பதினைந்தாண்டுகள் செல்லும். அவ்வாறு அப்பியாசஞ்செய்யாது, ஆரிய பாஷையின் வாஸனையுமின்றிய நம் நண்பருக்கு உபநிஷத்துக்களெல்லாம் பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியங்களெனக் கூறுகின்றன என்று, குஜிலி கடையில் அச்சிட்டிருக்குங் காத்தவராயன் பாட்டுப்போன்று, பொருள் விண்டது, எந்தக் குருமூர்த்தியின் பாதசேவையின் விசேஷத்தாலோ யாமறிகிலேம். எவ்வாறாயினும், அரிதிற்கிடைக்கும்படியான ஆரிய பாஷைச் சொற்களின் ஞானமின்றியே, அதிசுலபமாய், உபநிஷத்துக்களின் பொருள் விண்டது பூர்வசென்மத்திற்செய்த புண்ணிய புஞ்சபரிபாகத்தினாலே யாமென்பது, முன்பின் முரணுற வெழுதும் வியாஜவாயிலாயுணரலாம். தமக்கு உபநிஷத்துக்களின் பொருளையறியும் ஆற்றலின்றென்பதை "இவ்விருவகை வேதாந்தங்களில் கொள்ளத்தக்கன எவை என்பது சிறுவருக்கும் விளக்கமாகும். விரிப்பானேன்" என்று அறிவித்திருக்கின்றனர். உபநிஷத்துக்களில் கொள்ளத்தக்கன இவை தள்ளத்தக்கன விவை யென்பது சிறுவருக்கு விளக்கமாகுமென்றார். இவர் சொல்லிய சிறுவர் அறிவான் முதிர்ந்தோரும், வயதாற் சிறியவருமாய பக்குவிகட்கு விளங்குமேயன்றி, அறிவாற் சிறியோரும், வயதான் முதியோருமாய, நம் நண்பருக்கும், நண்பர் மதத்தினர்க்கும் விளங்காதென்பதை "என்னப்பன் குதிரினுள் இலன்" என்னும் வாக்கியமானத், தாமே விளக்கினர். தம் மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமின்றிக் கூறினராகலின் உபநிஷத்துக்களின் பொருள் விள்ளாதொழியவே இவர் மதத்தினர்கள் அந்த பரம்பரா நியாயமாகக் கூறிவரும் பொய்ம்மொழிகளை மெய்ம்மொழியென மருண்டு, "மருண்டவன் கண்ணுக் கிருண்டதெல்லாம் பேய்" என்னும் வழக்கின்படி கை கூசாது கலமெடுத்து, மனங்கூசாது நினைந்து வரைந்தனர். இதுகாறும்

பேசியவற்ருல், உபநிஷத்துக்களைப் பகுக்குமாற்றல் இவர் மதத்தினர்க்கின்றென்பது தெற்றென வெளியாம். வேதங்களில் தள்ளத்தக்கனவென்றுங் கொள்ளத்தக்கனவென்றும், இருபகுப்புண்டென்கின்ருர். அதுபோன்றே தேவாரத்திலும், திருவாசகத்திலும், திருமந்திரத்திலும், சிவஞானபோதத்திலும், திருவிளையாடற் புராணத்திலும், கந்தபுராணத்திலும், பெரியபுராணத்திலும், வேதபாஷியமாகிய ஆகமங்களிலும், தள்ளத்தக்கனவென்றுங் கொள்ளத்தக்கன என்றும் இருபகுப்புண்டாம். உண்டாகவே, இன்னவை கொள்ளத்தக்கனவென்றும், இன்னவை தள்ளத்தக்கனவென்றும், அந்நூற்களை யாராய்ந்து முறையாக அச்சிட்டு வெளியிடுதலவர் கடனும்.

"அர்த்தசரதீய நியாயம்" போன்று சிலவற்றைத் தள்ளுவதற்கு, உபநிஷத்துக்கள் செய்வானேன்? தள்ளுதலென்ருல் ஒருவருக்கும் பயனற்றதென்று பொருளாம். ஒருவருக்கும் பயனற்ற வொரு பகுதியாய நூலைச்செய்வானேன்? அதுபோன்று தள்ளத்தக்க வொருவருக்கும் பயனற்ற ஆகமப்பகுதிகளைச்செய்த ஈஸ்வரன் எப்பயன் குறித்துச்செய்தனரோ? அதுபோன்றே நால்வரும், திருமூலநாயனுர், பரஞ்சோதி முனிவர் முதலியோரும், வீண்சிரமப்பட்டு, ஒருவரும் படித்தற்குத் தகுதியற்ற பகுதியாய செய்யுட்களை யெப்பயன் கொண்டு செய்தனர்? அவ்வாறு தள்ளத்தக்க செய்யுட்களை, சிவ சன்னிதானத்திற்படிக்கும் பண்டாரங்கள், எவ்வதோரகதியை யுறுவரோ? அவ்வாறே நம் நண்பரியற்றிய "வீரசேகரமணிமாலை" என்னும் நூலினும் கொள்ளத்தக்கதும் தள்ளத்தக்கதுமாய, இருபாற்பட்ட செய்யுட்களுளவாமே. அவற்றுள் தள்ளத்தக்கதன் பாற்பாடுஞ் செய்யுட்களை, மிகப்பிரயாசையோடியற்றித் திரவியத்தைச் செலவு செய்து, அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அஃதெப்பயன் கருதியோ? அதனைப்படித்தலா லெப்பாவமுளதாமோ? அறிகிலேம்.

இதனல் ஒரு சாஸ்திரத்தினுள் தள்ளத்தக்கதென்ெருரு பகுதியின்றென்று நாட்டியதாம். சோபானமுறையாக சகுணநிர்க்குணப் பிரமங்களைப் பிரதிபாதிப்பனவே யன்றி, நம் நண்பர் கூற்றின்படி தள்ளத்தக்கனவென்ெருரு பாகத்தைப் பிரதிபாதிப்பனவன்று. உபநிஷத்துக்களையெல்லாம் எழுத்தெண்ணிப் படித்தவர்போன்று, "ஈசாவஸியம், கேனம், கடவல்லி, முண்டகம், பிருகதாரண்யம், கைவல்யம், சுவேதாஸ்வதரம், ஜாபாலம், பிருஹத்ஜாபாலம் என்பனவாதியாயுள்ள பேர்களைப் படாடோபமாக எழுதிவிடுகின்றனர். முற்புகன்ற உபநிஷத்துக்களை, எக்குருவாயிலாகப்படித்தனர்? படிக்காதிருக்கும்போழ்தே யித்தனைப்புரட்டுப் புரட்டு நண்பர், அற்பமேனும் ஆரியங்கற்றிருப்பாராயின், வாதங்களெழுதி யச்சிடுவதற்குப் புதிய அச்சாபீஸ்கள் திறக்கவேண்டிவரும். "உடையவன் குதிரையின் குணத்தினையறிந்து சோடுகொடுக்கவில்லை" என்னும் பழமொழிப்படி, பரமேஸ்வரன் நண்பர் குணத்தினை யுணர்ந்து ஆரியவித்தையின் ஞானமின்றி யறவே யழித்தனர்.

"பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியங்கள்" என்றார். பாசம் எங்ஙனம் நித்தியமாம்? முன்னர்க்காண்பித்த திருவிளையாடற் செய்யுளாலும் "எந்தைநின், திருவளர்நாட்டங் கருணையிற்பெறலும் - யாவையுமெனக்குப் பொய்யெனத்தோன்றி - மேவருநீயே மெய்யெனத்தோன்றினை— ஓவியப்புலவன் சாயல்பெறவெழுதிய—சிற்பவிகற்ப மெல்லாமொன்றிற் றவிராதுதடவினர் தமக்குச்—சுவராய்த்தோன்றுந் துணிவுபோன்றவே" என்ற பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவையாலும்

கந்தரநுபூதி.

" இல்லே யெனுமா யையிலிட் டனைநீ
பொல்லே னறியாமை பொறுத் திலையே
மல்லே புரிபங் கிருவாகுவி லென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே".

சிவாநந்தமாலை.

" எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை
அங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம்—பொங்குமிருள்
மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்
பொய் பொய் பொய் பொய் பொய் பொய் பொய்."

காசிகாண்டம்.

கானலிடைத் தெண்ணீரும் சயிற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற்பட்ட கூன்முதுகிப் பியிற்றோன்றும் வெள்ளியுமம் முதலுண்மை குறிக்கிற்றீரும், ஆனவைபோ னினையறியிற் றோன்றுசக மனைத்துமில்லா தழியுமாற்றால், தேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செல்வனின தறைகழற்றாள் சென்னிசேர்ப்பாம்.

திருவாசகம்.

" மாயப்பிறப்பறுக்கு மன்னனடிபோற்றி",
"பொய்யாயின வெல்லாம் போயகலவந்தருளி",
"இந்திரஞாலங்காட்டிய வியல்பும்",
"இந்திரஞாலம் போலவந்தருளி",
"இருமுச்சமயத் தொருபேய்த் தேரினை",
"பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும்பேதை குணமாகாமே—தீர்த்தாய்",
"மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மத்திடாவகை நல்கினன்,"
"இந்திரஞாலவிடர்ப்பிறவித்துயரேகுவதாகாதே",
"பொய்யாய செல்வத்தே",
"சுந்தரவேடத் தொருமுதலுருவுகொண்
டிந்திரஞாலம் போலவந்தருளி",

(உருவுகொண்டு வந்தது இந்திரஜாலமாகலின் உண்மையன்றென் பதாம்.)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

" பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலிற் புலம்பாநின்ற புண்ணியங்காள் தீவினைகாள் திருவே நீங்கள், இம்மாயப் பெருங்கடலை "

"பொய்யினால் மிடைந்தபோர்வை"
"பொய்விராமேனிதன்னைப் பொருளெனக் காலம்போக்கி"

திருமந்திரம்—பாரவத்தை.

"ஆயும்பொய்ம் மாயை யகம்புற மாய்நிற்கும்"
"பொய்கண்ட மாமாயை"

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்.

"மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ்செந்தீ
ஐயாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற மகிலத்துள்ளே
மெய்யா யிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதை யாய்க்கன வாய்மெல்லப் போனதுவே"

சிவஞான வள்ளலார்.

"ஒன்று யுலகனைத்து மானுயென் றப்பமுனி
பொன்று மொழியாற் புகன்றிருக்கக்—குன்றாத
முத்தியினு மும்முதலு முண்டேன் றுரைத்தலெவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாநீ பேசு"

"ஓசை யொலியெல்லா மானுய்நீ யென்றபினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச்சைவா—ஆசையெல்லாம்
அற்றவிட முத்தி நிலையோ வஃதெல்லாம்
உற்றவிட முத்திநிலை யோ"

ஷை அத்துவிதக் கலிவெண்பா.

"ஈசன்வே றியான்வேறென் றெண்ணுகின்ற பாதகரை
நீசரெனக் கண்டு நினையென்று—ஞசையொடும்
வேத முடிவறிந்த வேதியரைக் கூடென்றான்
பேதநிலை யெல்லாம் பிரியென்றான்"

திருவிளையாடற் புராணம்—பரிநரியாக்கிய படலம்.

"அத்தவோ கல்லாக் கடையேனை யாட்கொண்ட
பித்தவோ பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ்
சித்தவோ சித்தந் தெளிவித் தெனைத்தந்த
முத்தவோ மோன மயமான மூர்த்தியவோ."

என்பனவாதி பற்பல பிரமாணங்களாலும் பாசம் அநித்தியமென்று தெளிவாய் விளங்கவும், அதனை யுணராது, துவைதமலத் தடிப்பேறி வாய்கூசாது பாசம் நித்தியம் நித்தியமென்று பறையறைகின்றார். இனி யாயினும் இப்பிரமாணங்களை யுணர்ந் தடங்குவாராக.

இனியோர் வாதந் தொடுக்கின்றார். அதனாலும் இவரதறிவின் றன்மை யிவ்வளவென வெளியாம். "சில வுபநிடதங்கள் பொய்யென்று கூறுவதுங் கருத்து வேறு. பிரயோஜனமில்லாத பிரபஞ்சாதிகளையே யிறுகப்பற்றி நிற்குஞ் சீவர்கள், அப்பற்றுமுழுது நீங்கிச் சிவத்தையே பற்றி நின்றுய்தற்காகவேயன்றி வேறில்லை. சில வுபநிடதங்கள் காரணம்பற்றிப் பொய்யென்பதையே நிச்சயமாக்கொண்டு, எல்லாம் பொய் யே பிரமமொன்றே மெய், நாமே அப்பிரமமென்று கூறிப் பிரமசொத் தைத் திருட நினைத்துச் சிவத்துரோகமே கொண்டலையாமல்" என்று வரைந்தனர்.

பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று சொல்லியது காரணம் பற்றி யென் கின்றார். அக்காரணம் யாது? அதனை விரிப்பாராக. "பிரயோஜன மில்லாத பிரபஞ்சாதிகளை யிறுகப்பற்றி நிற்குஞ் சீவர்கள்" என்றார். பிரபஞ்சம் குரு ரூபமாயும் சாஸ்திர ரூபமாயும் இருந்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தற்குச் சாதனமாயிருக்க, அதனைப் பிரயோஜனமற்ற தென்கின் றார். மயலாகவாவது, பிரயோஜனமுடையதாகக் கருதி யொருவன் பற் றுவனேயன்றிப் பிரயோஜனமற்றதெனக் கருதிப் பற்றான். நம்மன்பர் கொள்கைப்படி, பாரமார்த்தப் பிரயோஜனமுடையதாயும், நங்கொள் கைப்படி வியாவகாரிகப் பிரயோஜனமுடையதாயுமுள்ள, பிரபஞ்சத் தினைப் பிரயோஜனமற்றதென "ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் தான் சாகக் கடவன்" என்னும் பழமொழிப்படி, அவசரப் புத்தியா லெழுதி யவதிப் பட்டனர். இவர் கொள்கைப்படி சத்தியமாகவுள்ள பாசரூபமான பிர பஞ்சத்தினை, பொய்யென்று வேதாகமங்கள் கூறுமாயின், பொய்புகலும் அவ்வேதாகமங்களை யாவர் பிரமாணமாக வொப்புவர்! ஒப்பார். ஒப்பார். ஒப்பாராகவே, அவற்றினை யியற்றிய பரமேஸ்வரனும் பொய்யராவர். பொய்யராகவே, அவர் கூறிய வாக்கியம் பிரமாணமாகாவாம். ஆப்த வாக்கியத்தினையே யுலகத்திலுள்ளார் பிரமாணமாகக்கொள்வர். ஆப்தன் உண்மையுரைப்போன். பரமேஸ்வரரானவர், உண்மையாய பிரபஞ்சத் தினை வேதாகமங்களிற் பொய்யெனப் புகன்றமையின், ஆப்தராகார். ஆகாதொழியவே அவரியற்றிய நூல்களும் பிரமாணமிலவாய், மனிதர் கள் விதிவிலக்குகளையறிந்தநுட்டித்து நற்கதியடைய உண்மைநூலொன் றின்மையின் உலகத்தில், நாஸ்திகமே தலைப்பட்டு, யாவரும் அதோகதி யடைவரெனவறிக.

இன்னும், "வேறு கருத்துப்பற்றி வேறு கருத்துப்பற்றி," என்று பறையறைகின்றார். அக்கருத்தைத் தில்லை மூவாயிரவருள் சிலரைப்

பல்வாருகத் தூஷித்து மாறு கைச்சாத்திட்டு, "மனோரஞ்சனி" யென்னும் மாதாந்தப்பத்திரிகை வாயிலாய் வெளியிட்ட, நம் நண்பருக்கு, அத்தில்லை மூவாயிரவராற் பூஜிக்கப்படும் ஸ்ரீமந்-நடராஜப்பெருந்தகையார், மணிவாசகப் பெருந்தகைக்கு உபதேசிக்க எழுந்தருளிவந்தாங்கு,காரைமாநகர் அறுபத்துமூவர் மடத்துக்கெழுந்தருளிவந்து,அர்த்தயாமத்தில், காடசுழ்த்திசமயத்து அதிரகஸியமாக வுபதேசித்தனரா? இன்றேல், வேறு கருத்துப்பற்றிய அப்பிரஸித்த ஆபாசச்சுவடிக ளேதேனும் வைத்திருக்கின்றனரா? இன்றேல், "பொக்கைவாயன் பொரிமாவை மெச்சினது போன்று" தமது காரியம் பலித்து விடுமென, ஒரு குருட்டு யோசனை செய்து, பொய்யென்றதொரு கருத்தைப்பற்றி யென்று இவரும், இவர் மதத்தினரும் தொன்றுதொட்டு ஊளையிட்டுவருகின்றனர். ஒருசாஸ்திரத்தின் பொருளை முன்பின் முரணின்றியாராய விரும்பின், உபக்கிரமம், உபசம்ஹாரம், அப்யாஸம், அபூர்வதை, பலம், அர்த்தவாதம், உபபத்தி என்னும் அறுவகை இலிங்கத்தினல் விரோதமின்றி யுணரலாமலது,ஒரு கருத்துப்பற்றியதென்னும் வெற்றுரையாற் பலியாதென அமைவாராக. 'பிரமச்சொத்தைத் திருட நினைத்துச் சிவத் துரோகங்கொண்டலையாமல்' என்றார்.திருட்டுத்தொழில்இவர்மதத்தினர்க்கேயன்றி,எம்மவர்க்கின்றாம். யாங்கள்பிரமாணமாகக்கொண்ட வேதமுதலியநூல்கள்,எம்மவரதுசொரூபங்கள் சிவசொரூபங்களேயெனப் பிரதிபாதித்தலின், நாம் சிவம்என்றும், நாம் பிரமமென்றுஞ் சொல்லுவது, எங்கட்குரிய சொத்தினையே கூறுவதாம். நம்மன்பருக்கு, ஒருவாறு பிரமாணமாயுள்ள, தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய நூல்களும், ஜீவனை முத்திதசையில் சிவசொரூபமென்று பிரதிபாதித்தலின், யாங்கொண்ட சிவத்துவந் திருட்டன்றாம். "கள்ளனுக்கோடுந் திருட்டுப் புத்தி" என்பதுபோன்று, பிறர் நூலிலுள்ள விஷயங்களைத் திருடுவதும், பரமேசுரனுக்குரிய குணங்கள் முத்தி தசையிலுந் தனக்கில்லாதிருந்தும் இருப்பதாகப் பாவித்தலுமாய, திருட்டுத்தொழில் இவர் மதத்தினர்க்கேயன்றி, யெம்மவருக்கின்றாம். செட்டியார் ஆழமறியாது காலைவிட்டுக்கொண்டு விழிக்கின்றார். உபநிஷத் விஷயமாகச் சிறுவர் பொருளை யுணர்வரென் றெழுதிவிட்டு, "விரிப்பானேன்" என்றார். உபநிஷத்தைத் தாம் படித்திருந்தாலன்றே அதன்பொருளை விரிப்பார். படியாமையால் என் விரிப்பானென்று அமைதியடைந்தனர்போலும். சற்று விரித்திருப்பாராயின், நடுத்தெருவிலிழுத்துவிட்டு, நான்கு பெயர் பார்த்து நகைக்கும்படியாகச் செய்திருப்போம். இது கருதியோ நண்பர் இவ்விஷயத்தில் விழிப்பாயிருந்து "விரிப்பானேன்" என்று மிக லேசாகச்சொல்லித் தப்பித்துக்கொண்டனர். இவ்விஷயத்திற் செட்டியார் செய்த சூழ்ச்சி வியக்கற்பாலதேயாம். இவ்விடத்து கரத்தாற் கலமிடுங்கால், சொற்பப் புண்ணிய விசேடத்தால் சுருக்கி வரைந்தனர். விரித்திருப்பாராயின், காரைமா

நகர் கொப்புடையம்மன் சன்னிதானத்திலாவது, அல்லது நம் நண்பர் வசிக்கும் மடச் சமீபமாயுள்ள சிவன் கோவிலிலாவது பலரறியச் சபை கூடி, பாண்டித்தியத்தினையும், நண்பரது சரித்திரத்தினையும், பலருமறியப் பரவச் செய்திருப்பேம். இதனை யுணர்ந்தே, முன் யோசனையால் "விரிப்பானேன்" என்று சுருக்கினர்.

நம் நண்பரது ஊழ்வினையானது சும்மாவிருக்கவிடாது, நடுத்தெருவிலீர்த்து வந்துவிடுகின்றது. அவரென்செய்வார் பாவம். "அச்சுரர்களானும் விலக்குதற்கரியவாகும்" என்று கூறியிருத்தலின், போகூழ் வினையினைக் கடக்கவல்லார் யாவருளர் ? ஒருவருமிலர்.இலர்.பாருங்கள்.கவனித்துக் கேளுங்கள்.சற்றுநிதானித்து யோசனை செய்யுங்கள். "ஒரு பற்றையேனும் விட்டு விலகாமல் உண்டுடுத்தி யுறங்கிக் களித்து, சிறிது நோய் வந்தால் வருந்தி வைத்தியாதிகள் மிகுந்த பரபரப்புடன்செய்து, இதற்கிடையிலே சில நூலாராய்ச்சிகளுஞ்செய்து, அதுவும் தங்கள் கருத்துக்கிணங்கவே திரித்துப் பொருள்கொண்டு, இறுமாந்து திரிகின்றவர்கள் கதியைப் பற்றி நாம் சொல்வானேன். அவர்களிருக்கும் ஊரிலும் செல்லப்படாதுபோலும்" என்று தம் இழிகுணத்தை யறிவிக்கும் வாயிலாய்ப் பொறித்தனர். இது கோவிலூரைப் பற்றிய நிந்தையாம்.

"ஒரு பற்றேனும் விட்டு விலகாமல்" என்றூர். பற்றென்ப தின்னதென்றுணரு மறிவிலியாய இவரும், இவர் மதத்தினரும் எப்பற்றை விட்டிருக்கின்றனர். சிவாலயப்பணி செய்தல் பற்றென் றுணர்ந்தனரா ? மோக்ஷ இச்சையுடைய சாதுக்களுக்கு ஊண் உடை உறையுள் கொடுத்து உதவிபுரிதலைப் பற்றென்றுணர்ந்தனரா ? இவ்விரண்டினையும் பற்றென்பரேல், இவர் மதி அவமதியேயாம். "உண்டு உடுத்து உறங்கிக் களித்து" என்றூர். இவர் மதத்தினர், அன்றுருக்கிய நெய் தவிர வேறுவித நெய் சம்பந்தமா யுண்கிலர். உடுத்துவது திருநாகேஸ்வரத்தில், 100-ம் நெம்பர் நூலில் சுவர்ணநூற்கலந்த துப்பட்டாக்கள் உடுத்துவதேயன்றி வேறின்றூம். உறங்குவதனையோ யாம் ஈண்டு எழுதத்தகுந் தரமன்றூம். இவ்வாறூய மதக்கோட்பாட்டுள்ளிருக்கும் இவர்தாமா உண்டுடுத்தியுறங்கிக் களித்தென்றெழுதுபவர்? உண்ணுதும் உடுத்ாதும் உறங்காதும், சிவாலயப்பணியும், சாதுக்கள் போஜனசாதகமும் எவ்வாறு செய்தல் கூடும் ? நம் நண்பர் உண்ணுதும் உடுத்ாதும் உறங்காதும் இருப்பதினுலல்லவா எச்சிற்கையினுலும் காக்காய் விரட்டாதிருக்கின்றனர்? "களித்து" என்றூர். களித்தல், சிவகைங்கரியம், சாதுக்கள் கைங்கரியம் செய்பவர்களுக்குப் பிரமானந்த மேலீட்டினுல் உளவாயுரியதேயாம். அவ்விரு கைங்கரியமு மின்றிய இவருக்கும் இவரினத்தவர்க்கும் விஷயானந்தக் களிப்பேயன்றி வேறு களிப்பேயின்றூம். எமது குருமூர்த்தியாய ஸ்ரீலஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகப் பெருந்தகையார், மணிவாசகப் பெருந்தகையாரோடொப்ப, பதி

னுயிரம் ஜனங்களின் மத்தியில் பரப்பிரம தேஜோரூபத்தினை யடைந்தார்க ளென்பதனைக் கண்கூடாக் கண்டிருந்தும், "ஒரு பற்றேனும்விட்டு விலகாமல்" என்று பெரும் பழியைத் தம்மீது சுமத்திக்கொண்டார். கோவிலூர்ப் பரம்பரையுண்டாய காலமுதல் இதுவரைப் பற்றுவிடாதார் யாவருளர்? ஒருவருமிலர். இலர். "சிறிது நோய்வந்தால் வயித்தியாதிகள் மிகுந்த பரபரப்புடன் செய்து" என்றார். நோய்வரின் வைத்தியஞ் செய்வது ஞானத்திற் கிழுக்கென்றுணர்ந்தனர் போலும். ஸ்தூலசரீர சம்பந்தமாய்ப் பிராரத்த கருமத்தால்வரும் வியாதிக்கும், அந்தக்கரணத்தின் அகண்டாகார விருத்தியிலுண்டாம் பிரமஞானத்திற்கும், எச்சம்பந்தமுளதெனக் கருதி வைத்தியஞ் செய்தல் பொருந்தாதென்றுணர்ந்தனர். பிரமஞானியாயிருந்த ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள், சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், பட்டினத்து சுவாமிகள், ஸ்ரீ திருமூலநாயனுர் முதலியோர்கள், மநுஷ சரீரத்தோடுகூடிச் சீவித்திருக்குங் காலத்து, உண்டு உடுத்தி யுறங்கிப் பிரமானந்தக் களிப்புற்று நோய்வரின் சிகிச்சை முதலியன செய்து வாழ்ந்தனரென்றே சரித்திரவாயிலாகயாம் உணருகின்றேம்.நம்நண்பர்கூறும் சிவஞானியாய உமாபதி சிவாசாரியர், நமச்சிவாய தேசிகர், சிவஞானசுவாமிகள், ஆறுமுகநாவலர் முதலியோர்கள், ஜீவித்திருக்குங் காலத்து, உண்ணுதும், உடுத்தாதும், உறங்காதும், சிவானந்தமின்மையாற் களிப்புறாதும், நோய்வரின் வயித்தியஞ் செய்யாதும் இருந்தனர்போலும். இவ்வாறவர்களது சரித்திரத்திடத் தின்மையின், புதிய பொய்ச்சரித்திரம் ஒன்றெழுதி யச்சிடினும் அச்சிடுவர் நம் நண்பர். நிற்க, "இதற்கிடையிலே சில நூலாராய்ச்சிகளுஞ் செய்து, அதுவுந் தங்கருத்துக் கிணங்கத் திரித்துப் பொருள்கொண்டு" என்றார்.

"இதற்கிடையில்" என்றதனுல் நம் நண்பர் உண்டு உடுத்தி உறங்குங் காலத்தும் நூலாராய்ச்சி செய்வர்போலும். "சில நூலாராய்ச்சிகளுஞ் செய்து" என்றார். சில நூல் என்பது ஒன்ரு? இரண்டா? பலவா? அங்ஙனம் ஆராய்ச்சிசெய்தநூல் இவ்வளவென இவரிடத்துக் கணக்கிருப்பின், முறையே யச்சிட்டு விடலாமே? அவ்வாறு செய்யாது அஞ்சுவானேன்? சில நூலாராய்ச்சி யென்றதனுனே தாம் பல நூலாராய்ச்சி யுடையோரென்பதைக் கூருது கூறினர். பல நூலாராய்ச்சி செய்திருக்கும் மகா பண்டிதராய இவர் சில நூலாராய்ச்சி செய்தவரது மாணுக்கராய எம்மவரோடு வாதப் போர்புரியவர அஞ்சுவானேன்? அவ்வாறு வாதஞ்செய்ய இஷ்டமாமேல் இவர் வசிக்கும் மடச் சமீபமாயுள்ள சிவாலயத்தில் பண்டித சிகாமணிகளை வரவழைத்துச் சபை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, எமக்கு அறிவிப்பின், யாங்கள் வாதப்போர்புரிய வரத் தயாராக இருக்கின்றேமென் றுணர்வாராக. இன்னும் "அதுவுந் தங்கள் கருத்துக் கிணங்கவே திரித்துப் பொருள்கொண்டு" என்றார். இது இவரது

சுபாவ குணம்போலும். இவர் குருமுகமாக ஒரு நூலை யாராயின், அதன்கண்ணுள்ள பொருளைத் திரித்துணர்வது தொன்றுதொட்ட வழக்கமாமென்று, இவ்வாக்கிய முணர்த்துகின்றது. "பிணக்கன்" என்று நன்னூலொதுக்கிய, அதிகாரமில்லாத இவருக்கு உபதேசித்த குரவர் சிகாமணியும் புகழத்தக்கவரே யாவர்.

இக்குணம் இவரது மதத்தினருக்கும் தொன்றுதொட்ட வழக்கமாயிருப்பதினாலேயே, புராணங்களின் பொருளைத் திரித்துணர்ந்து செய்யுள்களைக் கோறல்செய்து கொலையராயினர். "இறுமாந்து திரிகின்றவர்கள் கதியைப்பற்றி நாம் சொல்வானேன்" என்றனர்.

"எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீருஞ் சாதனமுங் கண்டாலுள்கி, யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போதங் குகந்தடிமைத் திறநினைந் திங் குவந்து நோக்கி, யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமேபேணிக், கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுத்தறியைக் காண லாமே" என்றும்,

"நின்வர வுணரா வென்னை நெறிகொலோ சபிப்ப தென்ன
மன்னவன் வணங்கிக் கேட்ப மலையமா முனிவன் முக்கண்
முன்னவ னடியார் காணின் முன்புற எழுந்து தாழ்ந்து
பொன்னடி வணங்கார்க் கெல்லாம் புகல்வதிச் சாப மென்றான்"

என்றுங்கூறியுள்ள பிரமாணங்களை யுணர்ந்து சாதுக்களையும் பெரியாரையும் நேரிற்கண்ட அக்கணமே, சேரமான் பெருமாணாயனார் போன்று, ஊன் மண்ணுற அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களது பாததூளியினைச் சிரசிற்றரித்துக் கொள்வது நம் நண்பர் கடமையாயிருக்க, அதனைச்செய்யா திறுமாப்புற்றிருக்குமிவர் அவர்களை யிறுமாப் புற்றிருக்கின்றனரென்றும், அவர்கள் கதியைப்பற்றி நாம் சொல்வானேன் என்றும் உள்ள பழிமொழிகளைப் பன்னிப்பாவத்துக் காளாகின்றனர். அவர்கள் கதியைச் சொல்லுவதற்கிவர் அருகராவரா? அருகராகாமையினனே, "சொல்வானேன்" என்று சொல்லித் தம்மீது குற்றமின்றிப் புறம்பே நின்றனர். "அவர்களிருக்கும் ஊரிலும் செல்லப்படாதுபோலும்" என்றார். தம்மிடத்து செல்ல யோக்கியதையிருந்தால், அவர்களிருக்கும் ஊருக்குச் செல்லுவர். அவர்களிருக்கும் ஊருக்குச் செல்லவேண்டுமாயின், நான்கு சாதனங்களுள் முதலாவதாய நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம் வேண்டும். அக்கலமோ நம் மன்பரிடத்துப் பூச்சியமேயாம். சாதுக்களைத் தெய்வமாகப் பாவிக்க வேண்டும். அடக்கம், வணக்கம், நியமந்தவறாது நித்தியப்படி சிவாலய தரிசனம், ஈஸ்வரத்துவேஷமின்றியிருத்தல், நிந்தையின்றியிருத்தல் முதலிய பற்பல நற்குணங்கள் வேண்டும். பூர்வ சென்மத்திற்செய்த புண்ணிய விசேடத்தால், அக்குணங்களுள் ஒன்றேனுமில்லாத இவர், அவர்களிருக்கு மூருக்கு எவ்வாறு செல்லலேனும். எலாதாகவே தாம் வசிக்கு மடமே மடமாக வசிப்பாராக. நிற்க,

இன்னும் தமது அறியாமை யொன்றை வெளிப்படுத்துகின்றார். அஃதென்னெனிற் கூறுதும்.ஆழ்ந்த கருத்துடன் அறிவீராக. "எல்லாம் பொய்யென்றே போராடுகின்ற இவர்கள், உயிர் நீங்கிய உடம்பை "நார்த்தொடுத் தீர்க்கிலென் நன்றாய்ந் தடக்கிலென், பார்த்துழிப் பெய்யி லென், பல்லோர் பழிக்கிலென்" என்று நூல்கள் கூறுவதும், திருவள்ளுவர் முதலிய பெரியோர் காட்டியதுங் கைக்கொள்ளாமல், உயிர் நீங்கிய வுடம்பைப் புதைத்து வைப்பதற்குப் பெருந்தொகை செலவிட்டுக் கோயில்களைச் சிவாலயங்களுக்கும் மேலாகச் செய்வித்தலும், தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் பெற்ற சிவஸ்தலங்கள், எத்தனையோ பழுதாகிக்கிடத்தலை யெட்டியும் பாராமல், அங்கங்குள்ள சிவாலயங்களுக்கு மேலாய்ப், பூஜாதிகள் செய்துவருதலும் என்னையோ?" என்றார்.

உயிர் நீங்கியவுடம்பைச் சமாதிவைத்தலும், ஆலயஞ்செய்வித்தலும், பூஜையாதிகள் நடத்திவைத்தலும், அநியாயமென்று வயிற்றெரிச்சல் பட்டு, அவசரப்புத்தியால் மேற்கோள் தமக்குப் பாதகமா? சாதகமா? என்பது முணராது, செய்யுளைத்தீட்டி, (உடை) வேலா விருக்ஷமாகப் பிறத்தற்கு விரும்புகின்றனர். அவர்காட்டிய மேற்கோள்,சுவபக்ஷவிகடக பரபக்ஷ ஸ்தாபனத்திற்குரியதாம். அச்செய்யுளின்கண் சமாதிவைத்தல் பொருந்தாதென்பதற்குமாறாய் "நன்றாய்ந்தடக்கில்" (நன்றாக விசாரித்து சமாதிசெய்வதனால்) என்று நமக்கனுகூலமாக இருக்கின்றது.

திருமந்திரம்—சமாதிக்கிரியை.

" அந்தமில் ஞானிதன் னாகந் தீயினில்
வெந்திடி னாடெலாம் வெப்புந் தீயினி
னைந்திடு நாய்நரி நுகரினுண்செரு
வந்துநாய் நரிக்குண வாகும் வையமே". 1910

" எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடி
லண்ணறங் கோயி லழலிட்ட தாங்கொக்கு
மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமா
மெண்ணரு மன்ன ரிழப்பா ரரசே". 1911

" புண்ணிய மாமவர் தம்மைப் புதைப்பது
நண்ணி யனல்போக்கி னாட்டி லழிவாகும்
மண்ணி லழியி லலங்கார பங்கமாம்
மண்ணுல கெல்லாம் மயங்குமனன் மண்டியே". 1912

" அந்தமில் ஞானிதன் னருளை யடைந்தக்கால்
அந்த வுடல்தான் குகைசெய் திருத்திடில்
சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரும்
அந்தமி லின்ப வருள்பெறு வாரே". 1913

" நவமிகு சாணுலே நல்லாழஞ் செய்து
குவைமிகு சூழ்வைஞ் சாணுகக் கோட்டித்
தவமிகு குகைமுக் கோணமுச் சாணுக்கிப்
பவமறு நற்குகைப் பத்மா சனமே". 1914

" தன்மனை சாலை குளங்கரை யாற்றிடை
நன்மலர்ச் சோலை நகரினற் பூமி
யுன்னருங் கான முயர்ந்த மலைச்சாரல்
இன்னிலந் தான்குகைக் கெய்து மிடங்களே". 1915

" நற்குகை நால்வட்டம் பஞ்சாங்க பாதமாய்
நிற்கின்ற பாத நவபாத நேர்விழப்
பொற்பம ரோசமும் மூன்றுக்கு மூன்றணி
நிற்பவர் தாஞ்செய்யு நேர்மைய தாமே". 1916

" பஞ்ச லோகங்க ணவமணி பாரித்து
விஞ்சப் படுத்ததன் மேலா சனமிட்டு
முஞ்சி படுத்துவெண் ணீறிட் டதன்மேலே
பொன்செய்நற் சுண்ணம் பொதியலு மாமே". 1917

" நள்குகை நால்வட்டம் படுத்ததன் மேற்சாரக்
கள்ளவிழ் தாமங் களபங்கத் தூரியுந்
தெள்ளிய சாந்து புழுகுபன் னீர்சேர்த்து
வொள்ளிய தூப முவந்திடு வீரே". 1918

" ஓதிடும் வெண்ணீற்று லுத்தூளங் குப்பாய
மீதினி லிட்டா சனத்தினின் மேல்வைத்துப்
போதறு சுண்ணமு நீறும் பொலிவித்து
மீதி லிருத்தி யிருத்திடு வீரே". 1919

" விரித்தபின் னுற்சாரு மேவுதல் செய்து
பொரித்த கறிபோ னகமிள நீருங்
குருத்தலம் வைத்தோர் குகைமுகம் பார்வை
தரித்தபின் மேல்வட்டஞ் சாத்திடு வீரே". 1920

" மீது சொரிந்திடும் வெண்ணீறுஞ் சுண்ணமும்
போது பலகொண்டு தர்ப்பைப்புல் வில்லமும்
பாத வுதகத்தான் மஞ்சனஞ் செய்துபார்
மீதுமூன் றுக்குமூன் றணிநிலஞ் செய்யுமே". 1921

" ஆதன மீதி லரசு சிவலிங்கம்
போது மிரண்டினி லொன்றைத்தா பித்து
மேதகு சந்நிதி மேவுத் தரம்பூர்வம்
காதலற் சோடசங் காணுப சாரமே". 1922

மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்.

" முன்னமே பாகமா மூரல் செய்யுநாள்
பின்னது வேவவேண் டிடுமோ பேசிடாய்
அன்னதே யிவ்வுடல் அறிவா லட்டது
பின்னினிச் சுடுவது பிழையே யாகுமால்".

" பிறிவி லாத பிரமபீ சனுடல்
இறுதி யாவனற் றீண்டிடி லெங்கணும்
மறுகி விற்கிடை கோடி யனலதாய்ச்
செறுவு செய்யுமத் தேசமென் றோதினர்".

என்பனவாதி நூல்களில் பிரமஞானியாகிய மகாத்மாக்களது சரீரங்களை, சமாதி வைக்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு செய்யின், சுந்தர மன்னரும் தொல்புவியுள்ளோரும் அந்தமி லின்ப வருள் பெறுவாரென்றும், அவ்வாறு செய்யாது ஞானியினது சரீரத்தினை யனல்போக்கின், அந்நாடு அக்கினியினால் நாசமாமென்றும், நாய் நரிக்குக் கொடுப்பின் கோரமான யுத்தமூண்டு வையம் நாய்நரிக் குணவாகுமென்றும் கூறியிருக்க அதனையும் பொருட்படுத்தாது, சமாதிவைக்கக் கூடாதென்றும், காலில் நார்ப் பிணைத் தீர்த்து, முச்சந்தியிற் போடவேண்டுமென்றும், சாதுக்கள் மனம் புண்படப் புகன்று

குரு நிந்தை.

" பத்தினி பத்தர்கள் தத்துவ ஞானிகள்
சித்தங் கலங்கச் சிதைவுகள் செய்தவ
ரத்தமு மாவியு மாண்டொன் றின் மாய்ந்திடுஞ்
சத்திய மீது சதாநந்தி யாணையே ".

என்ற திருமந்திர வாக்கின்படி, மீளாநரகிற் காளாகின்றனர். அஃதோடமையாது திருவள்ளுவநாயனாருங் காட்டியிருக்கின்றாரென்றார். சிலர், திருவள்ளுவநாயனார் சமாதி சென்னை மயிலாப்பூரில் சிவாலயத்தினுள்ளேயே இருக்கின்றதென்றும், ஆலயம் இயற்றுவித்துப் பூஜை முதலியன நடந்துவருகின்றனவென்றும் கூறுகின்றனர். யாமும் நேரிற் கண்டிருக்கின்றோம். பிரத்தியக்ஷம் பிரமாணமோ? நம்மன்பர் கூறும் வெற்றுரை பிரமாணமோ ? பண்டித சிகாமணிகள் பகுத்துணர்வாராக. நம்மன்பர் காட்டிய நாலடியார் பிரமாணமாமா ? யாம் காட்டிய திருமந்திரம் பிரமாணமாமா? நாலடியார் பிரமாணமென்பரேல் திருமந்திரம் அப்பிரமாணமாம். ஆகவே யிவரது மதம் அடியோடு வேரற்று வீழும். வீழவே சிவாத்துவிதிகளாய வீரசைவர்கள், தம்மதத்தினராய, திருமூலநாயனாரது வாக்கினை அப்பிரமாணமென்று, நண்பர் கூறுவதுபோன்று ஒப்புவரா ? ஒப்பார் ! ஒப்பார் ! ஒன்று துர்ப்பலமடையாதவழி மற்றையது ஜீவித்தலிலதாம். ஆகவே திருமந்திரம் பரமப் பிரமாணமென்று யாவர்க்கு

மொப்ப முடிந்ததாம். அதன்கண்கூறிய சமாதியினை நிந்தித்தவராக லின், திருமூலநாயனாரையும் நிந்தித்தவராகின்றார். அவைதிக சைவ சித்தாந்திகள், தமது குலகுருவென்று, சொன்மாத்திரையானே கொண் டாடும் திருமூலநாயனாரை நிந்தித்த இவர் வேறு யாரை நிந்தியாதிருப் பர்? குருத்துரோகியாய இவருடன், தமரெனப் பழகுபவரும், குருத் துரோகிகளாய் நரகத்திற் காளாவரென்பது திண்ணமாம். இன்னும், "நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே நிகழுமோர் மரைகொள விரும்பார், பாரிடத் தெவரும் விநோதிகள் சாலம் பண்ணலென் றெண்ணிமற் றது போற், சீருடைத் துறவு சமாதிபெற் றுலகிற் றிகழினு முயிர்க்கெலாந் தயவுஞ், சாரருட் குருபத் தியுமிலார் தமையுந் தமரெனப் பழகவுந் தகு, மே". "இதுநெறி யெனவோ ரூர்க்குமற் றொருவ னேகினு மாத்தன்வாய்க் குறிகளது தனிற் காணு விடத்துல கருமோ ரடிபெயர்த்திடுகல ரதுபோ, லெதிரறு சமாதி யாதிபெற்றுடையோ ரென்னினு முன்னவ னுரைத்த, சதுர்மறை யாக மாந்தநிந் தகரேற் றமரென லவரையுந் தகுமே" என் னும் செய்யுளுக்கும் இலக்கியமாவரிவரே. இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் மகான்களின் திவ்ய திருமேனியைச் சமாதிவைத்துப் பூஜிக்கவேண்டு மென்பது சித்தமாயிற்று.

"பெருந்தொகை செலவிட்டுக் கோவில்களைச் சிவாலயங்களுக்கும் மேலாகச் செய்வித்தலும்" என்றார்.

குருவினு லுபதேசம்பெற்று, தமது யதார்த்த சொரூபமாய பிரயோ சனத்தினை யடைந்த மாணுக்கர்கள், பெருந்தொகை செலவிட்டு, சிவால யங்களுக்கு மேலாகக் கோவில்களைச் செய்விப்பார்க ளென்பதில் யாது சந்தேகமுளது? சாமானிய மனிதர்களால் சாதாரண பூமியில் மந்திர வாயிலாக ஸ்தாபிக்கப்பெற்ற, நர்மதை லிங்க முதலியவற்றிற்குப் பெருந் தொகை செலவிட்டு, ஆலயமியற்றுவதைப் பார்க்கிலும், பிரமத்தையுணர் ந்த பிரமஞானியின் திவ்ய திருமேனியாகிய ரத்தினத்தைச் சேமித்து வைத்திருக்கும்

அடியார் பெருமை.

"சிவயோகி ஞானி செறிந்தவத் தேசம்
அவயோக மின்றி யறிவோருண் டாகும்
நவயோகங் கைகூடு நல்லியல் காணும்
பவயோக மின்றிப் பரலோக மாமே"

என்ற திருமந்திரச் செய்யுளின்படி, புண்ணிய பூமியில், பெருந்தொகை செலவிட்டு ஆலயமியற்றிப் பெரியோரால் ஸ்தாபிக்கப்படும், இலிங்க முடைய ஆலயமே யுயர்வுடைத்தாம். இதற்கு சிவாலயத்தினும் மேன் மையுடைத்தென்று கருதியல்லவா, "சிலகாலஞ் சென்றால் அச்சிவாலயங் கள் மழுங்கி, இவைகளே விளங்கி நிற்குமே" யென்று நம் நண்பர்

அஞ்சுகின்றனர். இதுவே சமாதி யாலயங்களைச் சிவாலயத்தினும் பெரிதாக வியற்றுவித்துப் பூஜையாதிகள் மிக்க விமரிசையாய் நடத்திவருதற்குப் போதிய பிரமாணமாகும்.

இன்னும், "ஞால முண்டவன் தலைமிசை சுமப்பன்மெய்ஞ் ஞானி வேண் டுவவெல்லாம், ஆல முண்டவ னவன்பினே திரிகுவ னவனடித் தூட்கன்றே, சீல மன்னரு மற்றுள தேவரும் திசைதிசை பணிந்தேத்த, காலி ரண்டையுந் தலைமிசை வையெனக் கழறுவன் கமலத்தோன்" "ஈசனும் ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்பது முத்திதா னந்தத், தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென் சென்னியி லிருப்பது மன்னி, மாசிலாப் பிரம ஞானியா முனிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கில், ஆசிலா வரியு மொப்பலன் யானு மொப்பல னேவரொப் பாரே"

"பலன்கள் வேண்டிய பரிசெலாம் பலித்திடும் பரமதத் துவ ஞானி, நலங்கொ ளுமமா மந்திரஞ் செபித்திட நயந்தவ னீராடுஞ், சலங் கொ ளர்த்தமா மவன்றிரு மேனியே சகலதெய் வமுஞ் செவ்வாய், மலர்ந்த வாசக மறுபிறப் பெனவரு மயற்பிணி மருந்தாகும்".

"ஒழுக்கமே புரிந்தோ னாத லதனைவிட் டொழிந்தோ னாதல்
இழுக்கஞ்செய் மூர்க்கனாதல் பண்டித னாத லெண்ணில்
பழிப்பரு ஞானந் தன்னின் முயல்பவன் பணியத் தக்கோன்
றொழத்தகு ஞானி யென்று சொல்லவேண் டுவது முண்டோ".

"ஞானியே யெவரும் வணங்குதற்குரியோ னவிலுமா சௌசமில் பெரியோன், மானிலத் தவன்ற னுடல்விடிற் குகைப்பால் வைக்கவென் மறைப்படி புரித, ருனும்வே தாந்தப் பொருடெணிந் திடினும் சாற்றினில் வாழுமந் தணர்க்கின், றனதாற் றுறவு பெற்றநற் றவரே யமலவீ டடையு ஞானிகளே".

என்பனவாதிப் பிரமாணங்களில், பரமேஸ்வரன், ஞானிகளது பாத தூளி கிடைக்கவேண்டிப் பின்னே திரிவனென்றும், மகேசன் ஞானிக்குச் சமமலனென்றும், ஞானியினது திருமேனியே சகல தெய்வமு மென்றும், ஞானி யொருவனே வணங்குதற்குரியவனென்றும், இன்னும் பற்பல மகிமைகள் கூறியிருக்க, அவற்றினை யுணர, போகூழ் வினையின் வலியால் வலியிலராய், தம்மனம் போனவாறு, சமாதிவைத்தல் கூடாதென்றும், ஆலயமியற்றுவித்தல் பொருந்தாதென்றும் வரைந் திடர்ப்பட்டார்.

ஞானிக்குப் பரமேஸ்வரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் முதலியோர்கள் சமமாகாமல், அவரது ஏவற்பணிக்குக் காத்திருப்பாராயின், அப் பரமேஸ்வரற்கியற்று மாலயத்தினும் நூறுமடங்கதிகமாகக் கறுப்புக்கல், சலவைக்கல் முதலியவைகளால், சாணைசெய்த ஆலயமியற்றுவித்து, தங்கஸ்தூபி முதலியவற்றை விமானத்தில் ஸ்தாபித்து, ஆறுகாலப்

பூஜை முதலியனவும், கண்டோர் அஞ்சிப் பக்தியதிகரிக்கும்படியாகச் செய்விக்கவேண்டுமென்பதனை முற்காட்டிய பிரமாணவாயிலாக வுணர்வாராக. இப்பொழுது பிரசித்தியாயுள்ள சிவாலயங்களெல்லாம், பிரம ஞானிகளாய மஹான்களது சமாதிகளேயெனச் சித்தர் நூல்கள் பல கூறுகின்றன.

போகர் - ஜனனசாகரம்—557.

ஆமப்பா வருணகிரி மலையிற் கேளு
ஐந்நூறு பேர்கள்சித்த ரதனில் வாழ்வார்
ஓமப்பா கழுக்குன்றி லொன்பதுபேர் கூட்டம்
உயர்வான கால்மலையி லொருநூறு சித்தர்
நாமப்பா மலைகளிலே யனேகஞ் சொன்னோம்
நல்லதொரு சித்தரெலாஞ் சொரூப மாகி
சேமப்பா வவரவரே சமாதி நின்று
செகமலையி லிங்கமதாய் முளைத்திட் டாரே.

ஆதியென்ற சிதம்பரமே திருமூல ராச்சு
அவருடனே பதினெண்பே ரதிலே யாச்சு
சோதியென்ற காலாங்கி நாதர் தாமுந்
துலங்குகின்ற காஞ்சிபுரந் தனிலே யாகும்
நீதியென்ற நீதியெல்லாம் வழுவ ராமல்
நீணிலத்திற் றபங்கணிச் சயமாய்ச் செய்வார்
வேதியென்ற கும்பமுனி கும்ப கோணம்
விளங்குகின்று ரெந்நாளு மந்த வூரே.

ஊரானமயிற் றேசமச்ச முனியே யாகு
முற்றதொர்சீ காழிசட்டை முனியேயாகும்
பேரான வழுகண்ணிச் சித்தர் தாமும்
பெரிதான நாகபட் டணமே யாச்சு
வேரான விடைமருதூ ரிடைக்காட ராகும்
விளங்கிநின்ற மதுரைசுந் தரரு மாச்சு
சீரான கமலமுனி யதுவே யாச்சு
சிறந்ததுவா ரகையிற்பாம் பாட்டி யாமே.

ஆமென்ற புண்ணுக்கு ஈசர் தாமு
மழகான நாங்கணுச்சே ரியிலே யாச்சு
வாமென்ற கொங்கணர்தா மிருந்த மூலம்
வளர்ந்ததோர் திருக்கண்ணங் குடியி லாகும்
நாமென்ற நாரதனு ரிருந்த மூலம்
நலமான விடைமருதூர் நாட்ட மாச்சு
ஓமென்ற வயித்தீச்சு ரம்வ சிட்ட
ருன்னதமா யுகந்துநின்ற மூலந் தானே.

காவென்ற வால்மீகர் திருவை நின்றூர்
    கருவூரார் காளஹத் திரியு மாச்சு
தேனென்ற காசியிலே விஸ்வா மித்ரர்
    திருவையா றதிலகப்பைச் சித்த ராகும்
வானென்ற கடுவெளிச் சித்தர் தாமும்
    வளமான திருக்காஞ்சிப் பதியி லாச்சு
வேனென்ற புலத்தியர்தா மிருந்த மூலம்
    விதமான வாவடையார் கோவி லாச்சே.

ஆச்சென்ற கோரக்கர் கழுக்குன்ற மூல
    மதிகருத்தி ரத்திற்கா சிபரு மாச்சு
நீச்சென்ற வருணகிரி தன்னிற் கேளு
    நிஜமான கௌதமரு மதிலி ருந்தார்
காச்சென்ற கருவைநல்லூர் மார்க்கண் டர்தாம்
    கருவான திருக்கூடல் மூல ராச்சே
வாச்சென்ற பாவவி நாசந் தன்னில்
    வளமான புலத்தியர்தம் மூல மாமே.

ஆமென்ற சுந்தரகா லாங்கி நாத
    ரதிலிருந்தார் திருக்கடவூ ரவர்தா மாகும்
போமென்ற திருப்பவண மவர்தா மாச்சு
    புகழ்ந்ததிருக் கோவலூ ரவரு மாச்சு
நாமென்ற வாடுதுறை விஸ்வா மித்ரர்
    நல்லதிரு ஞாலம்பாம் பாட்டி சித்தர்
வாமென்ற திருப்பனந்தாள் வரரி ஷிக்காம்
    வளர்பெருங்கா வூர்கன்னி சித்தர் தாமே.

தானென்ற வானைக்கா வதிலே கேளு
    சமஸ்தான மச்சமுனி சமாதி யாகும்
தேனென்ற தென்மலையில் வரத னுகுஞ்
    சேரையெனுஞ் சேத்தூர்மார்க் கண்ட ராச்சு
வானென்ற மலைநாடு நெடுங்குன் றூரில்
    மகத்தான திருமூலர் வாச மாச்சு
நானென்ற மேலச்சி தம்ப ரத்தில்
    நாடியது திருமூலர் நாட்டந் தானே.

"தங்குற்றம் பார்க்குமவருளரோவெனத் தாழ்ந்தனளே" என்றுசிவப் பிரகாசப் பெருந்தகையார் கூறியாங்கு, நண்பர் நம்மீது குறைகூறவந்தவர் தங்குற்றத்தினைச் சிறிதேனும் நாடினரா? பிறரை நிந்திப்பதற்கே கங்கணங்கட்டியிருக்குமிவர் ஏன் தங்குற்றத்தை நாடுவர்? நாடார்.நாடார்.இவர் யாண்டுந்தங்குற்றம் பாராது,பிறர்மீதுகுற்றமற்றதனைக்குற்றமெனக்கூறி "யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்கால், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்

பட்டு" என்ற பொய்யாமொழிப்படி யிழுக்குறுவர். நம் நண்பர் சிவ ஞானிகளென்று சொல்லித் தம்பட்டமடிக்கும் தாயுமான சுவாமிகட்கு இராமநாதபுரத்திற் சமாதிவைத்துப் பூஜையாதிகள் நடக்கின்றன. திருவள்ளுவ நாயனருக்கு மயிலாப்பூரில் சமாதிவைத்துப் பூஜையாதிகள் நடக்கின்றன. திருமூலநாயனருக்கும் நமச்சிவாய தேசிகருக்கும் இன்னும் பற்பல அதிபதிகள் தம்பிரான் முதலியோர்களுக்கும் திருவாவடுதுறையிற்சமாதிவைத்துப்பதினயிரத்துக்கு மேற்பட்ட திரவியஞ் செலவு செய்து, வருஷக் குருபூஜை நித்தியபூஜை முதலியவை நடந்து வருகின்றன. சூரியனர் கோவில், தருமபுரம், திருப்பனந்தாள், மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் மடம், திருவண்ணமலை யாதீனம், குன்றக்குடி, திருவண்ணமலை, சிதம்பரம், முதலிய பற்பலவிடங்களில் இருந்த சைவ மடாதிபர்களுக்கும், மற்றையோர்க்கும், சமாதிவைத்துப் பூஜை முதலியன மிக்க விமரிசையாக நடந்துவருகின்றன. சிதம்பரம் கொற்றவன் குடியில், உமாபதி சிவாசாரியருக்குச் சமாதிவைத்துப் பூஜை முதலியன நடந்து வருகின்றன. சீர்காழியில் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும், குன்றத்தூர் சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கும், திருவாரூரிற் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும், சிவாலயங்களுள் பலவற்றுள்ளும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுக்கும், பெரும் பொருள் செலவுசெய்து சிவாலயங்களினும் பெரிதாய் ஆலயங்களைச் செய்வித்து, பூஜை முதலியனவும், பரமேஸ்வரனுக்கு நடப்பதைப் பார்க்கினும், பதின்மடங்கு அதிகமாக நடந்து வருகின்றன. இவற்றினையெல்லாம் உற்று நோக்காது, வீண்வாதந் தொடுத்தார். இவை யாவும் தமக்கு உடன்பாடன்றென்பரேல், இச்சமாதி, ஆலயம்முதலியவற்றை யிடித்து அக்கற்களைச் சிலாலயங்கட் குபயோகப்படுத்தி, அந்நிலங்களை விளைநிலமாக்குதற்கு, இத் **தூர்வையாசகப் படலம்** அச்சிடப் பொருளுதவிய பிரபுவினிடம் சென்று, **50** ஆயிரம் ரூபா யாசகஞ்செய்து, அத்திரவியத்தினைப் பாங்கில் **சைவசித்தாந்தப் பெரியாரின் சமாதி யிடித்தற் பண்டு** என்னும் பெயருடன் வட்டிக்குக் கொடுத்து அதன் வருவாயில் நாடோறும் எவலரைக்கொண்டு, சைவசித்தாந்தப் பெரியார் சமாதி யாலயங்களையும் அறுபத்துமூவ ராலயங்களையும் இடித்து நிர்மூலமாக்கி வருவாராக. இங்ஙனஞ் செய்து முடித்ததன் பின்னன்றே எங்கள்மீது குறைகூற வேண்டும். அங்ஙனமின்றித் தம்மீது குற்றத்தினை வைத்துக்கொண்டு பிறர் மீது பழிசுமத்துவது என்ன அறியாமை? இவரது வஞ்சக மொழிகள், நடுவுநிலைமை யுள்ளார்க்கு வெள்ளிடைமலைபோல வெளியாகும்.

"தேவாரத் திருப்பதிகங்கள்பெற்ற சிவஸ்தலங்கள் எத்தனையோ பழுதாகிக் கிடத்தலை யெட்டியும் பாராமல்" என்றார். எட்டிப் பார்த்து மௌனஞ் சாதித்துச் செல்லுதல் இவர் மதத்தினர்க்கேயன்றி யெம்மவர்க்கின்றுமாகலின், தம்மனுபவத்தினை "யெட்டிப் பாராமல்" என்று வெளியிட்டனர். நாங்களோ, எட்டிப்பார்த்து, அதற்குரிய

பெரும்பொருள்களைச் செலவுசெய்து, ஆலயங்களை யியற்றுவித்துப் பூஜை முதலியனவும் நடத்துவித்து வருகின்றோம். கோவிலூரிலுள்ள சிவாலயத்திற்கு, முத்திராமலிங்க ஞானதேசிக சுவாமிகள், அருணாசல ஞானதேசிக சுவாமிகள், சிதம்பர ஞானதேசிக சுவாமிகள், இராமசாமி ஞானதேசிக சுவாமிகள், வீரசேகர ஞானதேசிக சுவாமிகள், அண்ணாமலை ஞானதேசிக சுவாமிகள் முதலிய மகான்களால், சுமார் 30 லக்ஷ ரூபாவரை செலவுசெய்து யாவரும் பார்த்து இன்புறுமாறு ஆலயமியற்றிப் பூஜை முதலியன மிக்க விமரிசையாய் நடத்திவருவது உலகத்திலுள்ளார் யாவருங் கண்கூடாகக் கண்ட விஷயமாம். மதுரையம்பதியில் குட்டைய சுவாமிகளென்பவர்கள், ஸ்ரீ மீனாக்ஷி சுந்தரேசுரர் ஆலயத்தில் அளவிறந்த பொருள் செலவு செய்து, தேகப்பிரயாசையுமுற்று, நந்திமண்டபம் முதலியனவும்மியற்றி விமானங்கட்கும், சுவர்ணகசிதம் செய்வித்தார்களென்பது நம் நண்பரும் உணர்ந்த விஷயமே! அப்பதியின்கண்ணே அரசப்பசுவாமிக ளென்னும் மகான் கான்மாறியாடிய கற்பகத்திற்கு ஆபரணமியற்றுவித்தார்க ளென்பதும் அறிந்த விஷமே. ஸ்ரீகருணாநிதி யென்னுஞ் சிதம்பரஞான தேசிக சுவாமிகளவர்கள் தமது சீடராகிய தேவிகோட்டை இலக்குமணச் செட்டியாரைப்பார்த்து, சிதம்பரம் ஸ்ரீ மூலட்டானேச்சுரர் ஆலயத்தை ஜீரணோத்தாரணம் செய்விக்க வேண்டுமென் றுத்தரவுசெய்ய, அவ்வாறே இலக்குமணச் செட்டியாரும் தம்மினத்தவர்களை வரவழைத்து, அதற்கு வேண்டிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டுவந்து குருமூர்த்தியின் சந்நிதியிற் றெரிவித்தனர். அப்போது ஸ்ரீ கருணாநிதி களிப்புற்று அடியார் திருக்கூட்டத்தோடு சிதம்பரத்திற் கெழுந்தருளி பலதேசங்களி லிருந்தும் வைதிகர்களான பிராமணோத்தமர்களையும் வித்வான்களையும், மற்றுமுள்ள பெரியோர்களையும் வரவழைத்து, அபரிமிதமாகப் பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்து, ஸ்ரீ நடேசப்பிரானுக் கொப்பான தீக்ஷிதர்களனைவரையும் பூஜித்து மரியாதை செய்து, ஸ்ரீமூலட்டானேசுவரருக்குச் சொர்ணபந்தனம் செய்வித்து வேத விதிப்படி வெகு விமரிசையாய்க் காளயுக்திவருடம் ஆனிமீ 14வ சோமவாரத்தன்று கும்பாபிஷேகம் நடத்து வித்தார்கள். மணிவாசகப் பெருந்தகையோடொப்ப பல்லோருணரப் பரமபத வாழ்வுபெற்ற எமதருளிறையாய ஸ்ரீ வீரசேகரஞானதேசிகப் பெருந்தகை, தேவாரப்பதிகம் பெற்ற திருக்களர் க்ஷேத்திரம் பகலிலும் பயமின்றிச் செல்லக்கூடாத நிலைமையிலிருந்ததனை யுணர்ந்து, மிக்க விரைவில் 4 லக்ஷ ரூபாய் செலவுசெய்து ஆலயமியற்றுவித்து, அதி விமரிசையாக ஆராதனைகள் நடைபெறும்படி செய்த விஷயம் பல்லோரும் பரக்கக்கண்டதேயாம். சிதம்பரத்திற் பொன்னம்பல ஞானதேசிக சுவாமிகளால் “யௌவனேஸ்வரராலயம்” இயற்றுவித்து பூஜையாதிகள் நடக்கும்படி செய்விக்கப்பெற்றதும் நன்கு புலப்படும். ஸ்ரீமந் நடராஜப் பெருந்தகையா ரெழுந்தருளி யிருக்கும் ஆலயத்தினை உத்தாரணஞ் செய்வதற்கு முக்கிய

பிரேரணைக் கர்த்தாவாயவர்க ளிருந்தார்க ளென்பதும் அறிதற்பாலதாம். அரிமழம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பற்பல சிவாலயங்கள் உத்தாரணஞ்செய்யப் பெற்றதோடு கீழைச்சிவபுரியென்னும் ஊரிலுள்ள சிவாலயப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பெற்றதும் அவ்வூர் வைசியசிகாமணிகளாலுணரலாம். வீரசேகர ஞானதேசிகப் பெருந்தகையாரால், சிற்பசாத்திரப்படி பிளான் தயாரிக்கப்பட்ட ஆலயங்களும், பற்பல திரவியவான்களைக்கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட வேதபாடசாலை, வித்தியாசாலை, பசுச்சாலை முதலியனவும் அளவிறந்தன. அவற்றினை முறையாக வரையின் நூல்விரியுமென அஞ்சிவிடுத்தா மென்றுணர்க.

வேதாந்தியாய ஜெமீன். அள. அரு. அருணாசலச் செட்டியார் என்பார், இராமேஸ்வரம், காளையார் கோவில், உப்பூர் முதலிய சிவாலயங்களை யியற்றுவித்து பூஜையாதிகள் நடத்துவிக்கின்றார்க ளென்பது பிரதிதினமும் யாவரும் உணருவர். கோவிலூர் மடாலயத்தின் அபிமானியாயுள்ள தேவிகோட்டை, சித. முரு. முருகப்பசெட்டியாரென்பவர்கள், தேவாரப்பதிகம் பெற்ற உறையூர்ச் சிவாலயத்தை யியற்றுவிக்கின்றார்க ளென்பது அறியற்பாலதாம். இவ்வாறே முழுமனமுடைய வேதாந்திகளெல்லோரும் எண்ணிறந்த சிவாலயங்க ளியற்றுவித்திருக்க, "சூரியனை யுள்ளங்கையில் மறைக்க நினைத்தது" போன்று அறிவுக்குறைவினால், "சிவஸ்தலங்களெத்தனையோ பழுதாகிக் கிடத்தலை யெட்டியும் பாராமல்" என்று மையலுற்றுக் கையாடினார் போலும்.

சிவாலயங்களும், உடம்பு முதலியனவும், வேதாந்திகள் பொய் யென்று சொல்லுகின்றார்களென்று மிக்க பரிதாபப்பட்டு, "பூஜையாதிகளும் சிவாலயங்களும் பொய்யாயின் பலனின்றி யொழியு" மெனப் பன்னுகின்றார். நம் நண்பர் கருத்துப்போல் சிவாலயங்கள் சத்தியமாயிருக்குமாயின் பழுதடைவானேன்? மகான்கள் சமாதி யாலயங்களுண்டாயவுடன் அச்சிவாலயங்களினது ஒளி மழுங்குவானேன்? நம் நண்பர் வாக்கினானே, பாசமாய சிவாலயங்களும், உடம்பு முதலியனவும், அநித்தியமாமென்பது வச்சிரலேபமாம். பொய்யாய சிவாலயத்தைப் பூஜிப்பின் பலனிலவென் றையுறுகின்றார். நான் கருடனென்னும் பொய்யாகிய பாவனையினால் பிறர்பாலுள்ள விடம் நீக்குதல் எவ்வாறேலும்? ஏலாதாகவே, கருடபாவனை பொய்யேயென் றங்கீகரிக்க நேரும். அங்ஙனம் பொய்யென்று நம் நண்பர் அங்கீகரிப்பரா? அங்கீகரியாராகவே பொய்யாகிய கருடபாவனையினாலும், மெய்யாகியவிடம் நீக்கங்கூடுமென்றாயிற்று. அங்ஙனமே பொய்யாகிய சொற்பனத்தில், பொய்யாகிய மாதின் சேர்க்கையால், மெய்யாகிய வீரியவொழிவு காண்டலுமாம். இங்ஙனமே பொய்யாய தாரு, தாம்பிரம், பாஷாணம், வெள்ளி, தங்கம், முதலியவற்றிற் செய்யப்படும் பிரதிமைகளிடத்துப் பாவிக்கும் ஈஸ்வர பாவனையினாலும், ஒருவாற்றானு முவமையின்றிய சாளக்கிராமத்திற்

பாவிக்கும் விஷ்ணுபாவனையினாலும், அங்ஙனமே குருவினிடத்துப் பாவிக்கும் ஈஸ்வரபாவனையினாலும், உண்மைப்பலன்களைப் பெறுவார்களென்பது வேதத்தின் சித்தாந்தமும், நம் நண்பரது சைவ சித்தாந்தக் கோளுமாம். இவற்றினைப்பற்றி முன் சென்னையில் வேதாந்திகட்கும், சைவ சித்தாந்திகட்கும் நடந்த விவாதத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருத்தலின் அவற்றினை யுணர்ந்து அடங்குவாராக.

நண்பருக்கும் நண்பர் மதத்தினர்க்கும் சகச மலம் அநாதியா யிருப்பதுபோன்று, வேதாந்த சாஸ்திரத்தினை யறியாமையாய மயலும் அநாதியாகவே யிருக்கின்றது. "ஜீவனும் பொய், ஈஸ்வரனும் பொய்" என்று சொல்லுகின்றார்களென்றார். 'ஜீவன்' என்னுஞ் சொல்லுக்கும், ஈஸ்வரனென்னுஞ் சொல்லுக்கும் பொருள் யாதென் றுணர்ந்தனரோ? ஜீவனென்னுஞ் சொற்கு, அந்தக்கரண ஆபாசமாகிய விசேஷணமும், கூடஸ்த சேதநமாகிய விசேஷியமும் ஆகிய விசிட்டம் பொருளாம். நம் நண்பருக்கு தர்க்கஞாநமில்லாமையால், விசேஷணமாகிய தர்மத்தைப் பொய்யென்று சொல்லுகின்றார்களா? விசேஷியமாகிய தர்மியினைப் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்களா? என்னும் பகுத்தறிவில்லாது பொதுவாகப் "பொய் பொய்" என்று பறையறைகின்றார். அவ்வாறே ஈஸ்வரன் என்னும் சொற்கு, மாயை பிரதிபிம்பங்களாய விசேஷணமும், பிரம சேதநமாய விசேஷியமும் ஆகிய விசிட்டம் பொருளாம். இதன்கண்ணும் விசேஷணமாய தர்மத்தினைப் பொய்யென்று கூறுகின்றார்களா? விசேஷியமாகிய தர்மியினைப் பொய்யென்கின்றார்களா? என்னும் பகுத்துணர்வின்றி "பொய் பொய்" என்று மையலுறுகின்றார். தர்மதர்மி ஞாநம், விசேஷண விசேஷிய ஞாநம், குணகுணி ஞாநம் முதலிய ஞாநமில்லா இவர்தானா, சாத்திரவாதஞ் செய்ய வல்லுநர்? தர்மியிரண்டினையும் பொய்யென்று கூறுவார்களாயின், ஐக்கியம் எதற்குக் கூறுவார்களென்னும் யோசனையின்றித் தமது முழுமூடத் தன்மையினையே முறையிட்டார். தர்மிகளுக் கைக்கியமேயன்றித் தர்மங்கட் கைக்கியமின்றாம். தர்மம் அநித்தியமாயவிடத்து தர்மி நித்தியமா யிருத்தல்கூடும். நியாய சாஸ்திரத்தினும், பிருதிவி பரமாணுவின் குணங்க ளநித்தியமாயினும், குணியாய பரமாணு நித்திய மென்றே யொப்பினர். விசேஷணமாய அந்தக்கரண ஆபாசமும், மாயை பிரதிவிம்பமும், விசேஷியமாய சேதனத்தின்கண் ஔபாதிகமாய்த் தோன்றி பாஸ்பரம் விரோத தர்மமுடையனவாய், ஐக்கியமுறாமையின், விசேஷியமாய சேதநம், விசேஷணங்க ளொழிந்துழி, பேதத்தினை யுண்டாக்குந் தர்மமின்றி நிர்த்தர்மியாயிருத்தலின், ஐக்கியமுறு மென வுணர்க. இதன் சார்பான கண்டனங்கள் "**பேத வாத திரஸ்காரம்**" என்னும் நூலில் விரிவாயிருத்தலின் ஆண்டுணர்க.

மாணாக்கர்கட்கு அறிவுறுத்தற்குச் சீவன் முத்தித்தசையில், பிரம ஞாநிகள் பிரமத்தை யநுபவிக்கின்றார்கள் என்று கூறியிருத்தலை

யுணராது, "அநுபவிக்கின்றவர் யார்? அநுபவத்தைக் கொடுக்கின்றவர் யார்?" என்று கடாவுகின்றார். ஒருபொருளிருக்கு மிடத்தில், செய்தலும் செய்வித்தலு முளவாமோ?

நம் நண்பர் ஒருநிமித்தத்தால் தந்தலையில் மண்ணைவாரிப்போட்டுக் கொண்டாரென்று வைத்துக்கொள்வோம். அக்காலிவரை யொருவர், உங்கள் தலையில் மண்ணைவாரி யார்போட்டது என்று வினவின், நானே மண்ணைவாரித் தலையிற்போட்டுக் கொண்டேனென்று சொல்லுவர். போடுவித்தார் யார் எனில்? அப்பொழுது என்னுத்தரம் பண்ணுவர்? மௌனஞ் சாதிப்பர். அக்காலொருவரும் போடுவிப்பா ரிலராகலின், இருவ ரிருக்குமிடத்துச் செய்தலுஞ் செய்வித்தலுமுளவாமே யொழிய வொருவ ரிருக்குமிடத்து இன்றாம்.

"இருவர்கூடுங் கலப்பிலேயேதான் இன்பாநுபவம் உண்டென்பதே யுலகமுணர்ந்த வுண்மை" என்றார். உலகத்திலுள்ள சிலர் இருவர்கூடுங் கலப்பில் இன்பமென் றுணர்ந்தாரே யன்றி, நண்பர் ஒருவர் மாத்திரமாயிருந்து கலப்பின்றி யநுபவிப்பதே யின்பமென் றுணர்ந்தாரென்பதை யறிவிக்கவே யிவ்வாறு பொறித்தனர். இருவர்கூடுங் கலப்பிலேயே யுலகத்திலாநந்தம் உளவாமேல், நம் நண்பர் ஒருவராயிருக்கின்றமையின், ஆநந்தமின்றித் துக்கியாயிருப்ப ரென்றுணரலாம். அன்றன்று, யாம் தவசிப்பிள்ளையோடிருவராக இருக்கின்றே மென்பரேல், அவ்வாநந்தத்தைத் தவசிப்பிள்ளையோடு கலந்து அநுபவிப்பர்போலும்! உலகத்தில், இரண்டதிபதிகள், வீட்டிற்கிரண்டிஜமான், ஊரிலிரண்டு கக்ஷி, தேசத்திலைக்யமின்றி யிருபகுதிப் படுந்தன்மை, ஒருவூரி லிரண்டு வித்துவான்கள், எனப் பற்பல இருபகுதிக ளிருக்குமாயின் கலாம் விளைகின்றதென்ப துலகப் பிரவித்தமான விஷயம். அதனை யுணராது இருவராயிருக்கின் ஆநந்த முண்டென்று மருண்டு வரைந்தார். இருவர் கூடுங்கலப்பிலேயேதான் இன்பாநுபவம் உண்டென்பதை மாற்றித், துன்பாநுபவ முண் டென்பதே யுலக முணர்ந்த வுண்மை யென்று படித்தலே சாலச் சிறந்ததாம்.

"இதற்கு ஸ்திரீ புருஷ ரிருவர் சேர்ந்தநுபவிக்கும் சிற்றின்பத்தையே உவமையாக வேதாந்த நூ லெல்லாங் கூறுதலுங் காண்க." என்றார்.

வேதாந்த நூல்களில் விஷயாநந்தம்போன்று என்று ஆநந்தத்தினை ஒருபுடை யுவமை கூறியிருக்கின்றதே யன்றி, இருவர்கூடுங் கலப்புத்தொழிலினை யுவமை கூறவில்லை. உபமான உபமேயங்களின் லக்ஷணந்தெரியாதவிவர், இங்குக் கூறியாங்கே, வேதாந்த சாஸ்திரங்களையுந் தமது சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்தார் போலும். பிரமாநந்தத்தினை யிவ்வாறென்று கூற முடியாததற்கு உவமையாக விஷயாநந்தத்தினை யிவர் நூலினும் எமது நூலினும் பன்முறை பறையறைந்

திருக்கக் கூடுங்கலப்பிற்கு ஸ்திரீ புருஷர்களின் கலப்பு உவமையென்று, தான்தோன்றித் தம்பிரானுய்க் கூறினர். நமது நண்பரது நூலில், குயவனை ஈஸ்வரனுக்கு உவமையாகக் கூறியிருக்குமிடத்தினும், குயவன் ஈஸ்வரன், பரிச்சின்னனுயும், கிஞ்சிக்யனுயும், சரீரியாயும், உளனென்பதற்கு உவமையென்று கொள்வரேயன்றி, நிமித்த காரணனுய் உளனென்பதற்கு மாத்திரம் உவமை யென்று மறந்துங் கொள்ளார் கொள்ளார். கொள்வாராயின், இவர் வாக்கியம் பொய்க்கு மன்றே. இன்னதற்கு உவமை வேதாந்த சாஸ்திரத்திற் கூறியிருக்கின்றதென்றுணரும், உரனிலாவிவர், எமபுரஞ் செல்லவிருக்கும் அற்பக்காலத்தினையும், சும்மாவிருந்து கழிக்காது, வேதாந்திகளோடு வீண்வாதந் தொடுக்க விரும்புகின்றது விந்தையினும் விந்தையே. வேதாந்தத்தின் நறுமணக் காற்று, உலகெங்கும் வீசவேண்டுமென்று கருதி வாதஞ்செய்ய நினைப்பினு நினைப்பர். பெரிய பொருளுக்குச் சிறுபொருளை யொருபுடையொப்புக் கூறுவதேயன்றி, யெல்லாவற்றுனும் ஒப்புடைப்பொருளை, உவமை கூறுவதன்றும். சாதிரிசியத்தின் இலக்கணமும், அநேக அவயவங்களின் சேர்க்கையென்றே கூறியிருக்கின்றது. ‘ சந்திரனைப்போன்று முகம் ’ என்று கூறுமிடத்து, சந்திரன் பௌர்ணிமியன்று இரவில் பொருள்களை விளக்குவதுபோன்று ஸ்திரீகளினது முகமும் அமாவாசையன்றிரவு இருட்டில் பொருளை விளக்கின்றி விளக்குமென்பதற்கு உவமான மன்று. பின்னையோ, சந்திரனைப் பார்த்தவுடன் சந்தோஷ முதலியன வுண்டாவன போன்று ஸ்திரீகளின் முகத்தினைப் பார்த்தவுடன் சந்தோஷ முதலியன வுண்டாமென்பதற் குவமையாம். இனி யெழுதுங்கால் சற்குருவைச் சரணகதியாகவடைந்து, சாதந சதுட்டயங்கள் வரப்பெற்று, சாஸ்திரங்களை சாவதாந மநதுடன், சிரவணஞ்செய்து, பொருளைத் திரித்துணராது, செவ்வனே யுணர்வதாகிய மநநஞ்செய்து, அதனையே தைல தாரைபோன்று நிதித்தியாசனமுஞ்செய்து,பின் வரைவாராக ! இவ்வாறு செய்யாது, இனியும் முன்பின் பரியாலோசனையின்றி வரைவரேல், காரைமாநகரி லுள்ளார் காரியுமிழ்வதற் கிலக்கியமாவர்.

“ ஒருவர்மாத்திர மின்புறுவதெப்படி ” என்கின்றனர். இவர் கருத்து ஸ்திரீ புருஷர்களிருவருங் கூடியிருந்தா லின்பமுண்டாமென்பதாம். இன்பமென்னும் சொற்குப் பொருள் விஷயாநந்தமென்றே கொண்டனர் போலும். பிரமசாரி, சந்நியாசி, வாநப்பிரஸ்தர், விதுரர், விதவை முதலியோர்கள், ஒருவராய்த் தனித்திருத்தலின், அவர்கட் காநந்தமின்றென்று கொள்ளவேண்டிவரும். அவர்களே சதா பரமேஸ்வரத் தியானியா யிருத்தலின் ஆநந்தமுடையோரென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. அவர்கட் காநந்த மின்றென் றிவரொப்புவரேல், விதுரராய இவர்க்கு ஆநந்தமின்றென்றே கொள்ளநேரும். நேரவே யினி நம் நண்பரது “ சோமசுந்தர மாலைக்கு ”க் கண்டன மெழுதுங்கால், துக்கியாய சொக்கலிங்கச் செட்டியாரெனப் பட்டங்கொடுத்து எழுதவேண்டிவரும்.

வரவே இவர் துவேஷத்தோடு கூடிச்செய்த சிவபூஜையும் நிஷ்பிரயோசனமாய் முடியுமென வுணர்க. உலகத்திலும், வியவகாரமுடையோர் "ஒருவருமின்றி யிதுகாறும் சித்தவிசிராந்தியாய் சௌக்கியமாயிருந்தேன்" என்று ஒருவரா யிருத்தலையே சுகமென்று கருதுகின்றனர். பின்னர் பற்பல வியாவகார நிமித்தமாய்ப் பலர்வந்து கூடுங்கால், கஷ்டப்படுத்துகிறுர்களென்று அவர்மீது வருத்தமுற்று எப்பொழுது அகலுவரென் றெதிர்பார்க்கின்றனர். இதனுனும் ஒருவருக்கே யாநந்த முண்டென்பது பசுமரத்தாணியாம்.

"இவர்களும் கூடஸ்தன் பிரமம் என்கின்ற இருபொருளுண்டெனக்கொண்டே, கூடஸ்த பிரம ஐக்கியம் கூறுகின்றுர்கள். இதனுல் அக்கூடஸ்தன் பசுத்துவ நீக்கத்துச் சிவப்பேருற்ற சீவான்மாவே யென்பதும், பிரமம் அவனுக்கின்பங் கொடுக்கின்ற பரமான்மாவென்பதும் விளக்கமாகின்றது." என்றுர்.

ஈண்டு "ஆகின்ற சோயம்" என்னும் திருமந்திரச் செய்யுளை நினைப்பாராக. "அக்குழையன் இவனே" என்புழி முன்னர்ப் பார்த்த குண்டலமுடைய புருடனை, பின்னர், குண்டலமின்றி யொரு புருடன் பார்ப்பானுயின், அவனுக்கு குழையன் வேறு இவன் வேறு என்றுண்டாயிருக்கு மயலை நிவிர்த்திப்பான், உண்மையுணர்ந்த புருடன், "அக்குழையன் இவனே" யென்று கூறுவனுயின், அவ்விடத்து, குழையன் என்னும் புருஷனெருவனும், குழையின்றிய இவனே யென்னும் புருடனெருவனும், என இருபுருட ரிருக்கின்றனரா? இலரே. குழையாகிய வுபாதியினுல், வேறுபோற் ருேற்றிய பிராந்தியை நிவிர்த்தித்தேயன்றி வேறின்றும். அஃதேமான, கூடஸ்தனென்றும், பிரமமென்றும், நம் நண்பரைப்போன்றும், நண்பரது புத்திரனைப்போன்றும், கண்டப்பொருளா யிரண்டிலவாம். ஒரே ஸ்திரீக்கு, மகளென்றும், மனைவியென்றும், மாதாவென்றும், மாமியென்றும், மதினியென்றும், உபாதியின் வயத்தால் பலபெயர்கள் வருவதுபோன்று, ஒரே சேதனத்திற்கு, வியாபகத் தன்மையாற் பிரமமென்றும், அந்தக்கரண வுபாதியால் வரையப்பட்டிருத்தலிற் கூடஸ்தனென்றும், உபாதியால் வந்த இருபெயரேயன்றி, உண்மையி லிருபொருள்க ளிலவாம். உண்மையி லிருபொருளிருந்து, அவற்றிற் கைக்கியமாய சையோக சம்பந்தத்தினைக்கூறின், மோக்ஷம் மீண்டும் பிறப்புடை மோக்ஷமாம். சையோகம் அவ்வியாப்பிய விருத்தியாயிருந்து அநித்தியமா யுளதாகலின், ஒருபொருளிற்கு, பிராந்தியினுற் ருேற்றிய இரண்டாந்தன்மையினை நிவர்த்தித்து, ஒன்றுந்தன்மையினைத் "தத்துவமசி" மஹாவாக்கியம் கூறுவதேயன்றி, நண்பரது கூற்றுப்போன்று, பிணைத்துவைத்திலவாம். சையோக சம்பந்தத்தினுல், பிணைத்திருந்தமையினுனன்றே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் மீண்டும் பிறப்புற்றனர். இவரது மோக்ஷம் மீண்டும் பிறப்பைக்கொடுக்கும் மோக்ஷமாகலின், இஃதிவர்க் கிழுக்கின்றிப் பூஷணமே யாம்.

"கூடஸ்தன் சீவான்மாவே" என்றனர். தேற்றேகாரங்கொடுத்து வரைந்த இவரது புத்தியே புத்தியாம். கூடஸ்தன் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள், முன்னமே விளக்கியிருக்கின்றும். "ஆரியன்" என்பவரால் "செந்திநாதையருக் கெழுதப்பெற்ற பேதவாததிரஸ்காரத்தின்" கண்ணும் பரக்கக் காணலாம். "பிரமம்" என்னுஞ் சொற்குப் பொருளும் முன்னர் யாம் விளக்கினும். பேதவாததிரஸ்காரத்தின் கண்ணும் விளக்கி யிருப்பது கண்டமைவாராக. வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கூறுங் கூடஸ்தன் பிரமம் என்பதன்பொருளை வேதாந்தப் பெரியாரிடத்துக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டாயினும் வரைந்தாரா? அங்ஙனஞ் செய்யாது, தம்மைச் சர்வஞ்ஞராகமதித்து, தம்மினத்தவர் கூறும், புன்மொழிகளை மெய்ம் மொழிகளாக நம்பி, கூடஸ்தன் என்பதற்குச் சீவான்மா என்றும், பிரமம் என்பதற்குப் பஞ்சகிருத்திய பரமேஶ்வரனென்றும் வரைந்தனர். அதிலும் ஒரு சூதுசெய்து, "விளக்கமாகின்றது" என்று வரைந்தார். ஞானமாகிய விளக்குடையார்க்கு விளங்குமே யன்றி, அஞ்ஞானமாகிய இருட்டுடைய இவர்க்கு விளக்கமாங் கொல்லோ! விளங்காது! விளங்காது!

"இனிச் செய்யும் செயலெல்லாம் வியவகாரம். அச்செயல்களின் பலனை முடிவில் அநுபவிப்பதே பரமார்த்தம் என்பது யாவருக்குஞ் சம்மதமே. விவகாரத்திற் செய்வனவெல்லாம் பொய்யானல், முடிவிலநுபவமும் பொய்யன்றி மெய்யாகுமா? முடிவிலநுபவத்திற்கு மோசமாக விவகாரச் செயல்களைப் பொய்யென்ப தென்னையோ?" என்றார்.

விவகாரம் பொய்யானல், அதன் பலன் மெய்யாகா தென்று மிகவும் வற்புறுத்துகின்றார். "பிஷ்டபீஷண நியாயம்"போன்று, கூறியது கூறல் இவர்களது குலதெய்வமாம். முன்னருங் கூறியிருக்க ஈண்டுங் கூறினர். இதனைச் சொற்பன ஸ்திரீ திருஷ்டாந்த முதலியவற்றால் முன்னர் விளக்கியிருக்கின்றேம். ஆண்டறிந் தமைவாராக. விவகாரம் பொய்யென்பதற்கு, விவகார காலத்தின்கண்ணே விவகாரம் பொய் யென்று பொருள்கொண்டனரோ? விவகாரகாலத்தில் விவகாரம் பொய் யன்றும். பரமார்த்தகாலத்திலேயே விவகாரம் பொய்யாம். சொற்பனம் பொய், சாக்கிரம் பொய்யென்றால், சாக்கிரகாலத்திற் சொற்பனம் பொய்யென்றும், சொற்பனகாலத்தில் சாக்கிரம் பொய்யென்றும் அவ்விரண்டும் சுழுத்திகாலத்திற் பொய்யென்றும், அம்மூன்றும் துரியகாலத்திற் பொய்யென்றும் பொருள்கொள்க. இவ்வா றன்றித் தம் மனம்போன வாறு பொருள் கொள்ளற்க.

"ஒருவன் ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொள்ளச் செய்யு முயற்சி சடங்கு முதலிய எல்லாம் விவகாரமே; அதற்குப் பரமார்த்தம் அப் பெண்ணைக் கலந்து அநுபவித்தலேயாகும். ஒருவன் பசியை நீக்கிக் கொள்ளச் செய்யு முயற்சி சமைத்தல் முதலிய செயல்கள் விவகாரம்;

அதற்குப் பரமார்த்தம் அதனையுண்டு இளைப்பாறும் அநுபவமேயாகும். ஒருவன் நிலத்தைச் சீர்திருத்தி நெல்லை விதைத்துச் செய்யுஞ் செயல்கள் விவகாரம்; அதற்குப் பரமார்த்தம் முடிவில் அப்பலனைப்பெற்று அநுபவித்தலேயாகும். இவை போல்வன பல" என்றார்.

விவகாரத்திற்கும் பாரமார்த்தத்திற்கும் உள்ள பேதத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் யாவரும் நம் நண்பரிடத்திற்றான் செல்ல வேண்டும். "ஒருவன் விவாகஞ்செய்துகொள்ள முயற்சித்தலும், பசியை நீக்கிக்கொள்ள முயற்சித்தலும், நெல்லை விதைக்க முயற்சித்தலும், விவகார"மென்கின்றார். "அப்பெண்ணோடு மைதுனித்தலையும், உண்டு இளைப் பாறுதலையும், நெல்லைப்பெறுதலையும் பாரமார்த்தம்" என்கின்றார். நடுநிலையோரே! கவனித்துப் பாருங்கள். நண்பர் கூற்றுப்படி வியாவகாரிகம் பொய்யும் பாரமார்த்திகம் மெய்யுமாம். கூறிய திருஷ்டாந்தத்தில், மெய்ப்பொருளென்றும் பொய்ப்பொருளென்றும் வேறுபாடின்றே? யாவும் வியாவகாரிகப் பொருளே! அதன்கண் எவ்வாறிருவித கற்பனை செய்தனர்? சிருஷ்டிகாலத்திலுண்டாய், முத்திகாலத்தில் நசிக்கும் பொருளை வியாவகாரிகப் பொருள் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அப்பொருள்கள் பிரமஞாநத்தினால் நசிப்பனவாம். சிருஷ்டிக்கு முன்னும், பிரளயத்தின் பின்னும், முத்திகாலத்திலும், உள்பொருளை பாரமார்த்திகமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அப்பொருள் நிர்க்குணப் பிரமமொன்றேயாம். பிரமஞாந மின்றி, வஸ்துவின் யதார்த்த வுணர்ச்சியால் நசிக்கும் பொருள் பிராதிபாஸிகப் பொருளாமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறாய பேதமுணராது வீண்வாதந்தொடுத்து வீண் சிரமப்பட்டார். ஒருவன் மலடிக்கு மகனுளனெனக் கூறின், அக்கூற்றை, வியாவகாரிக மென்றும், அதனால் மலடிக்கு மகனுளனென வுண்டாய சாப்தபோதத்தினைப் பாரமார்த்திக ஞாநமென்றும் கொள்ளினும் நம் நண்பர் கொள்வர். சாஸ்திர முணர்ந்தா லன்றோ விரோதந் தோற்றும். சாஸ்திர ஞாநமிலார்க்கு விரோதந் தோற்றுவ தியாங்ஙனம்?

"இச்செயல்க ளில்லையாறு லந்தந்த அநுபவம் வாய்ப்பதெப்படி? இதுபோலச் சீவர்களாகிய கூடஸ்தர்கள், சிவமாகிய பிரமத்தைச் சேர்ந்தநுபவித்தற்குச்செய்யும் சரியை கிரியாதி செயல்களு மெய்யாயுள்ளனவே. பரமார்த்தாநுபவமு மெய்யாயுள்ளதேயென்று கொள்ளும் பொருத்தம் இவர்களுக்கு விரோதயாய் விபரீதவிளைவைச் செய்வதென்னையோ? விரிப்பானேன்? நிற்க" என்றார்.

இதுவும் முன்னர்க் கூறியதனையே "வெள்ளரிப்பழத்துக்குப் பூண் கட்டியது போன்று" கூறுகின்றமையின், கூறியது கூறலென்னும் குற்றமடையாது விடுத்தாம். இதற்குச் சமாதானம் முன்னர் வந்துழிக்கண்டுணர்க.

" இனி ஆதிசங்கராசாரியரும் ஆரம்பத்தில் அகம்பிரம மார்க்கத்தி னின்று, பின்பு நீலகண்ட சிவாசாரியரால் தெளிந்து சிவதீக்ஷாதிபெற் றுச் சைவராய் வாழ்ந்தனர். அது அவர் செய்துள்ள நூல்களாலும், சந் திரமௌளீசுர பூஜாதியாலும் தெளியலாம் " என்றார்.

ஸ்ரீமந் மஹாதேவ அநுக்கிரக லீலாவிக்கிரகமாகிய சங்கராசாரிய சுவாமிகள், நீலகண்ட சிவாசாரியரிடத்து சிவதீக்ஷை பெற்றார்களென்று வரைந்தார். அங்ஙனம் அவரிடத்துத் தீக்ஷைபெற்றார்க ளென்பதற்குப் பிரமாணமெங்குளது? பிரமாணமின்றிப் பொய்புகலுவதி லிவரே சமர்த் தராவர். நீலகண்ட சிவாசாரிய ரெத்தன்மை வாய்ந்தவர்? கோகரணத் தில் வைதீக பிராமண குலத்திற் சனித்து, கிரகஸ்தரா யிருந்து, சகுண பரமாகப் பிரம சூத்திரத்திற்குச் சாமானிய பாஷியமியற்றி வாழும்நாளில் சங்கரபூஜ்ய பகவத்பாதாசாரிய சுவாமிகள், திக்குவிஜயத்தின் பொருட்டு கோகரணஞ் சென்றிருக்குங்கால், வாதஞ்செய்து ஸ்ரீ சங்கரமூர்த்தியிடத் துத் தோல்வியுற்று, தமது சிஷ்யருடன், எமது லோக குருநாதனுக்கு மாணுக்கராயினரென்று சரித்திரமிருக்க, மாறாய் சிவரகஸியம் நவமாமி சம் 16-வது அத்தியாயத்தில் 61 சுலோகங்களால், பரமேஸ்வரன் பார்வ திக்கு நாமே ஸ்ரீ சங்கரன் என்னும் பெயரோடவதரித்து, பேதவாதிக ளைத் தொம்சம்செய்து, அத்வைதத்தை நிலைநாட்டுவோம் என்று பலவாறு புகழ்ந்து கூறியிருக்கும், ஸ்ரீமத் சங்கரபூஜ்ய பகவத்பாதாசாரிய சுவாமி கட்கு, ஜீவர்களுள் ஒருங்குவைத் தெண்ணத்தக்க நீலகண்ட சிவமென் பார், தீக்ஷைசெய்தற்கெவ்வா றருகராவர்? இன்னும் நீலகண்ட சிவமென் பார், வேதாந்தத்தை யொருபுடை யொப்பினவராயிற்றே! நண்பர் கருத் துப்படி அவர் தமதாசாரியராய, ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமிகளுக்கு தீக்ஷை செய்வரா? அவர் நண்பருக்கு நேர்விரோதியுமாவரே! நண் பரோ ஈஸ்வரன் கேவலம் நிமித்தகாரண னென்பவர். அவரோ, ஈஸ் வரன் அபின்ன நிமித்த வுபாதான காரண னென்பவர். இவரோ ஆண்டானடிமைத் திறங்கூறி மோக்ஷதசையில் இரண்டும் ஸ்திரீபுமான் போன்று சையோகித்திருப்ப தென்பவர். நீலகண்டசிவமோ ஐக்கிய வாத சைவமென்னுஞ் சிவாத்வைதங்கூறுபவர். இவ்வாறு இவருக்கும் நீல கண்ட சிவத்திற்கும் முழுவிரோதமாய்ப் பற்பல விஷயங்களுள்ளன. நீல கண்டசிவங்கூறும் இவ்விஷயங்கள் நமக்கநுகூலமாம். இவ்வாறிருக்க தீக்ஷைசெய்தாரென்று பொய்ம்மொழிபுகன்ற மகாபாதகத்திற்கு என்ன பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்வாரோ? சிவாவதாரமாகிய சிவத்திற்குச் செய்த பாபத்திற்குப் பிராயச்சித்த மில்லையென்றே, பிராயச்சித்தம் விதி க்கு நூல்கள் விதிக்கின்றன. சிவத்துரோகியுங் குருத்துரோகியுமாகிய இவரைக்காண்டலுந் தகாதாம். இவரெழுதியதுபோன்றே "இவரும் இவர் மதத்தினராய சிவஞானசுவாமி, செந்திநாதையர், ஆறுமுகநாவலர், அம்பலவாணநாவலர், சத்தியோஜாதசிவாசாரியர் முதலியோர்கள், ஸ்ரீ ரங்கத்தில் இராமாநுஜாசாரியார் பரம்பரையிலுள்ள குருமார்களால்,

வைஷ்ணவதீக்ஷை செய்யப்பெற்று, பாரம்பரை வைஷ்ணவரானார்கள். இஃது அவர்களது நூல்களாலுணரப்படும்'' என்று யாம் எழுதின் ஒப்பு வரா? ஒப்பாரன்றோ? அதுபோன்றே, நாம் பொய்ம்மொழி புகலலாமா என்ற அறிவு அற்பமேனும் வேண்டாமா? பாபங்களிலெல்லாம் பொய் புகல்வதே மகாபாவமென்று சாஸ்திரங்கள் புகல, அதனையுணராது இவ ரும் இவர் மதத்தினருங் குலத்தொழிலாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள். என் செய்வார்பாவம்! ஊழ்வினை யாரை விட்டது?

இன்னும் ஒருவிந்தையைப் பாருங்கள். "அது அவர் செய்துள்ள நூல்களாலும் தெளியலாம்'' என்றார். இதுகாறும் ஸ்ரீரங்கம் வாணீ விலாஸ பிரஸில் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் செய்ததாக அச்சுவாகன மேறியிருக்கும் 115 கிரந்தங்களுள், "நாம் நீலகண்ட சிவத்துக்கு மாணுக்கராகி, சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டோம்''என்று பிரமாணமிருப் பின் எடுத்து வரைவாராக! பிரமாணங்களை வரையாது கட்குடியன் போன்று, கண்டபடியெல்லாங் கனைப்பது கற்றார்க் கழகன்றாம். "அது அவர் செய்துள்ள நூல்களாலுந் தெளியலா''மென்று எழுதிவிட்டால், வேதாந்திகள், மௌநமுற்று ஒப்புவரென்று வரைந்தனரோ? இவ்வா றாய கண்டனங்கள் வருமென்று முன்னரே யுணர்ந்திருப்பாராயின், இங்ஙனம் வரையாதிருந்திருப்பர். வரைந்தபின் இவர் குட்டெல்லாம் நடுத்தெருவிற்கு வந்துதானே தீரவேண்டும்.

"வியாசரும் அகம்பிரமச் சார்பின் மதிமயங்கி நாராயணனே பரம் பொருளென்று, விசுவநாத சந்நிதியில் பொய்கூறிக் கை தம்பிக்கப்பெற்று அந்நாராயணரே வந்து பணிந்து பிரார்த்தித்து வேண்டிப்பெற்ற விசுவ நாதர் திருவருளால், தம்ப நீங்கப்பெற்றுச் சைவரேயாகி யுய்ந்தனர்'' என்றார்.

ஸ்ரீ வியாசபகவான் சைவராகி ஆண்டானடிமைத் திறங்கொண் டுய்ந்தார் என்பதற்கு, புராணங்களில் பிரமாணமுளவோ? வியாசபக வானே யெழுதி யிருக்கின்றனரா? அங்ஙனமிருப்பின், தம்பையாப் பிள்ளை யென்னும் சுதேச இயற்பெயரினை யுடைய சுவாமிநாத பண் டிதரென்பார் ஸ்ரீ வேதவியாச பகவானை அடங்கன் முறையின் முகவுரை முதலியவற்றில், "மருளர்'' என்று பலவாறாக நிந்தித்து எழுதுவரா? நண்பர் கூறியாங்கு சைவரா யிருப்பின் சிவஞானசுவாமி யென்னும் தம் பிரான் தமது பேருரையின்கண் ஸ்ரீ வியாசபகவானை, ஒருமைச் சொல் முதலியவற்றாற் பலவாறு நிந்திப்பரா? இவர் மதத்தினர் பலரும் ஸ்ரீ வேதவியாச பகவானை வாய்கொண்டமட்டுந் திட்டுபவராக லின், இவர் மதத்தினர் கொள்ளாத புதுக்கற்பனையினை யிப்பொழுது நண்பர் கற்பிக்கின்றார். பிரமசூத்திரத்தினை யிவர் அகம்பிரம நூலென் கின்றனர். நம் நண்பர் குலகுருவாய செந்திநாதையர் அதனைச் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரமென்கின்றனர். இவ்விருவர் கூற்றில் எவர் கூற்றுக்

கூறு கூருமோ? அறிஞர்கள் உணர்தற்பாலதே. இப்பிரம சூத்திரத்திற் கங்கியமாக அகம்பிரமச் சார்புடையநூல் ஸ்ரீ வேதவியாச பகவான் செய்திருப்பாராயின் அதனை வரைவாராக! செந்திநாதையரோ ஸ்ரீவியாச பகவானை எக்காலுஞ் சைவசித்தாந்தியே யென்கின்றனர். நண்பரோ முன்னர் வேதாந்தியாயிருந்து, பின்னர் சைவசித்தாந்தியாயின ரென்கின்றனர். எப்பொழுதுஞ் சைவசித்தாந்தியா யிருந்திருப்பாராயின், பிரம சூத்திரமொன்றே போதியதாயிருக்க வேறு பேருரைகளியற்றவேண்டிய ஆவசியகமின்றாம். வேறுரைக ளியற்றி யதனுனே வியாசபகவானியற்றிய பிரமசூத்திர முதலியன, சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுடையனவல. வைதிகராய வியாசபகவான் அவைதிகமாய சைவசித்தாந்தத்தைக் கொள்வரா? ஸ்ரீ வியாசபகவானென்னும் பெயருடன், ஒன்பது பேர்கள் அவதரித்தன ரென்று பாகவதம் கூறுகின்றது. நம் நண்பர் கூறியாங்கு சைவராக வாழ்ந்திருப்பின் எந்த அவைதிகக் குருவினிடத்துத் தீக்ஷைபெற்று, எந்த அவைதிக சாஸ்திரத்தினை, எந்தவூரில், எந்தக்குருவினிடத்துப் பாடங் கேட்டு, அவ்வாறநுட்டானஞ் செய்தனர்? இவற்றையெல்லாம் வரையாது, வீண்வெற்றுரையாகச் சைவரேயாய் வாழ்ந்தனரென்று, பிரமாணமின்றி வரையின் யாவ ருடன்படுவர்? யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரும், தமது பிரசங்க ஆரம்பத்தில், "சங்கரன் உலகைக் கெடுத்தான். வியாசன் வீண்வாதந்தொடுத்து வேதமுதலியவற்றைக் கெடுத்தான்" என்று பலவாறான நிந்தை மொழிகளைக் கூறுவரா? அவர்களெல்லாரும் "அத்வைதி" யென்று ஸ்ரீ வேதவியாசபகவானை யொதுக்கி யிருக்க அவர்களைப்பார்க்கிலும் கூரியபுத்தியுடையவராகலின், நம் நண்பருக்குச் சைவசித்தாந்தி யென்று தோற்றியது போலும்.

"ஸ்ரீராமர் பாலியத்திலே பிரபஞ்சத்தில் விமுகராய், ராஜபாரம் வகிப்பதில் நோக்கமின்றிச் சன்மார்க்கோபதேச விருப்புற்றுக் கிடைக்கப் பெறாமல், எப்பொழுதுந் துக்கமுற்றிருப்பது நோக்கித் தசரதர் வேண்டுகோளுக்காகவே, வசிட்டர் வந்து, (இந்திரனுக்கு அவன் பருவ நோக்கித் தமக்குக் கருத்தில்லாத "மங்கை மாரிடத்தின்பமே யின்பம்" என்பதாதியான காமநூற் போதனை செய்த வியாழ பகவான் போலத்) தமக்குக் கருத்தில்லாத, நாம் பிரமமென்னும் போதனைசெய்து, ராஜபாரம் வகிக்கும்படி யேவினராயினும், ராமர், பின்னர் அகஸ்தியராதியராற் சைவோபதேசம் பெற்றுச் சிவலிங்க பூஜாதிகள் செய்து சைவராகியே வாழ்ந்தனர்" என்றனர்.

வசிட்டர் தமக்குக் கருத்தில்லாத "நாம் பிரமம்" என்னும் போதனை செய்தனரென்றார். ஸ்ரீ வசிட்ட பகவான், தாமியற்றிய நூல்களிலெவ்விடத்தேனும், நாம் பிரமமென்னும் வேதாந்தமார்க்கம், உடன்பாடல்லவென்று கூறியிருக்கின்றனரா? அங்ஙனங் கூறியிருப்பின் அவ்வாக்கியங்களை யெடுத்து வரைய அஞ்சுவானேன்? தமக்குடன்பாடில்

லாத வேதாந்தத்தினை யுபதேசிப்பாராயின், அவரைப் பெரியாரென் றியாவர்கொள்வர்? உண்மையுரைப்போர் பெரியாராவரே யன்றிப் பொய்கூறுவார் ஒருபோதும் பெரியராகார். ஸ்ரீ ராமபிரானை ராஜரீகப்பற்றுடையவராக்கும்பொருட்டு, யான் வேதாந்தத்தினை யுபதேசித்தேனென்று யாண்டேனும் ஸ்ரீ வசிட்ட பகவான் கூறியிருக்கின்றனரா? அங்ஙனமின்றே! ஸ்ரீ ராம மூர்த்தியும், ஸ்ரீவசிட்ட பகவா னுபதேசித்த வேதாந்த மார்க்கம், உண்மையான மார்க்க மன்மையின், நான் சைவசித்தாந்த மார்க்கத்தைக் கைக்கொள்கின்றேன் என்று, எந்த நூலிலேனும் வரைந்திருக்கின்றனரா? இன்றே! இவ்வாறவர்களது பிரமாண வாக்கியங்களின்றி இவரினத்தவர்கள் பரம்பரையாகக் கூறிவருங் கற்பனைக் கதையைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு வரையின் அங்கீகரித்தலேலுமோ? ஏலாது! ஏலாது! வாசிட்டத்தினையும் மஹா ராமாயணத்தினையும் நன்காராய்ந்திருப்பின் இவ்வாறு வரையார்! வரையார்! இதனுல் ராமதாபநீயம்முதலிய வுபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் பரம அத்வைத சித்தாந்தத்தினை ஸ்ரீராமபிரான் கைக்கொண்டிருந்தனர் என நாட்டியதாம்.

"அர்ச்சுநர் யுத்த பூமியிலே கொலைப்பாவத்துக்கஞ்சி, வில்லையுங் கைவிட்டு நின்றதுகண்டு, சமயோஜிதமாகக் கண்ணபிரான் நாம் பிரமமென் றுபதேசித்த போதனைபெற்று, அக்கொலைத் தொழிலைச் செய்தாராயினும், அவர் நான் பிரமமென்னும் ஆபாசநிலையைச் சிறிதுங் கொள்ளாமற் சிவபூஜையே செய்து சைவராயே வாழ்ந்தனர்" என்றூர்.

யுத்த பூமியில் அர்ச்சுனன் கொலைசெய்தற்கஞ்சி, வில்லைவிட்டு நிற்குங்கால் கண்ணபிரான் நாம் பிரமமென்று சமயோஜிதமாய் உபதேசித்தார் என்றூர். ஸ்ரீ கண்ணபிரான் சமயோஜிதமாய் யாவரையுங் கொல்லும்படி யுபதேசித்தனரா? இன்றே! கொல்லப்படுவன சரீரங்களேயன்றி ஆன்மா வலவென்றும், கொல்வனவும் சரீரங்களேயன்றி ஆன்மா வலவென்றும், பிறத்தலிறத்தல் உடம்பிற்கேயன்றி ஆன்மாவிற்கின்றென்றும், நம் நண்பர் மதத்தினரும் உடன்பட்ட யதார்த்த நிலையினை யுபதேசித்து, அவருக்கிருந்த மயலை நிவர்த்தித்தனரேயன்றி, வேறின்றூம். அத்வைத நூல்கள் கொலை நூலகளென நண்பரது கருத்தேபோலும். அத்வைத வுபதேசம் பெறுபவர்களெல்லாங் கோறல் செய்பவரெனக் கருதுகின்றூர். நம் நண்பரிடத் துபதேசம்பெற்று, சிற்சில புஸ்தகங்க ளச்சிடப் பொருளுதவிய மாணுக்கர்கள், ஆறுமாதம் மாமிச பக்ஷணிகளாயும், ஆறு மாதம் அமாமிச பக்ஷணிகளாயும் இருக்கின்றூர்களென்பதை யுணர்ந்து, அவர்களை அக்கொலைப் பாதகத் தொழிலினின்றும், நிவிர்த்திப்பிக்காதிருக்கும், இவரே கொலைசெய்யும்படி யுபதேசிக்குங் குரவராவர். முக்காலமுணர்ந்து, விஸ்வரூப தரிசனங் காண்பித்த ஸ்ரீ கண்ணபிரானது உபதேசத்தினை, "ஆபாச நிலையென்று கருதி சிறிதுங் கொள்ளாது அர்ச்சுனர் வாழ்ந்தாரென்று ஆபாசச் சொற்புகன்று அவக்கடலில் மூழ்க

ஆசைப்படுகின்றார். ஸ்ரீ கண்ணபிரானை அர்ச்சுநர் தெய்வமாகப் பாவித்திருக்க, அவரதுபதேசத்தினை யாபாச வுபதேச மென்று கொள்வரா? அங்ஙனங் கொண்டிருப்பின், யாண்டாயினும் அவரதுபதேசம் ஆபாச மென்று கூறியிருப்பரோ? அங்ஙனங் கூறாதிருப்ப, நம்மன்பர் ஆரூடத்தாலறிந்தனரா? அர்ச்சுநர் எவரிடத்துத் தீக்ஷைபெற்றுச் சைவராய் வாழ்ந்தார்? பிரமாணமின்றி வெற்றுரையாகத் தாமெழுதிய 21 பக்கமுள்ள புத்தக முழுவதும், உலகத்திலுள்ளவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் சைவராய் வாழ்ந்தனரென்று எழுதி முடித்தார். எழுதி முடித்தாராயினும், சமணர் பௌத்தர் முதலியோர்களைச் சைவரென்று கூறாது விட்டதன் கருத்து இன்னதென்று புலப்படவில்லை. அவர்களையுஞ் சைவரென்றே சொல்லிவிட்டால் அறுபத்து மூவரையும், வேதாந்தப் பெரியோர்களையும், வைஷ்ணவப் பெரியோர்களையும், மூர்த்திகளாகச்செய்து ஸ்தாபித்துப் பூஜை செய்துவரத் தாம் விரும்பும் சிவாலயங்களில் இடமின்றிப் போமெனக் கருதியே யொதுக்கினர் போலும்.

"ராமர் அர்ச்சுநர் இருவரும் அப்பொழுதுகொண்ட நிலைமைநோக்கி, அவர்களை யந்தந்தக் காரியங்களிற் செலுத்துதற்காகவே, வசிஷ்டர் கிருஷ்ணரிருவரும், வாசிஷ்டமும், பகவத்கீதையும் உபதேசித்தார்களன்றி, உபதேசித்த இருவர் கருத்தும், உபதேசம்பெற்ற இருவர் கொள்கையும், அதுவல்ல வென்பதை, "அர்ச்சுநர்க்கு மிராமருக்கு மதிகார மவை நோக்கி யறைந்த நூலின், கருத்தறியாய்" என்ற மகாராஜா துறவு நூலினுலுங் காணலாம். இந்நூல் நாம் பிரம மென்பவராற் பாராட்டப் பெற்றதே" என்றார்.

உபதேசித்தவருக்கும் உபதேசம் பெற்றவருக்கும் உடன் பாடல்லாத ஒரு மதத்தினை யுபதேசிப்பானேன்? அவர்களதனை அங்கீகரித் துடன்படுவானேன்? இதுவே நூல் வழக்கென்பாராயின், நமது நண்பரதாகமத்தினைத் தமது கருத்தின்றியே, யீஶ்வரன் உபதேசித்தாரென்றும், அதனை யிவர் மதத்தினர் உடன்பாடின்றியே வாமாகமம் போன்று உடன்பட்டாரென்றும் பிறர்கூறின் எத்துன்பமுறுவரோ அது போன்று பிறரைப்பழிமொழிகள் நாம் கூறின் ஒப்புவரா வென்று சற்றேனும் யூகம் வேண்டாவோ? இவ்வாறு கூறியதனுல் இவர்க்கு என்னையிலாபங்கிடைத்தது? இவ்வபிப்பிராயத்தினை விளக்குதற்கு மேற்கோளாகக்கொண்ட மகாராஜா துறவுச்செய்யுள் ஒன்றனையேனும், முன்பின் உள்ளவற்றையேனும் ஆராய்ந்துவரைந்தனரா? "ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு" என்னும் பழமொழிப்படி, அவசரப்புத்தியால் விசார மின்றி "அருச்சுநர்க்கு மிராமருக்கு மதிகாரமவை நோக்கியறைந்த நூலின் கருத்தறியாய்" என்னும் இவ்வளவு வாக்கியத்தினைத "திருப்பதி யம்பட்டன் போன்று" பிரமாணமாக எடுத்துக்கொண்டனர். மேல் "ஞாநமொன்றே பிரமாணம், சரிதையது கணக்கன்றாகும், விருத்தம், அறிவாசாரமுடையோனே ஞாநி, இல்லோன் விருத்தனுகும், திருத்தமுடன்,

அமைச்ச! இது துணிவென்றே யுட்கொள்வாய், தீரனுகி," என்றுள்ள வாக்கியத்தினை யெடுத்திருப்பாராயின் தமக்கு அநுகூலமா யிருக்கின்ற தென்பதும், பிரதிகூலமாயிருக்கின்றதென்பதும் விளங்கும். அவ்வளவு தூரஞ்செல்லுதற்கு ஆற்றலற்ற இவர்க்கு முன்பின்னுள்ள விஷயங்க ளெங்ஙனங்கோசரமாம்? முன்பின்னுள்ள சரித்திரத்தின் றொடர்பினை யாவதுணர்ந்தனரா? உணராது வெற்றுரையாகக்கூறி "வாய்க்கொழுப் புச் சீலையில் வடிந்தது போன்று" என்னும் பழமொழிக்கு இலக்காயினர்.

"நன்மகாராஜன் துறவடைந்து, ஆரண்யத்திற் பிரமாநந்த முற் றிருக்குங்கால், வித்தக னென்னும் மந்திரிசென்று, அரசனைத்தரிசித்து, ஞானமடைதற்கு இல்லறமும் போதியதாயிருக்க, துறவறமெற்றிற்கு?" என்று வினவினன். அதற்குத்தக்க சமாதானங்கள் கூறியபின், "ஞான மடைந்ததன்பின் ஸ்ரீ ராமர் அர்ச்சுநர் முதலியோர்கள்போல் இல்லற வாழ்க்கையிலிருக்கலாம்" என்று மந்திரிகேட்க, அதற்குச் சமாதானமாக நன்மகாராஜன், லோகபாலர்களாய், அவதார புருஷர்களாயுள்ள ஸ்ரீராமர் அர்ச்சுநர்களின் உத்தமாதிகாரத் தன்மையினைக்கருதி, ஸ்ரீ வசிட்டபக வானும் ஸ்ரீ கண்ணபிரானும் உபதேசித்த ஸ்ரீ வாசிட்டம் பகவற்கீதை யென்னும் நூல்களின் கருத்தினை யுணர்ந்தா யில்லை. அந்நூல்களிற் கூறப்பட்ட பிரமஞானமொன்றுமே பிரமாணமாக யாங்கொள்ளத்தக்க தாகும். ஸ்ரீராமபிரான் சமுத்திரத்தில் கரையிட்டு, இலங்கைசென்று இராவணனைச் செயித்ததும், அர்ச்சுநர் பாரதப்போர் நடாத்தினதுமாய சரித்திரங்களை யாம் கொள்ளேம். அவைகள் பிராரத்த கருமாநுசார மாகலின் ஞானசாஸ்திரங்கள் விதிப்பனவலவாம். ஞானுசாரமுடையவர் யாவரோ அவரே ஞானியாவர். ஞானுசாரமிலாதவர் ஞானசாஸ்திர விரோதியாவர். அமைச்ச! திருத்தமுடன் இது துணிவென்றே யுட் கொள்வாய் என்று கூறி, நான் இல்லறத்துக்குவரேன். நீ யுனதூருக்குச் செல்வாய் என வுபதேசஞ்செய்துவிட்டு மௌன முற்றிருந்தனர் என்று அம்மகாராஜா துறவு என்னும்நூல் கூற அதனை யுற்றுநோக்காது தமக் கநுகூலமென்று கருதி "அருச்சுநர்க்கு மிராமருக்கு மதிகாரமவை நோக்கி யறைந்த நூலின், கருத்தறியாய்" என்னும் இவ்வளவு வாக்கியத் தினை மாத்திரம் "அந்த கோலாங்கூல நியாயம்" போன்று கைக்கொண் டார். கைக்கொண்டதனுலன்றே மதங்கொண்ட பசுவாலினைப்பிடித்துத் தன் வீட்டுக்குச்செல்ல நினைத்த குருடன் போலாயினர். அவ்வாக்கியத் தினைக் கொள்ளாதிருப்பின், இக்கதியுற வேறருந்தவஞ் செய்யவேண்டும், தவமின்றி யிக்கதி யடையலாமென்று கருதியன்றே,இவ்வாக்கியத்தினைக் கையாடினர்.

"இந்நூல் நாம் பிரமம் என்கின்றவர்களால் பாராட்டப்பெற்றதே" என்றார்.

ஒரு நூலிற் கையாட நினைத்தவர் தமக்கு எதிரிகளாயுள்ள வேதாந் திகளாற் பாராட்டப்பெற்ற நூலில், பாதகமா யிருக்குமேயன்றிச் சாத

மா யிராதென்று கருதாது, " ஒளியப்போய் தலையாரிவீட்டி லொளிந்
தான் " கதைபோன்று, எதிரிகளாயுள்ள வேதாந்திகளது, தமக்கு முழு
விரோதமாயுள்ள வாக்கியத்தில் நுழைந்து, மறைதலாகிய பிரமாணமா
கக் காட்டுதலைச் செய்யச் சென்று சிறைவாசமாயினர். இவ்வாறு செய்
யாது சும்மாவிருப்பின் சிறைவாச மிவர்க்குக் கிடைக்குமோ? அந்தோ!
இவரதற்பமதி யிருந்தவாறென்னே!

"இனி அந்த வாசிஷ்ட கீதாதிகளிலும் சைவநலங்கள் பொதிந்துள்
ளன. இதனை " அற்பவறி வினர்க்கிந்த வரிய மெய்ந்நூ, லீனமுறு மட
மைதரு மிதுபோன் மற்றை யெந்த நூல்களு மடமை யியற்றா தன்றே"
'ஆய்ந்தவென் சிந்தை சீவ நாயகன் வசமா கைக்கே, யேய்ந்தது நிலையுங்
கொள்ளா திறைவனைப் பிரிந்தாள் போல'—'ஆவா விப்போ துள்ளபடி
யறியு நெறியி லெனை யறிந்தேன், ஓவா விகற்ப மற்றறிவுள் ளொளியாஞ்
சீவ னுருவி துவோ'—'ஈனமில்லை வாகமர்க்குச் சிவனாய்' என்பன வாதிக
ளால் விளக்கும் வாசிட்டத்தாலும்" என்றார்.

வாசிஷ்டத்தில் சைவநலங்கள் பலவுளவென்று சிற்சில செய்யுளிற்
சிற்சில வாக்கியங்களைக் காண்பித்தார். முற்றிலுங் காண்பித்திருப்பின்
முரண்வெளியாம். வாசிஷ்டத்தின் வைராக்கியப் பிரகரணத்தில், ஸ்ரீராம
பிரான் ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவர் கேட்ட வினவுக்கு, தனது மனோ
பாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வருமிடத்துள்ள செய்யுட்களுள்,

" மாந்தர்தம் இளமை நில்லா திவையெலா மநத்தி னெண்ணிச்
சாந்திகொள் பெரியோர் நீவிர் சமாதியோ கத்தைச் சார்மின்
ஆய்ந்தவென் சிந்தை சீவ நாயகன் வசமா கைக்கே
யேய்ந்தது நிலையு மெய்தா திறைவனைப் பிரிந்தாள் போல" 117

என்னும் இச்செய்யுளுமொன்றாம். இதன்கண் தமக்கு ஏதோ அநுகூல
மிருப்பதாகக் காண்பித்தார். " ஆராய்ந் தறிந்த என் மநமானது கூட
ஸ்த பிரம வைக்கியத்தினை யடைவதற்கே யிசைந்தது. நாயகனைப் பிரிந்த
நாயகியைப்போல, ஆத்ம நிச்சயத்திலும் விஷய விச்சையிலுஞ் சேராது."
என்பது நண்பர் காட்டிய இரண்டு வரிக்கும் பொருளாம். இதன்கண்
இவர்க்கு யாதும் அநுகூல மின்றிப் பிரதிகூலமாய், எமக்கு அநுகூலமா
யினவாறு காண்க. வலியுளதேல் இதன் மூலசுலோகத்தினையும் ஆராய்
ந்து பார்ப்பாராக! இச்செய்யுளில் முன் இரண்டு வரியில் இவர் கூற்றுக்கு
மாறாய்ப் பாச மநித்திய மென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதற்கு முன்னுள்ள,

" இறப்பிலா விந்த மோக மிறையும்ட் டெண்ண மின்றி
மறப்பதே நல்ல தென்று மதித்துயர் மநத்தி னுக்குத்
திறப்படக் காணப் பட்ட தில்லெனச் சித்தி னாலே
யுறப்பெறு மெப்போ தப்போ துயர்பர சுகம தாமே." 10

"வழிபடு மிதனை விட்டு மற்றுள நூல்க ளென்னுங்
குழிகளிற் புரண்டஞ் ஞானக் குணத்தினுற் பிறப்போர்க் கெல்லா
மொழிவற வொருவர் செய்தற் குரித்தன்ருய்த் தானே யுண்டாங்
கழிதலிற் பரம வின்பங் கற்பங்க ளாலுங் கூடா." 11

என்னும் இவ்விரண்டு செய்யுட்களும், இன்னும் பற்பல செய்யுட்களும் இவர்க்குப் பிரதிகூலமாகக் கூறியவற்றை யுணர்ந்திருப்பாராயின் இச்செய்யுளைக் காண்பித்திரார். இரார்.

முமுக்ஷுப் பிரகரணத்தி லுள்ள,

"ஊனமிலா ஞானநூல் விசாரத் தாலே யுயர்வீடு நண்ணு மென லுண்மை யன்ருே, தானறியு மநுபூதி ஞான நன்னூற் சற்குருவிம் மூவகையுந் தம்மி லொத்தே, யானவகை யியற்றில்விடா தான்மாத் தோன்று மற்பவறி வினர்கற்ற வரிய மெய்ந்நூ, லீனமுறு மடமைதரு மிதுபோன் மற்ற வெந்தநூல் களுமடமை யியற்ரு தன்றே." 14 என்னும்

இச்செய்யுளில், பின்னுள்ள ஒன்றரை வரியில் தமக்கநுகூலமிருப்பதாகக் காண்பித்தார். முன்னுள்ள வாக்கியங்களில் சுருதி குரு சுவாநுபவ மூன்றுங்கூடில், எப்பொழுதும் நீக்கமற நிறைந்த ஆன்மாத் தோன்றும் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பின் வாக்கியத்தில் அற்ப அறிவுடையார் அப்பியவித்த ஞானசாஸ்திரமானது, இழிவுள்ள அஞ்ஞானத்தினைக் கொடுக்கும். இந்த ஞானசாஸ்திரம் போன்று அற்ப அறிவினையுடையார்க்குக் கருமம் பத்தியினைக் கூறுஞ் சாஸ்திரங்கள் அஞ்ஞானத்தினைக் கொடுக்கா தென்று, நம் நண்பரது அற்ப அறிவின் அப்பியாஸத்தினையே கண்டித்துப் பேசியிருக்க அதனை யுணராது பாதகத்தினைச் சாதகமாக வுணர்ந்து பாணுசூரனைப் போன்ருயினர்.

"மடமையொடு வாழ்கின்ற வாழ்வி னீசர் மனைதொறுமோட் டிரந்துழல்கை வரிசை யாகு, மடர்தனநட் புறவுபர தேசந் தீர்த்த மாச்சிரம மெய்வருத்த மனத்தி னுனும், தொடருதவி யில்லைமந வருத்தத் தாலே தூயபத முறுமுத்தித் துவார பாலர்க், கடவகுணங் கேட்டியுயர் சாந்தி வந்தாற் காதலுந்துன் பமுங்கதிர்முன் கங்குல் போற்போம்" 15

என்று பின்னுள்ள செய்யுளில், நண்பரது அற்ப அறிவின் அப்பியாஸத்தினை யிகழ்ந்து பேசியும், பாசத்தினைப் பொய்யென்று கூறியிருத்தலையும், நேத்திரத்தினைக் கீழ்நோக்கிப் பார்த்திருப்பரேல், தமக்குப் பிரதிகூலமான செய்யுட்களை மருண்டு கையாடார். கையாடினவர் பிறர்பாலதன் பொருளைக் கேட் டுணர்ந்தாயினுங் கையாடினரா? பிறர்பா லுணர்ந்து கையாடி யிருப்பின் இவ்வாருய சங்கடத்திற் காளாகாமற் றப்பித்துக்கொள்ளலா மன்ருே?

உபசாந்திப் பிரகரணத்தி லுள்ள பிரகலாதன் கதையில்,

"ஆவா விப்போ துள்ளபடி யறியு நெறியி லெனை யறிந்தே
னேவா விகற்ப மற்றறிவுள் ளொளியாஞ் சீவ னுருவிதுவோ!

"தாவா தெங்கு முளநாளுந் தத்து வத்திற் சகமெல்லா
மேவா நின்ற விரவிமுதற் கடமீ ருக விளங்கியதால்" 30

என்னும் இச்செய்யுளில் முன் னிரண்டடியைத் தமக் கநுகூலமாகக் குறித்தனர். அதன்கண் யாதநுகூலமுளது ? அது என்னையானுணர்ந்தேன், அறிவுக்குட் பிரகாசரூபமான ஆத்மசொரூப மிதுவோ ? என்று தன்னையறிந்த ஆச்சரியத்தினைக் கூறுவதாம். பின் னிரண்டடியில், "ஆத்மாவாகிய கூடஸ்த சொரூபத்தில் எல்லாப் பிரபஞ்சங்களிலும், விரவிய சூரியன் முதல் கடம் வரையுள்ள வஸ்துக்கள் யாவும் விளங்குகின்றன" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனானும் இவருக்குக் கைவந்த தொன்றுங் காண்கிலம்.

மேற் கூறிய பிரகரணத்தி லுள்ள வீதகவ்வியன் கதையில்,

"சூநியமென் பார்க்கதுவாய்ப் பிரம மென்று சொல்லுவார்க் கதுவாய்
விஞ் ஞாந மென்று, தானியம்பு வோர்க்கதுவாய்ப் புருடனாகிச் சாங்கியர்
க்கு மியோகியர்க்கீ சன்றானாகி, யீனமில்சை வாகமர்க்குச் சிவனாய்க்
கால மென்பாருக் கதுவாய்மத் தியர்கட் கெல்லா,மானமுறு மத்தியமாய்ச்
சமமாய்க் காணு மநத்தினர்க்கெல் லாமான பொருடானான்" 74

என்னும் இச்செய்யுளின்கண், "ஈனமில்சை வாகமர்க்குச் சிவனாய்" என்னும் வாக்கியம் தமக்கு முக்கிய ஆதாரமான அநுகூல மென்று, "உண்மை நாயன்மார் மகிமை" யென்னும் நிந்தா நூலினும், இந்நூலினும் வரைந்தனர். தமிழில் மொழிபெயர்த்த "ஆளவந்தார் முனிவர்" எதுகைத்தொடை நோக்கி "ஈனமில்" என்னும் அடைப்பதங் கொடுத்திருக்கின்றன ரென்றுணரு முரணின்றி, புத்தகங்கடோறும் அதனையே யெடுத் தெழுதுகின்றார். அச்செய்யுளின்கண் அவ்வம் மதத்தினர்க்கு அவ்வத் தேவதையாக, ஒரே பிரமப்பொரு ளிருக்கின்றதென்று, அவிரோதபாவம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே யன்றி, இவர் கருதுவது போன்று விஷமபாவம் கூறப்படவில்லையாம். இதற்கு மூலமாயுள்ள சுலோகத்தின்கண், "ஈனமில்" என்னும் அடைச்சொல் இன்றென்று இனியேனும் வடநூல் வல்லார் வாய்க்கேட் டுணர்ந்து அதனை வழங்காது வாழ்வாராக! "ஈனமில்" என்னு மடை, 'சைவாகமர்க்கு' என்னுஞ் சொல்லிலுள்ள "சிவ" என்னுஞ் சொல்லுக்கு உரித்தாமே யன்றி, ஆகமத்திற்காவது, அதனை யுடையார்க்காவது உரிய தன்றாம். தூராந்வயம் குற்றமுடைத்தாகலின். இவ்விஷயத்தினைச், சங்கரத்வேஷியரின் வாய்ப்பூட்டின் இரண்டாம் பாகத்தில் ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிக ளவர்கள், கண்டித்திருக்கின்றார்களாகலின், யா மீண்டு விரிக்காது விடுத்தனம். இவர் காட்டிய வாசிட்டச் செய்யுள் நான்கினாலும், இவர் யாதொரு பயனும் பெறாது, யாம் பயன் பெற்றமையின், இச்செய்யுட்களைத் தமக் குரியதென மறந்தும் நினையாதிருத்தலே சாலும்.

"எண்ணிய வுலகமு முலகுக் கீசனும்
புண்ணிய பாவமும் பொய்யென் றேகொள்வார்

"கடப்பரி தாய நரகமென் கின்ற கடல்களில் வீழவே கடவார்" என்பனவாதிகளால் விளக்கும் பகவற்கீதையாலும் நன்கு தெளியலாம்" என்றார்.

அசுரர்களுடைய சுபாவத்தினைக் கூறும் 16-வது தேவாசுர சம்பத்து விபாக யோக அத்தியாயத்தி லுள்ள,

" எண்ணிய வுலகமு மூலகுக் கீசனும்
புண்ணிய பாவமும் பொய்யென் றேகொள்வர்
பெண்ணினோ டாண்புணர் கின்ற பெற்றியா
னண்ணிய யாவையு மென்று நாட்டுவார்." 7

" தொடக்கற வில்லா வினைவெனப் பட்ட சூழலைப் பற்றியே சுழல்வா
ரடக்கரி தாய மயக்கமென் கின்ற வலையுளே யகப்பட்டு நின்று [திக்
ருடற்குடில் வாழ்வாம் புன்னுனிப் பனிநீ ருலர்ந்திடி னுயிர்நடுக் கெய்
கடப்பரி தாய நரகமென் கின்ற கடல்களில் வீழவே கடவார்" 13

என்னும் இச்செய்யுட்களில் முற்செய்யுளில் முன்னிரண்டடியையும், பிற்செய்யுளில் நான் காவதடியையும், தமக்கநுகூலமாக வொப்பினர். யாதநுகூலமுளதோ? அதன்கண் உலகாயரது சுபாவத்தைக்கூறி, மேலிரண்டடியில் உலகத்திற்கு ஸ்திரீபுருஷர்கள் சையோகத்திற்கேதுவாய காமமே காரணமென்று கூறுவார்களென்று கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிற்செய்யுளில் அவர்களையே 'நரகத்தில் வீழ்வார்கள்' என்று நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனானும் இவருக்குக் கிடைத்த பலன் யாது? மாறாய் அந்நூல் முழுதும் பிரமமே நித்தியம், பசு பாசம் அநித்தியமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அன்றி, ஒரு நியாயஸ்தலத்தில் இவர்போன்ற நுண்ணிய மதியுடைய வக்கீ லொருவர், பத்திரிகையில் "மாஜிஸ்டிரேட் 163-வது செக்ஷன்படி போக்கிரியைத் தண்டித்தார்" என்றிருப்பின், அவ்வாக்கியத்தின் தொடர்பறுத்து "மாஜிஸ்டிரேட்.........போக்கிரி......" என்றிருக்கிறது என்று நியாயாதிபதியிடங்கூறின், நியாயாதிபதி தொடர்பு பாராது பத்திராதிபர்க்குத் தண்டனை விதிப்பரா? அவ்வக்கீலுக்கு மதிப்புரை கொடுப்பரா? அதுபோல வாசிட்டாதி நூல்களில் முழுக் கவிகளின் றொடர்பறுத்து, "நெடுமால் திருமருகா.........மதுராபுரி யம்பிகையே" என்று கூறும் இக்கூரிய மதியுடைய வைசிய வயோதிகரும் வாசிட்டாதி நூல்களில் முழுக்கவியினை எடுத்து பிறர்க்குக்கூறின் தனக்கு விளங்காத அர்த்தத்தினைக் கூரிய மதியையுடைய அவர்கள் அக்கவிகளின் உரைவேறென இவர் முகத் தறைவர். அதனாற் றமக்கு மானக்கே டுண்டாமென அஞ்சிச் செய்யுட்களைத் துண்ட துண்டமாய்க் கோறல் செய்து காட்டுகிறார். ஆனாலும், அறிஞர்கள் இவர்போன் மதி மயங்கார்களாகலின், யாங் காட்டிய முழுக் கவியினையும் அதனது கருத்தினையு மிவ ரின்னு மவலக் கடல் வீழ்ந் தழியா திரங்கி யிவர் முகத் தறைவாராக.

" அன்றியுங் கண்ணர் அர்ச்சுநர்க்கு விஸ்வரூபங்காட்டி எல்லாம் நானே. என்னைத்தவிர வேறொன்று மில்லை. என்னையே நீ சரணாக அடைந்து பூசிப்பாயென்று கூறியது, அக்கண்ணர், உபமன்னிய பகவானுடைய திருவடி சிரமேற்கொண்டு சிவதீக்ஷைபெற்றுச் சிவோகம் பாவனை கைவரப் பெற்ற திருவருள் வலியாலன்றி வேறில்லை. இதனை 'யாதவன்றுவ ரைக்கிறை யாகிய, மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்' என்பதனாலும், இன்னும் பாரதம், அரிவம்சம் முதலிய நூற்களாலும், அர்ச்சுநர் விசுவரூபங்கொண்ட கண்ணரை நோக்கி நீர் யாரென்று கேட்டபோது, நான் ஆதிபுருடனையே சரணாக அடைகின்றேனாதலால், அவனே யான். சர்வசங்காரஞ் செய்கின்றவன் நானே யென்று கூறியதனாலும், அதுகேட்ட அர்ச்சுனரானவர், அக்கண்ணர் சிவபாவனையால் அச்சிவமாகி நின்று கூறியவுண்மை தெரிந்து, சிவபூஜையே செய்துவந்தமை முதலிய பல காரணங்களாலும் தெளியக் காணலாம்" என்றனர்.

இவ்விஷயம் எம்மவராற் பலகாலும் மறுக்கப்பட் டிருத்தலினாலும், தாமியற்றும் புத்தகங்கடோறும் இதனையே யெழுதுவதனாலும் இதனை விசாரித்திலம்.

பகவற்கீதை 7-வது மாயாரூப அத்தியாயத்தில்

" தானந்த மிலியுவமை தரநின்று தாவரிய
வானந்த வுருவமென வெனையொன்று மறிவிலர்
கோனந்தன் மகனரசர் குலமைந்த னிவனுமெழி
லானந்த மிலியொருவ னிவனென்ப ரறிவிலிகள்" 20

" மருவுற்ற பிரகிருதி யதிலுற்று மறைவனெழி
லொருவர்க்கு மறியும்வகை வெளிநிற்ப திலையுலகில்
வெருவுற்ற பெருமயலின் மனமுற்று விழிமறைய
வருவுற்ற வெனையுலக மறிகிற்ப திலையடைய" 21

என்று உள்ள இவ்விரண்டு செய்யுட்களாலும் ஸ்ரீ பகவானே நம் நண்பர் போன்ற அறிவிலிகட்கு, தமது மகிமை விளங்காதென்றும், தம்மைப் பாவ விசேடத்தாற் சிவனாகப் பாவிப்பார்களென்றும், கூறியிருக்கின்றமையின், இவர் கூறிய கூற்று, இவரது போகூழ்வலியின் பாவ விசேடத்தாலாம்.

" தத்துவராயர், சிவப்பிரகாசர், சிதம்பர சுவாமிகள் முதலிய பிற்காலத்தவர்களும், " தமக்குமே லொரு கடவுளுண்டு, அவன் பரமசிவனே " யெனக்கொண்டு, பல நூல்களாற் ரூபித்து, ஆண்டானடிமைத் திறங்காட்டி வழிபட்டு வாழ்ந்தார்கள் " என்றார்.

பொய்புகலப் புகுந்தவர் பொருந்தும்படியாகப் புகலலாகாதா? "பிடிக்குப்பிடி நமச்சிவாயம்" என்னும் உலக வழக்குப்போன்று, வாக்கியங்கடோறும் ஆக்ஷேபமுண்டாமாறு எழுதுவது அறிஞர் கூற்றன்றே! தத்துவராய சுவாமிகள் ஆண்டானடிமைத் திறங்கொண்டு சைவராய் வாழ்ந்தா

ரென்று வரையப் புகுந்தவர், அவர்களியற்றிய, "ஈஸ்வரகீதை, பிரம கீதை, குறுந்திரட்டு, பெருந்திரட்டு, பாடுதுறை, அடங்கன்முறை," முதலிய நூற்களைத் தம்மிடத்துப் பொருளில்லாதிருப்பினும், பிறர்பாற் பொருளையாசித்தாவது கிரயத்திற்குப்பெற்று, நன்காராய்ந்து வரைந்தனரா? வரையாது, தத்துவராய சுவாமிகள் முன்னர் வேதாந்தியா யிருந்து, பின்னர் யாரிடத்தாவது சைவதீக்ஷைபெற்று, சைவராய் வாழ்ந்தாரென்று வரையாத வோர் சூழ்ச்சியுஞ் செய்தார். "பலநூல்களாற் றுதித்து"என்று பாசாங்கு பண்ணினவிவர், பல நூல்களைக் காண்பித்தனரா? அப்பல நூல்களை, யிவருக்கநுகூலமா என்று பலரும் பார்க்கும்படி காண்பிப்பாம்.

"சசிவன்னபோதம்"

"பூசனையு மதுசகல பொருளுமறி தமையு
மீசனையும் வேறநற வறிவதறி வேனவே"
"ஊக்கி யப்பர சீவர் தங்க ளுடம்பி ரண்டு மிலக்கணு
வாக்கி யப்படி நீக்கி ஞலொரு வத்து வேபர வத்துவே"

அஞ்ஞவதைப்பரணி.

"பணியப் படுவா ருள்ளிருக்கும் பரதே வதையைப் பாராதே
மணியைத் துலக்கி கிணுகிணென வரும்பேய் தனக்கும் வாரீரே."
"வேதா கமங்கள் சொன்னபொருண்மெய்ம்மையறிவார்போலிருந்து
பேதா பேதஞ் சாதிக்கும் பெரும்பேய் தனக்கும் வாரீரே."
"ஞானம் போலே பலசொல்லி நாடற் கரிய முத்தியினுந்
தானுஞ் சிவனும் பாசமுமென் சைவப் பேய்க்கும் வாரீரே"
"நம்மாலே காண்கின்ற நாமும்போய் நாமாகி
சும்மாவே யிருந்தனங்காண் சும்மேலோ சும்முலக்காய்"
"அழிந்தற மாயை யிருட்டெலா மறிவுரு வாகநம் மண்ணலார்[யே"
மொழிந்தது மிங்கொரு வார்த்தையே மூவுல கும்மொரு வார்த்தை
"எம்பி ரானை வந்தெ திர்ந் திறந்த வஞ்ஞ னிங்குரு
னும்பர் வானு ருனிரும லொன்றி ஞனவ் வொளியொடே"
"அல்ல லான காம ராச ஞதி யான சேனையு
மில்ல வாகி ஞாந ரூப மாகி யேயி லங்குமே"

"பொய்ம்மை யாகிமெய் போல விளங்கிய,பொருடெ ரிக்கினற் புத்புதக் கண்ணின,மெய்ம்மை யான பொருளை யுளத்தினில், மீண்டு பார்க்கில் வெறுங்குரு டாவன"

"என்றிவ் வுலகுள தன்று முதலெதி,ரின்று வரையிதி னென்றுதா, னின்ற தெனவிலை யென்று மொழிவற, நின்ற தொருபொரு ளொன்றுமே"

" முத்திவரும் படியன்றி முற்றுடலம் விடுமெளவுங்
சத்திவரும் படியாகக் கற்பித்தா யெங்களையே "
" மாசாய நாவுடையார் வாய்திறந்தா லவர்களுடன்
பேசாம லிருந்துவிடு மதுவன்றோ பெருந்தகைமை "
" வைதாரை வாழ்த்தினர்போன் மதித்தென்று மறக்கொடுமை
செய்தாரை யறியாத செயலன்றோ செயலாதல்"
" பொதுவிதுவாய் நிறைந்தபரம் பொருளேபோல் யாவர்க்கு
மதுவதுவா யிருந்துவிடு மதுவன்றோ வவிரோதம்".

பாடு துறை.

" மெய்ஞ்ஞா னிகட்கு விரதங்கள்கூடாமை மெல்லியலா யேடிகேளா
யஞ்ஞான மாயையைச் சுட்டுக்கொடல்ல தறிவுதியா துகித்த
விஞ்ஞான மாயையினு லதன்கா ரியத்தாகும் விரதமயருன் [வாதே"
மெய்ஞ்ஞான மாகி விளங்கலான் மேல்வினை மேவலொன் றுலுமே
" இந்த வுடலம் விடுவதன் முன்விளைந் திப்பவந் தீராவிடின்
வந்து வந்துபல ளுகிப்பிறந் தெய்த்து மாண்டே விடுவர் கிடீர் "
" நான்மறையோதிப் பொருளுரைத்து நாட்டியக்கல்வி சாற்றினுலும்
தானதுவாகை யரிதுகாணுஞ் சலிப்பறநிற்கை யரிதுகாணும் "
" ஆறுசமயப் பொருளுங்கற்றே யங்குள்ள தர்க்கங்கள் சாற்றினுலும்
ஆறியிருக்கை யரிதுகாணு மதுவிதுவாகை யரிதுகாணும் "
" வேறுபிறிதிலா மெய்ம்மைதன்னை வித்தாரமாக விளம்பினுலு
மாறியிருக்கை யரிதுகாணு மவிரோதமாகை யரிதுகாணும் "

" பிணஞ்சுடு தடியென்ன வென்னைக்கொண்டே பெரும்பற்றை யெல்லா மறச்சாடி, யணைந்த வென்னையு மப்படி மீறில்போ தத்தில் விட்டனுபோகத் திருந்தானே "

" சந்த மொன்றின்றி யிருக்கவேண்டுந் தானேவழகிய ளுகவேண்டு
மிந்த வுடம்பிலே காணவேண்டு மெங்குந்தானுகி யிருக்கவேண்டும்"

" காட்சி யொன்றின்றி யிருக்கவேண்டுங் கரத்தின்மணிபோலக் காண வேண்டு, மீட்சி செலவற் றிருக்கவேண்டும் விடாதேபற்றுதே யிருக்க வேண்டும் "

" தன்னிலேயெல்லா மிருக்குமாகிற் றனெல்லாத் துள்ளு மிருப்ப ளுகிற், பின்னிலன் முன்னில னுவனுகிற் பெரிது முடிந்ததென் வாழ்க்கைப்பாடே "

" அஞ்ஞான காரிய மனைத்தையு மறவிட்டு, விஞ்ஞான மானேமென் றுந்தீபற, வெளியாகி நின்றேமென் றுந்தீபற "

" முடியாத பிறவிகண் முடிந்திட மாயையைத் துடியாம லறுத்தோ மென் றுந்தீபற, துரிசற்று நின்றேமேன் றுந்தீபற "

" முன்செய் தவத்திலே முயன்றவப் பெருமையாற் பின்சாதி கழிந் தோமென் றுந்தீபற, பிரமமே யானேமென் றுந்தீபற "

அதுவேகா ணீதுவென்றொன் றாரியனருள்செய்ய விதுவது வாகு மென் றுந்தீபற விலக்கணை புகுந்ததென் றுந்தீபற "

" தொம்பதந் தனிலுள்ள தூகளினை யறுத்தக்காற் றம்பத மறிவே யென் றுந்தீபற, தாக்கற்று நின்றோமென் றுந்தீபற "

" தற்பதந் தன்னிலுஞ் சபளத்தைக் கழித்தக்கா, னிற்பது போத மென் றுந்தீபற, நீக்கியொன் றில்லையென் றுந்தீபற "

" அசிபதந் தனக்குள்ளே யவனேகா ணிவனென்ன, வுசிவத்தொன் றானேமென் றுந்தீபற, வொழிவற நிறைந்ததென் றுந்தீபற "

" பாக்கியத் தாலேநாம் பழமறை மொழிந்திட்ட, வாக்கியங் கேட் டோமென் றுந்தீபற, வரவுபோக் கற்றோமென் றுந்தீபற "

" அக்கண மறிவாக வடியிணை தருவார்க்குத், தெக்கணை காணேமென் றுந்தீபற, செய்வதொன் றில்லையென் றுந்தீபற "

" உந்தீபற பெண்கா ளுந்தீபற, வுணர்வேநா மானேமென் றுந்தீபற"

" என்னை யறியா வறியாமை போயிட, வேகமா யின்ப மெனக்கே யருள்செய்து, பின்னமில் லாத பிரமநீ யென்றிடப், பேச்சற்ற மெய்ப் பொரு ளானேமே யப்பா "

" கண்ட கருக்குழி மாளும்படிக்குக் கருணையி னுற்கலந் தாண்டு கொண்டு, பண்டை வடிவது நீயானு யென்றிட்டுப், பார்க்கப் பரமா யிருந் தோமே யப்பா "

" சோதித்துப் பார்க்கிலேன் சுருதிக டேற்றிலென், பேதிக்கப் பேர காத பிரமநா மானேமே "

" ஆதிப் பிரம வறியாமை தன்னாலே, பேதித்துத் தோன்றிற்றென் றிம்பிலடி, பிறப்பிறப் பில்லையென் றிம்பிலடி "

" வந்த பிறவியும் வானுதி பூதமு, மிந்திர சாலமென் றிம்பிலடி, யெனக்கழி வில்லையென் றிம்பிலடி "

" ஏகமே யல்லா விரண்டில்லை யத்வைதப், பேதாமே யானேமென் றிம்பிலடி, புலன்வழி கெட்டதென் றிம்பிலடி "

" ஆரியன் வந்திங் கடிதலை வைத்தபின், பூரண மானதென் றிம்பி லடி, போக்குவர வில்லையென் றிம்பிலடி "

" பன்னு மறையின் படியே பரனுகத், தன்னை யுணர்ந்தோமென் றிம் பிலடி தத்துவந் தானேயென் றிம்பிலடி "

" ஒன்றாகி நின்றபே ருணர்வே யுணர்ந்திட், டோமென்னும் காத்தி தினுற் பந்தாடா நின்றேன், பின்றாதே யென்னோடே பிழைப்பாயோ பந்தே, பேய்த்தேரி னீருண்ணப் போவாயோ பந்தே "

"கறையறு முளத்தூசிற் காமாதி முழுதுங் கமையென்னும் பெருங் கல்லிற் கரிசறப் புடைத்து,வறையுறு மலமா மதியுவர் பிடித்து வைம்பூதத் தொடக்கென்று மறவாவி வைத்து, வுறைதரு பெருமையாயை யொதுக்கற வொலித்து வொழிவற வொளிர்போதப் பிரமமே யாக, மறைமுறை கழு விய வண்ணத்தனடியேன் வாசாம கோசர வண்ணத்த னடியேன்"

"தேசறு முளத்தூசிற் றிகழ்மையன் முழுதுஞ் சிதையவே யடுத் தடித் தலம்பியங் கதனை,யாசறு சமதம மதியுவர் பிடித்து வகிலத்தோடணை வொன்று மறவாவி வைத்துப், பேசுறு பெருமாயை பிறழ்வற வொலித் துப் பிறிதற வொளிர்போதப் பிரமமே யாக, மாசறக் கழுவிய வண்ணத் தனடியேன் வாசாம கோசர வண்ணத்த னடியேன்"

"அழுக்குறு முளத்தூசி லாகுமுக் குணமீ டணைமுழு தறப்புடைத் தலம்பியங் கதனை, யிழுக்கறும் விமலமா மதியுவர் பிடித்து யானென தென்முழு தறவாவி வைத்து, புழுக்கூடி னுளமாயை புரையற வொலித் துப் புரணபூ ரணப்போதப் பிரமமே யாக, வழுக்கறக் கழுவிய வண்ணத்த னடியேன் வாசாம கோசர வண்ணத்த னடியேன்"

"அன்னிய மில்லையென் றூதேடா காளம் ஆனந்த மானேமென் றூதேடா காளம், துன்னு சுடரேயென் றூதேடா காளம் சோதியுட் சோதியென் றூதேடா காளம்"

"பிறவி கழிந்ததென் றூதேடா காளம் பேதைமை தீர்ந்ததென் றூதேடா காளம், அறிவே வடிவென் றூதேடா காளம் அறியாமை போன தென் றூதேடா காளம்"

"கோசங் குலைந்ததென் றூதேடா காளம் கூடாறி வானதென் றூதே டா காளம், பாசம் பறிந்ததென் றூதேடா காளம் பரமே பரமமென் றூதே டா காளம்"

"பற்றற்று நின்றேமென் றூதேடா காளம் பார்ப்பறப் பார்த்தோ மென் றூதேடா காளம், உற்ற வுணர்வேயென் றூதேடா காளம் உள் ளொளி யானேமென் றூதேடா காளம்"

"உள்ளது போதமென் றூதேடா காளம் உலகமோக் காளமென் றூதேடா காளம், வெள்ள வெளியிதென் றூதேடா காளம் வேதஞ் சொன்னவண்ண மூதேடா காளம்"

"ஊனே மறிவதென் றூதேடா காளம் உணர்வே பிரமமென் றூதேடா காளம், நானே யவனுமென் றூதேடா காளம் நானுவதில்லை யென் றூதேடா காளம்"

"நில்லா வுபாதிகளை நிரூபியா நிலையாலே, பொல்லாத விடயத்திற் குந்துவிழுங் குறத்தியல்லேன்,எல்லாம் பிரமமென வெண்ணில்வே றிலை ண்டு, சொல்லா லுணா வொண்ணச் சுகமாங் குறத்தியேனே"

ஈசுர கீதை 11—அத்தியயம்.

" ஏதமுற நாரணனை யென்னிலயல் காணும்
பேதவிழி யாளர்பிற விப்பிணிய ரூரே
மாதவனை யானென மநத்தினினை கிற்கும்
போதவிழி யாளர்பரி பூரண மடைந்தார் " 72

2-ம் அத்தியாயம்-3வது செய்யுள்.

" இந்த ஞானத்தை யெய்திய வின்பத்தா
ரந்த மில்பிர மத்துரு வாயினோர்
பந்த மேவிடார் பண்டுமின் றுமென்றே
யெந்தை யீறிலி யீச னியம்பினான்."

பிரம கீதை.

" தருமம தறிவில்பா சண்டர் தங்களை
மருவலால் வேதமா வாக்கி யப்பொருள்
கருதிடா ரதுகர மணியிற் காட்டிடும்
குருவையும் வழிபடார் குதர்க்க மேவலார்" 2-19

" வேதநூன் மிருதி புராணமத் துவித மெய்ம்மையே விளம்பமெய்த்
சாதியா நிற்கத் தத்துவ ஞானத் தவருமிப் பொருளையே சார [தர்க்கஞ்
வாதியாஞ் சிவனு ராயண னினிங் கறைந்தது மபேதமா யிருக்க
வாதியாமொருவர்க் கிதையனுதரித்தல் மாயையினுடையவல் லபமே"

" ஆதர முடையீர் கேண்மி னருமறைப் பொருளீ தென்றே
யோதலா லுவமை யில்லாப் பொருளிதி லைய முண்டேல்
தீதற மழுவைக் காய்ச்சிச் செங்கையி னிடுவே னென்றான்
நாதனு யுலக மெல்லாம் படைக்குநான் முகனு யுள்ளோன் "

" பத்தரா யுள்ளீர் கேண்மின் பகர்ந்தவே தத்தி னர்த்தம்
இத்தகைத் தாகும் வேறென் றில்லையா மிதனி லுங்கள்
சித்தநம் புதலுண் டாகச் செப்பினே மாணை மூன்றே
டத்தனுர் பாதந் தொட்டே யென்றன னலரின் மேலோன்"

" அன்பரா யுள்ளீர் கேண்மி னறிவித்த பொருண்மெய் யன்றேல்
என்சிர மிற்று வீழ்வ தென்றன னிதுவு மன்றி
யின்பமே யளிக்கு மீச னிவ்விடந் தன்னின் வந்து
தன்பெருங் கருணை யாலுந் தளர்வறப் பண்ணு கின்றான் "

" நானே முழுது மெனையொழிய நாடிற் சிறிதும் வேறில்லை
யானபொருளை யருமறைதா னறையும் படியா னதனாலும்
யானு மிசைத்த படியாலு மிதுவே திடமா யுளபொருடான்
ஊனமின்றி நான்முகனு முரைத்த துங்கட் குண்மையிதே "

" உண்மையிற் பேத மின்றி யிருந்தேயும் பேத மென்னல்
வெண்மையேசெய்த ரூப வியாபாரந் தோற்றங் கேடு
பண்வயி னிவற்றூற் கொள்ளும் பயனும ரூபம் வேறு
முண்மையி லெல்லாம் பொய்யா லுண்டாகு மனைத்து மன்றே "

" தொல்லைநல் வினையால் சுருதிநன் மிருதி சொன்னவா றணிந்தவத் [தூயோர்
ஒல்லையில் பரமாத் துவிதவே தனத்தை யுள்ளவா றுணரவே யுணர்வர்
நல்லவிப் பரமாத் துவித ஞானியைநா ராயணன் நானுருத் திரனும்
எல்லையி லெல்லாத் தேவரும் பூசித் தேத்தவும் படுமிவ னென்றும் "

" ஈசனும் ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்பது முத்திதா னந்தத்
தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென் சென்னியி லிருப்பதுமன்னி
மாசிலாப் பரம ஞானியா மூநிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கில்
ஆசிலா வரியு மொப்பல னனு மொப்பல னேவரொப் பாரே"

" பின்ன கடாகா யாதிக ளாலா காயம பேதம் பேதமு றூதே
யன்ன வனேகா காரன னேகா காரவ கம்புக் காலு மனைத்தா
மன்னிய பேதா காரம பேதா காரமு மாய்மா தேவனி ரானேல் [றே"
இன்னதெ னுமத் தானெனு மாறெ னியாவையு மீசா னன்பிறிதன்

" இந்த வுடம்புறை சீவப ரங்க ளெனப்படு மன்ன மிரண்
டந்த விரண்டிலு மொன்று வினைப்பய னங்கு நுகர்ந்திடு மாந்
தொந்த மறும்பர மொன்று முணுது சொலப்படு பேதமில் வான்
வந்த கடத்தி லகப்படு பேதமெ னப்படு மாயை யினுல் "

" மண்ணதோர் திரளைக் காண வனைந்தகா ரியங்க ளந்த
மண்ணில்வே றிலாதெக் காலும் வருதலே யாத லால்வே
றெண்ணிடு நாம ரூப மிசைந்திலே யாரு மென்று
மண்ணிதே யுள்ள தென்றும் வானவர்க் கயன்முன் சொன்னுன்".

" தற்பர னுருவஞ் சித்தே தற்ப ரனிடையே யக்
கற்பித ஜீவன் றூனு மதானக் காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றே வேறெனின் மற்றது சித்தாமோ
அற்பமும் வேறு காதுசித் தாகா ரத்தாலே "

" வேதமோ தியதே மெய்ப்பொருள் மற்றைப் பொருளெலா மித்தை
யே வேத, மோதமே வுற்ற பொருளிரு வகையா மதனிலொன் றென்று
முண் மையதாய், போதவா நந்த மாகிய சிவனும் பொருளது மற்றதப்
பொருளில், எதமே வாமற் கற்பிதமாகு மற்றத னியல்பையு மிசைப்பாம்."

" புகலரின் றிடுபிரம புரமெனும் பதியதனில்
தகரபுண் டரிக மெனு மகமிலங் கியதகர

ககனமுண் டதுமறைகள் கருதநின் றுளபிரம
மிகவிரும் புவர்பிறவி விடவிரைந் துளவிமலர் ”

“ தத்தமா லான பெத்தவா தியர்தாந் தங்களிற் றுங்கடர்க் கங்கள்
கத்திடா நிற்கும் பரிசெலாஞ் சுருதி மிருதிகள் கருதிய தழிக்குஞ்
சுத்தமா விருத்த மாகுமென் றேயென் றுணிவுதொல் பிறவியிற் சுழல்வார்
சித்தமா னதுபோ யிவற்றிலே காதல் செய்யுமுன் செய்ததீ வினையால்”

“ காதும்வா தியர்க ளாலே கலியுகத் துள்ளோர் கெட்டு
வேதமோ தியவா செய்யார் மிருதிசொல் லுவதுஞ் செய்யார்
பூதியு மணியார் ஞாந சாதந பூத மாக
வோதுவ தொன்றுஞ் செய்யா ரொழிந்ததே யுகந்து செய்வார் ”

என்பன வாதிச் செய்யுட்களில் தத்துவராய சுவாமிகள், ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினையும், பசுபதி பாசங்கள் நித்திய மென்பதனையும், விளக்கி யிருக்கின்றனரா ? மாறாய், நாடற்கரிய முத்தியின்கண்ணும் சீவனுஞ் சிவனும் பாசமும், நித்தியமாய்க் கொண்டொழுகுஞ் சைவர்க ளைப் பேய் என்று கூறியிருக்கின்றனர். சும்மாவிருப்பின் இவ்வாறாய இவரது அறியாமை பலருக்கும் வெளிப்படாது போய்விடு மென்று கருதி யன்றோ இவ்வாதந் தொடுத்தார்.

சிவப்பிரசாச சுவாமிகள் சைவராயிருந்து வாழ்ந்தா ரென்று “ மூக் கரையன் கதை போன்று ” முணு முணுக்கின்றார். அம்முணு முணுத் தலையும் சற்று விசாரிப்பாம்.

வேதாந்த சூடாமணி.

“ விடயமது சிவசீவர் தமதேகத் துவமாம் ”-“ நீ கடவு சொரூப நிசம் சச்சிதா நந்தம், நித்தியம்பூ ரணமாக நீ நினைந்து கொள்ளே.”

“ இகலிலா அறிவுமாத் திரமாகி நின்ற விலக்கியமாம் பிரமகூ டத்த வுயிர் கொள்ளிற், புகரிலா வதுவிதுவே யிதுவதுவே யென்னப் பொருந் துதா தான்மியம்வந் துறுமெனவே யறிக ”

“ என்றுமெவ் விடத்தினுமோ ருடம்புமுறு தொன்று, யிருந்தசச்சி தாநந்த சிவசொரூப மாதல், நன்றிதரு விதேககை வல்லியமென் றிசைப் பர் ”

“ அவ்வகிலங் கட்கெலாம் பொய்ம்மையே புகலு மரியதாம் வேதாந்த பக்கமதி லினைய, யெவ்வமறு சுருதிவிசா ரத்தினு லுண்மை யெனுமுத்தி கூடுமென லெவ்வாறிங் கென்னி, லவ்வியமென் சொற்பனமா தனைவி னுன் மெய்ம்மை யாயவீ றியவொழிவுங் கற்பிதமாம் வடிவிற், செவ்விய வொண் கடவுள்வழி பாட்டினு விட்டஞ் சேர்தலும்போ னூலுணர்வான் முத்தியுஞ்சித் திக்கும் ”

" தடத்தினுயர் கரையமர்வோ னத்தடத்துப் புனலிற் றனதோ முகமாக விருப்பதுபொய் யென்று, படைத்தமெதெளி வுளமொடிருப் பினு மதோ முகமாம் படிவந்தோன் றுதல்போல மூலவகங் கார, மடுத்துவரு சீவபா வாதிகமோ மித்தை யறிதுரியன் றனெனவே யுணரினுஞ்சீ வாதி, தொடுத்தவுல குறுதலினுற் சீவன்முத்தன் றனக்குத் துய்க்கும்வினைப் போகவிவ காரமுடம் பாடாம்."

" அப்பிரம காண்டத்துட் சிவமொடியி ரயிக்க மறைதலாற் சங்கரா சாரியனுங் குருவால், ஒப்பரிய பாடியமொன் றுரைக்கப்பட் டது"

பிரபு லிங்க லீலை.

" சச்சி தாநந்த சங்கர னுகவே
யச்ச நீங்குபு தன்னை யறிந்தவன்
றுச்ச மாந்துயர்த் தோன்மலி யாக்கையை
யிச்சி யானதை யானென வெண்ணியே"

" பூத நீயலை பொறிகளு மலையலை புந்தி
யேது நீயலை யிவற்றினை மயங்கியா னென்னும்
போத நீயலை யென்றிவை யனைத்துமே போக்கிச்
சோதி யாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லி"

" ஞேய ஞாநஞா துருவெனு மிவைபல நிற்கு
மாயின் வேறறு முத்தியன் றதுசக மாமென்
றேயு மாறிது அதுவெனுஞ் சுட்டலா வியல்பை
மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்"

" வான மல்லேன் வளியல்லே னழனீ ரல்லேன் மண்ணல்லேன்
ஞாந மல்லேன் வினையல்லே னுனே சிவமென் றெண்ணிஞே
னூன மில்லா வொருசிவமே யாவ னிவ்வா றுன்னுதா
னீன மெல்லா முடையவுடம் பெடுத்துச் சுழலு மெஞ்ஞான்றும்."

" தன்னைச் சிவமென்ற றிந்தவனே யறிந்தான் றன்னை யுண்மையாத்
தன்னைச் சிவமென்ற றியாதா னறியா னென்றுந் தன்னுண்மை
தன்னைச் சிவமென் றறிந்தவன்றே தாழ்வாம் பாசந் தனைநீப்பன்
தன்னைச் சிவமென் றறியாதான் றனக்குப் பிறப்பே துணையாகும்"

" தன்னைப் பேத மாய்க்காண்கை சகத்திற் காணப் பட்டதாந்
தன்னைப் பேத மறச்சிவமென் றறிவோன் ஞானி தானொருவ
னென்னைக் கருதி மறையதுநீ யானு யென்ன வத்துவிதத்
தன்னைப் புகலுங் கண்டதனைச் சாற்றன் மறையின் கருத்தன்றே"

என்பனவாதிச் செய்யுட்களில் சைவராய் வாழ்ந்து, ஆண்டா னடிமைத் திறங் கொண்டிருந்தே மென்று கூறுது, மாறுய் சீவப் பிரம வைக்கியத்தினையும், பொய்ப் பொருளைக் கொண்டு மெய்ப் பொருளை யடைபலா மென்பதனையுஞ் சிறுரு முணருமாறு விளக்கி யிருக்க, அதனைச்

செவ்வனே தெரிந்து கொள்ளும் புண்ணிய மின்றிக் "கிழக்குமேற் கறியா தான் வழக்குப் பேச வந்தான்" என்னும் பழமொழி போன்று வரைந்து வாணாளை வீணாளாக்கிக் கொண்டனர்.

சிதம்பர சுவாமிகளோ! ஆண்டா னடிமைத் திறங் கொண்டு சைவரே யாய் வாழ்ந்தா ரென்று வெற்றுரை தொடுத்து விசன முறுகின்றார். சிதம்பர சுவாமிக ளியற்றிய, ஒழிவி லொடுக்க வுரை, கொலை மறுத்த லுரை, வைராக்கிய சதக வுரை, வைராக்கிய தீப வுரை, அவிரோத வுந்தியா ருரை, திருப் போரூர் சந்நிதி முறை, முதலிய நூற்களையேனும் நல்லாசிரி யரிடத்து நன்கு பயின்றாயினும், வரையத் துணிய வேண்டாமா? அவர்கள் தமது ஆசிரியர் ஸ்ரீ குமார தேவர் பேரி லியற்றிய நெஞ்சுவிடு தூது:—

—சுகசொரூபம்.

" ஒன்றென்றே சொன்னு லுலகமே தோன்றிடவே
நின்ற பழுதையிடை நீள ரவ—மன்ற
ஒதிக்குமா றப்பொருளி லுண்டாமென் றேத
விதித்த பழுதை விளங்கின்—மதித்தபாம்
பேகு மதுபோ லெழிற்சிவங்கண் டும்முலக
மோகாதி தோன்ற லெனையென்ன—மோகமறக்
கானலினீ ரில்லையெனக் கண்டுநீர் தோன்றுதல்போ
லீனமில்பொய் யாத்தோற்ற மென்றிசைப்ப—வான
பழுதையினிற் பாம்பும் பகல்கான னீரு
மெழுமோ தகையா யிவைதாங்—குழுமியே
நாளுவா யோர்பொருளி னண்ணுவதே தென்றிசைப்ப
ஆளுத பொன்மண்ணி லாபரண—நாநா
கடமாதி தோன்றுமொரு காரணம்போற் றோற்றுந்
திடமாநீ காணென்று செப்பத்—திடவா
னொருவன் றொழிலா லுளவா மிவைதா
மருவுமிவை யாவரால் வந்த—துரையெனவே
விண்ணினிடைப் பீலி வெயிற்குஞ்சந் தோன்றுவபோ
னண்ணு மெனவே நயந்துரைப்ப—வெண்ணுமவை
பற்பல வாளுலும் பகருருவொன் றாமிவைதாந்
துப்புடைநா நாவுருவாய்த் தோற்றுவதென்—செப்புகெனக்
காந்தருவ மாநகர்போற் காணெனவே யந்நகர்தான்
போந்தவிவ காரமின்றாய்ப் பொய்யாகு—மேய்ந்த
விவற்றுள்விவ கார மேய்வதெவ னென்னக்
கவற்றுள் கனவுவிவ கார—நவிற்றுதல்போ
லாமென் றுரைப்ப வதுவினைவின் வாதனையாந்
தோமுறுபொய் வாதனைதாந் தூய்தாய—சேமப்
பொருட்கே தெனவந்தப் பூரணத்திற் றோன்றுந்

தருக்கா நினைவாகுந் தானென்—றுரைப்ப
வதற்குநினை வெழுமோ யாதென்று கேட்பக்
கதித்த கனவிலே கண்டா—விதைப்பொய்யென்
றுன்னுது கேட்டி யுளஞ்சற் றசைந்தக்கான்
முன்னும் பரமுயிர்கண் மொய்த்தெழுந்த—மன்னு
வுலகமிவை தோன்று முளமிறந்தா லிந்தக்
கலகமெலாம் பொய்யாய்க் கனதை—யிலகியதோர்
மெய்யென்றே யாகு மிளிரு முளத்துருவ
மையா வுருவமொடு நாமமாம்—பொய்யுளந்தா
னுன்னினைவு தீதென்றே யூகத்தா னேக்குமிடத்
தந்நினைவ நாமவுரு வாகுங்கா—ணந்நினைவு
கோடி கணத்திற் குதித்தெழலா லிவ்வுலகு
நாடற் கருவுருவ நாமமாய்ப்—பீடுபெறத்
தோற்று நினைவைத் துணித்தாற்சற் சிற்சுகமே
மாற்றற் கரிதாய் வயங்கலுறுஞ்—சாற்றுமிதா
லுள்ளமே யிவ்வுலகா மிவ்வுலகே யுள்ளமா
முள்ளமலா தேயுலக மொன்றில்லை—யுள்ளே
மதுரந் தருஞ்சாத்தன் வன்கோயின் முன்னே
சதுரங்க மாவலமாத் தங்கும்—குதிரைகரி
தேரா ளெனும்பெயருஞ் செப்பியபேர் கொள்ளுருவு
நேராது பொய்யென்று நீக்கியே—தேருமிடத்
துற்றிடுமக் காலத்து முள்ளமண்ணே யற்றெல்லாம்
வெற்றவெறும் பொய்யாய் விடுமிவைபோற்—சொற்ற
பெயருருவ மானவெல்லாம் பேணுது நீக்கிற்
செயிரறுசித் தொன்றே திகழும்—
கடலிற் றிரைநுரை காண்டிவலை மொக்குள்
இடமுற் றெழினு மிதுபொய்—திடமுறுமெய்
யாவ ததுவென் றறியுமிடத் தப்பொருளின்
மேவு திரைநுரை வெண்டிவலை—தாவியெழும்
மொக்கு ளெனும்பெயரு மொழிபெயர்கொள் ளும்முருவும்
ஒக்க வெறும்பொய்யா முருசியுடன்—றக்க
நெகிழ்ச்சி குளிர்ச்சிமய நீரொன்றே மெய்யாம்
பகுக்கு மவைபோலப் பாரிற்—றொகைக்கரிதாய்க்
காணு முறுநாமங் காணுது பொய்யாகும்
மாணுறு சிற்சுகமே வாய்மையாம்—மாணு
இருப்பதுசத் துச்சத்தா லெண்ணுருவ நாமம்
இருப்பதுபோற் றோன்றும்வே றில்லை—ப[illegible]ப்பரிதாய்த்
தோன்றுதல்சித் துச்சித்தாற் றோன்று முருநாமந்
தான்றனித்துத் தோன்றுவது தானில்[illegible]

தானே யுளதிதனுற் றங்கு முறுநாமம்
ஆனு சுகம்போ லணுகியிடு—நாஞேத
வேறேது மில்லை விரிதிரையா திகடாங்
கூறுசல மொன்றே குறிக்குங்கால்—தேறல்
பொருளொன்றே யாகும் புனிதமுறு நெஞ்சால்
தெருளொன்றிக் காணென்று செப்ப—அருளொன்று"

திருப் போரூர் சந்நிதி முறை மாலை.

பாம்பாகத் தோன்றிற் பழுதைசற்றுந் தோன்றாதாம்
பாம்பின்றுத் தோன்றிற் பழுதையே—மேம்பாடாய்ப்
பொய்தோன்றின் மெய்தோன்று போரூரா நின்னருளான்
மெய்தோன்றிற் பொய்தோன்று வீடு.

கானலைநீ ரன்றென்று காட்டக்கண் டாஞெருவன்
மானலைநீ ரென்று மயங்கல்போ—னீநலமாய்ப்
பொய்யுலகம் பொய்யாகக் காட்டியும்போ ரூராஞே
மெய்யெனவுண் ணேங்தேன் மிக.

ஷை கட்டளைக் கலிப்பா.

"கான னீரினை மெய்யென்ற வாவியே கனவி டாய்கெட வுண்ணக் கருதிஞே, ஞன நீருவர் நீரென நாவெ தன்ன மாமய லென்றினி யாறு வேன், வான நாடரு மாமுநி வோர்களு.மதித்த வாரண முந்துதித் தே தொழுந், தான மாமழை யானைக் கிளையவா சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே"

"பழுதை பாம்பல வென்றொளி யாற்கண்டும் பாம்பு வாதனை தீரா தவனென, வெழுமுன் சிற்சுக நின்னரு ளாற்கண்டு மிந்நி லப்பொய்ம்மை வாதனை நீங்கிலேன், முழுது ணர்தல் முதலாய வெண்குண மொய்த்த பஞ்சர மேமறை யுச்சியே, தழுவு வெண்சுதை மாளிகை நீடிய சமர மா புரிச் சண்முக வேலனே."

ஷை குறுங் கழி நெடில் விருத்தம்.

"கடைபடு முலகப் பொய்யினை மெய்யாக் கருதினேன் கானனீ ரென்று, மடமையாற் கருது மவனென வினியுன் மலர்ப்பதச் சுகத்தை யென் றடைவேன், றடவரைக் குறவர் குலத்தெழு வல்லி சாதகக் கொடி படர் தருவே, மிடலெழு தோகைப் பாகனே போரூர் வீறிவா ழாறுமா முகனே."

"எங்குமென் சொரூப சச்சிதா நந்த விலகொளி யிருந்திடு மதனுட், டங்குபல் பொருள்கள் கானலிற் சலம்போற் றுமுறும் வேறிலை யென்றே, பொங்கருட் குருவாய் வந்துநீ யளித்தும் புலையனேன் மயங்குறு கின் றேன், வெங்கதிர் விலக்குந் தண்டலைப் போரூர் வீறிவா ழாறுமா முகனே."

“ நெஞ்சகத் துள்ளும் புறனுமாய் நிறைந்த நின்பரி பூரண நினைந்து, வஞ்சகச் சகப்பொய் யனைத்தையு மறந்து வாழுநா ளெந்நா ளடியேன், செஞ்சடைக் குழக னஞ்செவிக் கமுதாத் திகழ்மறை முடிவினைப் புகன் றோய், தஞ்செனப் பணிவோர்க் கருடரும் போரூர்ச் சரவண பிரணவப் பொருளே ”

“ அறிவுதன் னினைவிற் கலந்துறு போதி லரும்பர முயிர்சக முள வாம், பிறிவிலவ் வறிவந் நினைவினை யகன்றாற் பேதாபே தங்களொான் றின்றி, நெறியுறத் தானே தன்னிடத் திருக்கு நிச்சய மென்றெனக் கிசைத்தான், பொறிமறு மார்பன் மருகவே ளனையாள் போரிவா ழாறு மா முகனே.”

“ சுருதியின் றுணிவா னினைவுகொண் டுலகந் துச்சமென் றுணர் தனிச் சயமாங், கருதுறு நினைவை யடக்கியிவ் வுலகங் கானலென் றுணர்ந் திடல் சமாதி, யிருவகை யாய்முன் னுரைத்தவை யின்றி யிலங்கறி வுருவ மா யிருத்தல், பொருவறு சகச ஞானமென் றிசைத்தான் போரிவா ழாறு மா முகனே.”

“ நிச்சய ஞானஞ் சமாதிஞா னங்க ணிராசையார் மநத்தினிற் கலங்கா
தெச்சமின் றிருக்கு மாசையார் மநத்தி லிரண்டுஞா நங்களுங் கலங்கு
நச்சுதல் வெகுளி யின்றிய சகச ஞானிக ணசையுளர் போலப்
பொய்ச்சகத் துறினுங் கலங்குறா ரென்றான் போரிவா ழாறுமா முகனே.’

“ சித்தொரு நான்கிற் பிரமங்கூ டத்தன் செப்புமா யாரகி தங்கண்
மத்தமி லீச னுயிர்கடா மாயா சகிதங்கள் வழுத்துமிவ் வீசன்
சத்தெனுந் தன்னை மறப்பிலா மையினுற் றருகதி தேடிலன் சீவன்
பொய்த்தலில் வீடு தேடுமென் றிசைத்தான் போரிவா ழாறுமா முகனே”

ஷ நேரிசை வெண்பா.

“ அறிவைவிடத் தோன்றிடா தம்புவியு நெஞ்சுஞ்
செறியறிவாய் நில்லென்று செப்பிப்—பிறிவறவென்
னெஞ்சைத் திருத்தி நிறையவைத்த போரூரன்
கஞ்சத் திருத்தண்டைக் கால் ”,

என்பன வாதி செய்யுட்களில் அத்வைதத்தினை அவைதிக சைவ சித் தாந்திகள்கண் டஞ்சுமாறு வெளிப்படையாக ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் புக ன்று, துவைதிகளது பதி பசு பாச நித்தியத் தன்மையினையும் ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினையும் அறவே யழித் தொழித் திருப்பவும், இன்னும் உரை நடை முதலியவற்றிலும், அத்வைதத்தினை யவல மதியினரு முண ருமா றறிவித் திருப்பவும், அவற்றினை யெல்லாம் அறியும் ஆற்ற லின்றி “ கீழே விழுந்தவன் மீசையின் மண்பட்டதா பார் ” என்பது போன்று வெற்றுரை தொடுத்து நம் நண்பர் வீண் வாதம் பேச வந்தனரே. அவ் வாதம் “ சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை, வெல்லுஞ்

சொல் லின்மை யறிந்து, என்னும் வாக்கின்படி நிலைபெறாது போயிற்றே. போகவே "உடன் படற்பால தல்லதனை யுடன்படுதல்" என்னுந் தோல்வித் தானத்தைத் தொன்று தொட்ட தொடையாகத் தோளிற் போட்டுக் கொள்ளாது தூரத்தே செல்லுதல் யாங்ஙன மேலும்.

"இக்காலத்திலுஞ் சமிவன மென்னும் கோவிலூர் மடத்துக்கு மூல புருஷராய், •ஆண்டவ ரென்று அவ்வகையாராலேயே கொண்டாடப் பெற்ற முத்தி ராம லிங்க சுவாமிகளும், வாசிஷ்ட கைவல்ய கீதாதி நூல்கள் பிறர்க்குப் போதித்து வந்தாலும், "தமக்குமேலொரு ஆண்டவனுண்டு, அவன் ஸ்ரீசாலிவாடீசுவரி சமேத ராஜகட்க பரமேஶ்வரனே, நாம் அவனுக்கு அடிமையே " என்ற வுண்மைக் கருத்தாலேயே சைவ நெறித் திருப்பணியாதிகளே செய்து, பின்னேயோரும் அந்நெறியே பற்றி யொழுகும்படி வழிகாட்டியாய் வாழ்ந்தார்." என்றனர்.

"வாசிட்ட கைவல்ய கீதாதிநூல்களைப் பிறர்க்குப் போதித்து வந்தாலும்" என்று உம்மை கொடுத்து எழுதியதன் கருத்து யாதோ? உம்மையால் தமக்குக் கருத் தில்லாத அத்வைத நூல்களைப் போதித்துக் கொண்டு ஆண்டா னடிமைத் திறமே தம துட்கருத் தென்று கொண்டு வாழ்ந்தார்களென்று கருதுகின்றார். எழுது மிடங்கடோறும் இவ்வாறே அறி வின்றி யெழுதலாமோ? தாம் ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை முக்கியப் பொருளாகக் கொண்டு, தமது மாணாக்கர்கட்கு "நாம் பிரமம்" என்னுந் தமக்குக் கருத் தில்லாத அத்வைதக் கொள்கையினை யுபதேசிப்பவ ரெங்ஙனம் ஆசிரியராதல் கூடும்? தங் கொள்கையினை மாணாக்கர்கட்குப் போதிப்பவர் ஆசிரிய ராவரே யன்றித் தமக்குடன்பா டல்லாதவோர் மதத்தினை யுபதேசிப்பவ ராசிரிய ராகார். இவரது உபாசனமூர்த்தியாகிய யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரும் தாம் அகம் பிரம மென்னும் அத்வைத மார்க்கத்தினைக் கைக்கொண்டவராய்த் தமக் குடன்பா டல்லாத, ஆண்டா னடிமைத் திறங் கூறும் அவைதிக சைவ சித்தாந்தத்தினை அவரது மாணாக்கராய நம் நண்பருக்கு உபதேசித்தனர் போலும். அங்ஙனம் உபதேசித்தமையா லல்லவா, தமது அநுபவத்தினையுந் தம்குரவர தநுபவத்தினையும், பிறர் மதத்தினரது குருமார்களிடத்தும், அவர்களது மாணாக்கரிடத்தும் கற்பிக்க முன் வந்தனர். அநுபவிக்காது பிறர்மீது கற்பிக்க முற்படுவரா?

தன்னில் வேறிலா மையிற்பர முத்தியிற் றனதுபுத் தியினாலே
யந்நி யங்களாய்த் தோற்றுமா பாசர்க்கும் பரபத மறிகின்றான்
முன்ன மெப்படி மூடமாந் தசையிற்றன் மோகத்தா லெலாம்பெத்த
மென்ன வுற்றனன் முத்தியு மப்பரி சிருக்கும தியல்பேயாம்.

என்ற பிரம கீதைச் செய்யுளின்படி ஞானிக்கு யாவரும் ஞானியாகத் தோற்றுகின்றனர். அஞ்ஞானிக்கு யாவரும் அஞ்ஞானியாகத் தோற்றுகின்றனர்.

தருமராஜர்க்கு உலகி லுள்ளார் யாவரும் நல்லவர்களாகத் தோற்றி னர். துரியோதனர்க்கு உலகத்தி லுள்ளார் யாவரும் அயோக்கியராகத் தோற்றினர். அதற்குக் காரணம் அவ ரவரது அநுபவமும் புண்ணிய விசேடமும் பாவ விசேடமுமே யாம்.

ஓர் பாவியானவன், பூர்வ சன்மத்திற் செய்த பாவ விசேடத்தால் மூக்கின்றியவனாகப் பிறந்தான். அவனை யெல்லோரும் மூக்கரையன் என்று எளனஞ்செய்து வந்தார்கள். அதனை நிவிர்த்திப்பான் அவனோர் சூழ்ச்சிசெய்து "எனக்குக் கைலாயம் தெரிகின்றது. நீங்களும் என் போன்றே மூக்கரைய ராவீர்களாகில், உங்கட்கும் கைலாயம் தோற் றும்" என்று தனக் குடன்பாடல்லாத தனையே புகன்றனன். அவர்ளுட் சிலர், அவன் வார்த்தையினை மெய்யெனக் கருதி, மூக்கை யறிந்து கொண்டு, அண்ணாந் துயரப் பார்த்தார்கள். கைலாயந் தோற்ற வில்லை. தோற்றாதாகவே தாம் செய்தது தவ றென்று தோற்றினும், பிறர் பழிப் பை நிவிர்த்திப்பான் 'எங்கட்குங் கைலாயம் தோற்றுகின்ற தென் றவர் களும் தமக்குடன்பா டல்லததனையே பிறர்க்குப் புகன்றனர். பின்னுஞ் சிலர் அவ்விடைப்பட்ட மூர்க்கரையரது வார்த்தையினை மெய்யெனக் கருதி மூக்கரையராகி யிவ்வாறே பலரும் மூர்க்கரையராயினர். அது போன்றே அவைதிக சைவ சித்தாந்தக் குருமார்களுள் மூல புருடராயி னோர் "நாம் பிரமம்" என்னும் பரமாத்வைதக் கொள்கையினை யுடைய ராய்த் தமக்குக் கருத் தின்றிய அவைதிக சைவசித்தாந்த ஆண்டா னடி மைத் திறத்தினை, அதிகாரிகளின் அபக்குவத்தினைக் கருதி யுபதேசித் தனர். அவ்வுபதேசத்தினைப் பெற்றுப் பின். ஆசிரியராய இடைப்பட்ட குரவரும், தமக்குப் பரிபக்குவம் வந்த ஞான்று, ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை யறவே யொழித்து "நான் பிரமம்" என்னும் வைதிக சித் தாந்தத்தினைக் கைக்கொண்டவராய்த் தமக் குடன்பா டல்லாத அவை திக சைவ சித்தாந்த ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை அதிகாரிகளின் அப க்குவத்தினைக் கருதி யுபதேசித்தனர். அவ்வுபதேசத்தினைப் பெற்றுப் பின் ஆசிரியராய கடைப்பட்ட குரவரும், தமக்குப் பரிபக்குவம் உண் டாயவிடத்து ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை யறவே யுமிழ்ந்து. "பிரமை வாகம்" என்னும் ப்ரஸித்த வேதாந்தத்தினைப் பெரி தெனப் பெரியாரா லுணர்ந்து பேணினராய்த் தமக்குடன்பா டல்லாத வேத பாஹ்ய துவிதாக மக் கோளைக் கேட்போர் தரங்கருதிக் கிளர்ந்தனர். இவ்வாறே தமக்குடன் பா டல்லாத ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினையே பலரும் உபதேசித்து வந் தனர். அவ்வாறே யிவர் குரவரும் "நாம் பிரமம்" என்னும் வேதா ந்த மார்க்கத்தினை முக்கிய சித்தாந்தமாகக் கைக்கொண்டவராய்த் தமக்கு ஒருவாற்றானும் கருத் தின்றிய ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை நம் நண் பருக் குபதேசித்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு, இவர் பரம்பரையி லுள்ள அநுபவத்தினைக்கொண்டே யன்றோ, எமது பரமேஷ்டியாய குருநாதன்

மீதும், கூறத் துணிந்தனர். இவர் கூறிய கூற்று இவர் மதத்தின்கண்ணே யன்றி யெங்கள் மதத்தி லின்றும்.

ஆண்டவ ரென்று விதந் தோதப் பெற்ற ஸ்ரீ முத்தி ராம லிங்க ஞான தேசிக சுவாமிக ளென்னும், எமது பரமேஷ்டிய குருநாதன், தாம் முக்கிய சித்தாந்தமாகக் கொண்ட "பிரமைவாகம்" என்னும் அத்வைதத்தினைப் பிரதிபாதிக்கும் வாசிஷ்டம் கைவல்யம் கீதை முதலிய நூல்களைப் பக்குவியாய மாணுக்கர்கட்கு, தம துண்மைக் கருத் தென்றே யுபதேசித்தார்கள். உபதேசித்தார்களாயினும், சகுண பிர்மோபாஸனையினுனே நிர்க்குணப் பிரம மடையத்தக்கதாம். அச்சகுணப் பிர்மோபாஸனை செய்ய வலியிலார்,

"சிரந் துறக்கஞ் செவிதிசைக ளிருசுடர்கள் வழிதீ, பாங்காய முகமுந்தி விசும்புநிலம் பதமாம் பரமனுரு வாயவிராட் புருடவடி வெனினும்"

"அன்றியள வறுபெருந்தோட் படைபணியோ டுற்ற வண்ணல்வடிவெனினுநினைந் தவயவங்க டம்மி, லொன்றொன்றை விடுத்துநின்ற வவயவமாத் திரமா முண்மையாம் பிரமத்தின் மநமடங்கல் பாவஞ், சென்றளவு கரணமுறு வொருபிரமந் தன்னிற் சிந்தையடங் குதலபா வம் படைப்பி லொழிவிற், றன்றெரித றெரியாமை யிடத்திஞேர் பரிசாய்த் தன்வடிவாம் பிரமத்தின் மநமிறன்மா யோகம்" 136

என்ற வேதாந்த சூடாமணிச் செய்யுளின்படி காரியப் பிரம முதலியவற்றை யுபாசித்து அதன் வலியாற் காரணப் பிரமோபாஸனை செய்து, சுத்தப் பிரம மடையத்தக்கதா மென்னும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தி னுட் கருத்தினைப் பற்பல மாணுக்கர்களுக்கு மறிவுறுத்தற்குச் சிவாலயப் பணி முதலியவற்றை, நம் நண்பர் மதத்தினரும், நண்பரும் செய்துவரும் வாசா ஞாநம் வாசாப் பணி போன் றின்றி,உண்மை யன்புடன் உண்மைப் பணியாகச் செய்தும் வந்தார்கள். அவர்கள் உண்மைக் கருத்தினைத் தம் மாணுக்கர்கட் குபதேசித்து வந்தமையா னன்றே, இதுகாறும், அவர்கள் பரம்பரையில் வந்த யாவரும் உண்மையான பிரம ஞாநிகளாய்ப் பிரமரூபமாயினர். முன்னர் ஸ்ரீமத் ஆண்டவரைச் சைவ சித்தாந்தி யெனப் பகர்ந்து, பின்னர் "ஆண்டவரும் திருப்பணியாதிகளே செய்து பிரபஞ்ச வெறுப்புடையரா யிருந்தமையாலும், பெரியோரை யடைந்து நன்மை பெற வேண்டு மென்று விரும்புகின்றவர்களுக்கு, இக்கோயிலூர் மடமே புகலாகத் தோன்றப் பெற்று வந்தடுத்தார்கள். அடுத்தாலும், 'அங்கு ஆண்டவ:னொருவன் நமக்கு மேலா யுளன். நா மெல்லா மடிமைகளே. நாம் ஆண்டவனைச் சரியை கிரியை யோக ஞாந நெறி நின்று 'வழிபடுதலே முத்தி சாதனம்' என்கின்ற போதனு விளக்கங் கிடைப்ப தருமையாய் 'எல்லாம் பொய் - நானே பிரமம்' என்கின்ற போதனையே மலிந்து கிடத்தலால்..." என்று மைய லுற்று மாறுய் வேதாந்தி யென் றுடன்பட்டு முன் பின் னுள்ள முர ணறியாது மொழிவாராயினர். அப்பெருந்

தகையா ரியற்றிய "சுவாநுபவத் திரு வாக்கு" என்னும் நூலினையே னும் ஆராய்ந் தறைந்தனரா? அந்நூலில் உள்ள,

"ஆலோ னிறந்து முமைபாகத் தண்ண லிறந்துங் கமலமுறை
நாலா நநத்தோன் முடிந்திறந்து நார தாதி யோரிறந்துங்
காலா திகளு மொழிந்திறந்துங் ககன மாதி யழிந்திறந்தும்
ஆலோ கங்க ளிறந்துநின்ற யம்மே கொப்பை யுடையாளே"

"கண்ட பொருளல்ல காணும் பொருளல்ல கண்டபொருள்
மண்டு மிருளல்ல மாயு மொளியல்ல மன்னுமொளி
பண்டென் பதுமல்ல வின்றென்ப தல்ல பராபரமாம்
அண்ட மடங்க வடங்காப் பெருவெளி யையுளியே"

"கனவிற் குழவி மலடிபெற் றூட் களித்தவள் தான்
நனவிற் கருதப் பொய்யா னதுபோ னனவினுற்ற
தனமிக்க மக்களும் பெண்டிருஞ் சுற்றமுந் தன்னுடம்பும்
இனமுற்ற வென்னை யறியப்பொய் யாகி யிருந்ததுவே."

"விண்ணாதி பூதமெலாஞ் சிவமே யாகு மெய்யுருவும் பொய்யுருவுஞ் சிவமே யாகும், கண்ணான வேதமெலாஞ் சிவமே யாகுங் கருதுகின்ற நினைவெல்லாஞ் சிவமே யாகும், எண்ணிறந்த பேதமெலாஞ் சிவமே யாகு மிப்படியே தினந்தோறுங் காண்பா னாகிற், பெண்ணாணு மலியா கும் பேத மின்றிப் பிரமமய மாதறிண்ணம் பேத மின்றே."

"தன்மயமாஞ் சத்தி தானினைக்க நாமவுரு
மின்மயம்போற் றோன்றி விளிந்திடுமே—யென்மயமே
யாமே யவையெல்லா மானல்யா னும்மெனதும்
போமே சிவமாய்ப் போம்"

"பின்னு பின்ன மொன்றிலதாய்ப் பெரிதாஞ் சத்தா சத்திலதாய்
முன்னு நின்ற நிரவயமாய் முடியா திருந்த சாவயமாய்ப்
பன்ன வேது மில்லாமற் பகரு மநுடக் கொம்பாகு
மன்ன மாயை தனையகற்று யம்மே கொப்பை யுடையாளே"

"எல்லா மிறந்த நிலையாகி யானு மெனது கற்பிதமாம்
எல்லா மாகி யல்லவுமா யிருந்து விளங்கு மின்னமுதே
பொல்லே னவிவே கத்தாலே புன்மை விடய மாக்கரைந்தே
யல்லற் படுவ துனக்கழகோ வத்தா வண்ணு வாரணனே"

"முத்துவெண் ணகையார் சித்தம தொக்க முயல்வதே கருமமென் றுன்னிப், பித்தரின் மயங்கிப் பிறவியங் கடலிற் பீழையுற் றழுந்துறு வேனைச், சித்தம தொக்க வாவென வழைத்துத் திகழுநீ பிரமமென் றருளு, முத்தம குருவே பொருள்வைமா நகர்வா ழுகந்ததே சிகசிகா மணியே"

" அத்தியந்தா பாவ மாகுமிழி கோசமைந்தும்
புத்தியினு னித்தியமாய்ப் பொற்புறல்போற்—புத்தியினு
வில்லாதாய் நீங்காதோ வேழைமன மேயிதனிற்
புல்லா திருந்தவனே பொய் "

" ஈயக் கதிரா மிலக்கணமு மின்குறளு
மாயப் பொருளா வறைந்தாலு—நோயகலா
துன்னை மறந்த வொருதுரிய பூமியிலே
மன்னி யிருக்க மதி "

" இந்தப் பெரும்பிரமா காரநிலை யெய்தாமற்
றெருந்தப் பிராந்திநிதந் தோய்ந்தனையே நெஞ்சகமே."

" எல்லா மிறந்தநிலை யீதென்று கண்டிருந்து
நில்லாம லந்தநிலை நீங்கினையே நெஞ்சகமே "

" துன்பத் துவிதம் தொலைந்தசுக நிஷ்டையிலே
யின்பத் துருவா யிருப்பதென்றோ நெஞ்சகமே "

" சித்திரத்தி லேவரைந்த தீபம்போ னில்லாமற்
கத்தித் தலைவெடிக்கக் கற்றனையே நெஞ்சகமே "

" எல்லா வுலகு மிறந்துமிற வாதபதஞ்
செல்லாது காண்பவற்றிற் சிக்கினையே நெஞ்சகமே "

" அத்திபா திப்பிரிய வாதிவெளி யாயிருந்தாற்
சுத்தமிலாச் சீவபரத் தொய்தமெங்கே யஞ்சுகமே "

என்னுஞ் செய்யுட்களில், அத்வைதத்தினைக் கூறி யிருக்க, அதனை யுணரும் புண்ணிய விசேட மில்லாது சைவ சித்தாந்தி யென்று முன்ன ரெழுதித் " தான் கெட்டது மன்றிச் சந்திர புஷ்கரணியையுங் கெடுத் தான்" என்னும் வழக்குப் போன்று, மற்றோரையும் ஏமாற்ற நினைத்தார். நினைத்தவர், அவர்களது சரித்திரத்தினை யாராய்ந்து அவ்வழியாயினுஞ் சென்றனரா? துறவு சுவாமிக ளென்றும், துற வாண்டவ ரென்றும் வழங் கப் பெறும் ஸ்ரீ அருணசல ஞான தேசிக சுவாமிக ளிடத்தில், பக்தி செய் தொழுகிய நம் நண்பரது உபாசன குருவாகிய யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவல ரியற்றிய,

" சீர்கொண்ட சகவருட மாயிரத் தெழுநூறு சேருமறு பத்தொன் பதிற் றிருமருவு பிலவங்க வருடமதின் மீனமாந் திங்களெட் டாந்தேதி யிற் றிரமருவு பானுவா ரத்தினுத் திரமெனச் செப்புந க்ஷத்திரத்திற் சிறந்தபூ ரணியெனுந் திதியதனி லினிதுவரு திகழ்கன்னி லக்கினத்தே, கார்கொண்ட புயல்வண்ணன் மலரயன் வருந்தியுங் காணாத பெரு வாழ் வெனுங், கறைமிடற் றிறைராஜ கட்கபர மேசுரன் கருணையுரு வோட மர்ந்து கனவெழில்கொள் மணிமாட நிலவுசமி வநமெனக் கழறுமுயர்

பதியில் வாசன் கணிதமறு சீடர்தம தகவிரு டிரத்தவரு கருதரிய ஞான தபனன், போர்கொண்ட காமக்கு ரோதலோ பாதியாம் புகல்குற்ற நீங்கு புனிதன் பொறையறி வடக்கமருண் முதலநற் குணமொடு பொருந்திவளரு ருற்ற முதல்வன் புவனமூன் றினுமிவன் புகழ்சென் றிடற்கிடம் போதாதெ னச்சிறந்தோன் பொருவிலா துயர்சுத்த வேதாந்த சாஸ்திரம் போதமிக் குள்ள நிபுணன், பேர்கொண்ட நிர்மல சமாதிசா க்ஷாத்கார பிரதாப மிகுசிரேஷ்டன் பெருமை நிறை தருமுத்து ராமலிங் கக்குரு பிறங்கியிடு மத்து விதநிட் பிரபஞ்ச நிர்விஷய நிஷ்களா தீதமாம் பெருவெளிய தாகி நின்ற பேசரு மகண்டபரி பூரண சுகாநந்த பிரமமா யிலகினனே" என்னும் இச் செய்யுளில் சமான ரகிதமானது அத்வைத மென்றும், பிரபஞ்சம் பொய் யென்றும், ஜீவப் பிரம வைக்கிய முடைத் தென்றும், இவ்வாறுய தன்மையினை ஸ்ரீ முத்தி ராம லிங்க ஞான தேசிக சுவாமிக ளுடையவர்களா யிருந்து பிரம வுருவ மானார்க ளென்றும், விளக்கி யிருப்ப, அதனை யுணராது "குதிரை குருடானாலுங் கொள்ளுத் தின்பதிற் குறையில்லை" என்பது போன்று, குருட்டுத்தனமாய் எழுதினர். இவரது உபாசன குருவாய ஆறுமுக நாவலர் ஸ்ரீ அருணாசல ஞான தேசிகப் பெருந்தகையா ரிடத்து எங்ஙனம் அன்பு பூண் டொழுகின ரெனின்,

"துறவு சுவாமிக ளிருவருந் தில்லையை யடைந்து நடராஜ தரிசனஞ் செய்து ஆத்மாநுசந்தானபரர்களா யிருந்தனர். அப்போது யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த நல்லூர் என்னும் நகரத்தில் வசிக்கும் சைவ சித்தாந்த வித்வத் சிரேஷ்டராகிய ஆறுமுக நாவல ரவர்கள் ஸ்ரீ நடராஜ தரிசனத்தின் பொருட்டுச் சிதம்பரத்தை யடைந்து, சிற்சபேசர் திருவீதியி லெழுந்தருளத் தரிசனார்த்தமாக அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது துறவு சுவாமிக ளிருவரும்,அடியார் குழாங்களோடு நின்று, சபாநாதனைத் தரிசித்துச் செல்லுவதை நாவல ரவர்கள் கண்காக்ஷியாகப் பார்த்துப் பின்றொடர்ந்து கேணி மடத்திற் சென்று இரண்டு மூர்த்திகளையும் அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து வணங்கி நின்றனர். அவரைச் சுவாமிகள் "தாம் யார்?" என்று வினவ, அவர் "யான் வசிப்பது யாழ்ப்பாண நல்லூர். என் பெயர் ஆறுமுகம். ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானைத் தெரிசிக்கும் பொருட்டு இங்கு வந்தேன்" என்று கூறி நிற்க, அவர் வார்த்தை நயத்தைக் கேட்டு உட்காரும்படி ஆஞ்ஞாபித்ததின் பேரில் சற்று நேர மங்கிருந்து, அவர்கள் பிரபாவங்களைக் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து உத்தரவு பெற்றுச் சென்று, பின் நாடோறும் அவ்வாறே வந்து தரிசித்துப் போவர். சுவாமிகளும் அவரது நல் லொழுக்கத்திற்கு வியப் படைந்து ஸ்காந்தப் புராணத்தைத் தினந்தோறும் பகல் பதினைந்து நாழிகைக்கு மேல் பிரசங்கஞ்செய்து வரும்படி ஆஞ்ஞாபிக்க, அங்ஙனமே செய்து வந்தனர். சுவாமிகள் அப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து,ஒரு நாள் இன்று முதற் புராணப் பிரசங்கஞ் செய்து வரவேண்டுமே யன்றிப் பாதிரிமார்களுக்குப் பாடஞ்

சொல்ல லாகா தென்று உத்தரவு செய்ய, அவ்வாறே, அன்று முதல் பாதிரி மார்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லுத லொழிந்து, புராணப் பிரசங்கஞ் செய்து வாழ்ந்திருந்தார்'' என்னுந் துறவு சுவாமிகள் சரித்திரத்தி லுள்ள இச் சரித்திரத்தா லுணர்க !

இவரது உபாசன குருவாய ஆறுமுக நாவலரை முன்னர் “நான் பிரமம்'' என்னும் வேதாந்தக் கொள்கையி லிருந்து பின்னர் சைவ சித்தாந்தி யாயின ரென் றெழுதினு மெழுதுவர். “ஆண்டவ ரென் றவ்வகை யாராலே கொண்டாடப் பெற்ற" என்றார். இவர் கூற்றுப்படி சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை யுடையவர்களா யிருந்திருப்பின், இவராலும் இவர் மதத்தினராலுங் கொண்டாடப் பெற்றிருக்கலாமே? அவ்வா றின்மையின் “வஞ்ச மநத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்க, ளைந்து மகத்தே நகும்” என்றபடி வஞ்சகத் தன்மையோடு, 'சைவ சித்தாந்தக்கொள்கை யுடையவ' ரென எழுதினரே யன்றி முழுக்கருத்துட னெழுதினவ ரல்லர். அங்ஙன மெழுதி யிருப்பரேல், பின், 'வேதாந்தக் கொள்கை யுடையோ' ரென்று மாறுகொளக் கூறுவரா ?

“நாம் அவனுக் கடிமையே யென்ற வுண்மைக் கருத்தாலேயே” யென்றார்.

யா மிதுகாறுங் காட்டிய சுவாநுபவத் திரு வாக்கி லுள்ள செய்யுட்களில், இவர் காட்டிய இரண்டு தேற்றேகாரங்கட்கு மாறாய், அத்வைத சித்தாந்தமே நிலைநாட்டப்பட் டிருக்கின்றது. அதனை யுணராது “ஆண்டா னடிமைத் திறத்தையே” யுண்மையாகக் கொண்டிருந்தார்க ளென்று “அறிவே னறிவேன் ஆலிலை புளிபோன் றிருக்கும்” என்பது போன்று இரண்டு தேற்றேகாரங் கொடுத்து வரைந்த அறி வின்மையை யாவரே கண்டு நகையார். “உண்மைக் கருத்தாலே” என்று ஏது கொடுத்தனரே. அவ்வேது “இன்மைக் கருத்தாலேயே” யென்னும் வேறோரேதுவினைக் கொணர்ந்து, இவரது பிரதிஞ்ஞையினைக் கோறல் செய்து, 'சற்பிரதி பக்ஷ மென்னும் ஏதுப் போலிப் பெயர் புனைந்து நின்றதனை, தர்க்கநூல் வல்லார்வாய்ச் சரணாகதி யடைந்து கேட்டுச் சாந்தி பெறுவாராக ! இவர் கூறிய மேற்கோளு(பிரதிஞ்ஞையு)ம் கோளாய வாறு காண்க.

முன்னர் “வாசிட்டங் கீதாதி நூல்களில் பல சைவ நலங்க ளுள” என்று பிரதிஞ்ஞை செய்தார். அப்பிரதிஞ்ஞையும் முன்னர் யா மறிவித்த அந்நூல்களின் செய்யுட்களால் அழிந்தமையின், “பிரதிஞ்ஞா சந்நியாசம்” (மேற்கோ ளழிவு) என்னும் தோல்வித்தானத்தை யுற்றவருமாயினர். அப்பிரதிஞ்ஞையும், யா முன்னர் அறிவித்த அந்நூற் செய்யுட்களால் அந்நூலி லின்மையின் “ஆகாயத் தாமரை மண முடைத்து” என்னும் ஆசிரயாசித்த ஏத்துவாபாச முடையோரு மாயினர். இவ்வாறு 'பிரதிஞ்ஞா சந்நியாசம்' என்னுந் தோல்வித்தானத்தையும், சற்பிரதி பக்ஷம்,

ஆசிரயாசித்தம்' என்னும் எத்துவாபாசங்களையும் நண்பர் ஆபரணமாக அணிந்து கொள்ளுகின்றனரே யென்று யாம் மிகவு மிரக்க முறுகின்றோம். முன்னர் வாசிட்டங் கீதாதி நூல்கள் சைவாநுகூலமா யிருக்கின்றதென்றனர். பின்னர் "வாசிட்ட கைவல்ய கீதாதி நூல்கள் பிறர்க்குப் போதித்து வந்தாலும்" என்ற வாக்கியத்தால் சைவாநுகூல மின்றென்று கூறுகின்றார். சிறார் போன்று அறிவிலியாய் முன்னர்ச் சைவநூ லென்றும், பின்னர் அத்வைத நூலென்றும் "பழய குருடி கதவைத் திறவடி" என்னும் பழமொழிக் கிலக்காய் மீண்டும் மீண்டும் அம்முரண் மொழிகளையே, முத்திக் கேது வெனக் கருதி முரசறைகின்றார்.

"பின்பு சீடராய் அங்கு வந்த துறவு சுவாமிகளும் அச்சைவ நெறியே மேற் கொண்டு, அக்கோயிலூரில் முப்போது முண்டு வசித்திருத்தலின் நோக்க மில்லாமற் சிதம்பர மடைந்து ஸ்ரீமந் நடராஜ தெரிசந செப தப தியாநாதிகளே பெருவாழ் வெனக் கொண்டு ஆண்டா னடிமைத் திறமே பேணி ஒரு பொழுது பிக்ஷை யேற் றுண்டு,பிக்ஷைப் பெருவாழ்வினராய் வாழ்ந்தனர்" என்றார்.

ஸ்ரீமத் ஆண்டவரிடத்து மாணுக்கராய துறவு சுவாமிகள், தமது குருவினது கொள்கைக்கு மாறாய கொள்கையினைக் கைக்கொள்வர்களா? நம் நண்பர் கொள்கைப்படி ஸ்ரீமத் ஆண்டவர் 'சைவ சித்தாந்தி'யா யிருப்பினும், அக்காலும் ஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணுதற்காக ஸ்ரீ கோவிலூரி னின்று மகல வேண்டாமே! "செப தப தியாநாதிகளே பெரு வாழ் வெனக் கொண்டு" என்றனரே,

" மந்திரஞ் செபந் தியாநம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா
அந்தமி லாத முத்திக் குபாயமே யறிய வேண்டும்
சிந்தனை புறனே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கில்
பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்" என்னுந்

தேவிகாலோத்திரச் செய்யுளைக் கைக்கொண்டு ஒழுகிய ஸ்ரீ துறவு சுவாமிகள், செப தப தியாநங்களையே 'பெரு வாழ் வென்னும் மோக்ஷ மென்று கொள்வர்களா? "அக்கோயிலூரில் முப்போது முண்டு வசித்திருத்தலின்" என்று வசை மொழி புகன்றார். என்றையத்திநம் நண்பர் கோவிலூரில் வந்து முப்போது மந்நம் புசித்தலைப் பந்தியி லொருங் கிருந்துண் டுணர்ந்தனரோ? உணர்ந்திருப்பி னந் நாளைக் குறிப்பிட்டு வரையலாமே! அவ்வாறு 'முப்போது முண்பதில் நோக்க மில்லாதவர்களாய்ச் சிதம்பரஞ் சென்றார்கள்' என்று ஸ்ரீ துறவின் பெருந்தகையாரை வரைந்தவர், பின் யோசனை செய்து வரைந்தாரா? அங்ஙனங் கருத்துடையவர்களா யிருப்பின், ஸ்ரீ முத்து ராம லிங்க ஞாந தேசிக சுவாமிக ளென்னும் தமது குரு மூர்த்தியின் ஆஞ்ஞையைச் சிரமேற் கொண்டு, அக்கோயிலூர் மடாலயத்தின்கண் பிரம ஞாநாசாரிய மூர்த்தியா யெழுந்தருளி யிருந்து,

எண் ணிறந்த மாணுக்கர்கட்குப் பிரமோபதேசஞ் செய்துகொண் டிருந் திருப்பார்களா? அவர்க ளியற்றி யுள்ள 'கைவல்ய வுரையினையேனும், சீடாசாரத் தினையேனும்' உணர்ந்து உளறுபடை செய்தனரா? நம் நண்பர் அவைதிக தாந்திரிக சைவ சித்தாந்தி யெனப் பெயர் வைத்துக் கொண்டு, காலையில் ஸ்நாநம் ஜெபம் தபம் பூஜை யின்றி,

"ஆசினை யடைந்த நெஞ்சிற் ருமத ருணவு கேட்கில்
ஊசின பழஞ்சோ றெச்சி லும்பர்பூ சனைக்கா காமை
யேசின வெந்தி லாத வினையன விவற்றி ஞலே
காய்சின முதலா யுள்ள துயரெலாம் விளைவ கண்டாய்"

"இப்படி யன்றி வேறு யிராசத ருணவு கேட்கிற்
கைப்பன புளிப்பு வர்ப்புக் கூர்ப்பன கடிய வெய்து
நெய்ப்பயி னெருப்புப் போலச் சுடுவன விவற்றி ஞலே
மெய்ப்படு நோயு நெஞ்சத் திடும்பையும் விளைவ வேலோய்"

என்னும் பகவற்கீதைச் செய்யுளிற் கூறியாங்கு, புளித்த இட்டலியினையும், மாட்டென்பு கலந்த சீனியினையும், இன்னும் இவை போல்வன பலவற்றையும், வயிறு புடைக்க ஏகாந்த ஸ்தாநத்தி லிருந்து புசித்துப், பின் அது ஜீரணிப்பான் மூன்று மணிவரை மஹான்களை நிந்தித்தும், அதன் பின் பூசாரி யென்னும் பெயருக்கியைய ஏனைச் சைவ சித்தாந்த வைசிய மணிகளை யேமாற்றும் பொருட்டு, டம்பமாக

"கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால்கமழும்
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்
செய்கின்ற பூஜையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே"

என்று பிரமாநந்தப் பரமபத வாழ் வுற்ற எமது பட்டினத்துப் பெருந்தையார் கூறியாங்கு வாக்கு மநமுங் கண்ணும் வேறிடஞ் செல்லும்படி பூஜை புரிந்து, பின் அறுசுவைகளும் பொருந்தும்படியான அன்னுதிகளை யபரிமிதமாக விலாப்புடைக்கவருந்தி உண்டு, அவ்வுணவும் பரிணமிப்பான் வேத நிந்தை, வேதாந்த நிந்தை, விஷ்ணு நிந்தை, வித்வான்கள் நிந்தை, விப்பிரர் நிந்தை முதலியவற்றினை விரிவாய் மாலுறு மாலைக் காலம் வரும் வரைச்செய்து, பின் காலை முதல் மாலை வரை யாவரையு நிந்தித்த வுஷ்ணத்தினை நிவிர்த்திப்பான், அரசாங்கத்தாருக்கு முக்கிய ராஜதானியாகிய சென்னபட்டணத்து முகத்த லளவைக் கருவியாகிய பக்காப்படியால் ஒரு படி ஆன்பாலை வாங்கி அரைப்படியாக அக்கினி பகவனிடத்துப் பிரார்த்தித்து வற்றச் செய்து, அதனோடு தமக் கிஷ்டமான அன்னுதிகளையும் அளவின்றிப் புசித்து, அயர்ந்து நித்திரை செய்து வருகின்றனரே! அது போன்றே கோயிலூரின்கண்ணும் முப்போதும் அந்நம் புசித்து வருகின்ருர்களென்று கருதிக் கழறினர் போலும். ஒரு திநமாயினும் கோவிலூரின்

கண் வந்திருந்து அங்கிருக்கும் அடியார் குழாங்களையும், அவர்கள் செய்யும் கைங்கரியம் சிரவணம் முதலியவற்றினையும், கண்கூடாகப் பார்த்துப் பந்தியி லொருங் கிருந்து போஜநஞ் செய்திருப்பாராயின், "நரி வாலினால் ஆழியின் ஆழம் பார்த்தல் போல்" என்னும் பழமொழிப்படி மகிமை யுணராது மநச் சான்றுக்கு மாறாக வரையார். வரையார்! ஸ்ரீ துறவின் பெருந்தகையாரைச் சைவ சித்தாந்தி யென்று வரையக் கருதிய நண்பர், அவர் கண்மீது திரு வாவடு துறை யாதீனத்து மஹா வித்வான் மீனாக்ஷி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களால் துதிக்கப் பெற்ற,

" துறவொழுக்க மனைத்துமொரு வடிவுகொண் டாலன்ன தூயவன் றன் மயமாக யாவையுங்கண் டிருப்போன், மறவொழுக்கங் கடிந்துயிர்கள் சுவா நுபவ மருவ வயங்கியவே தாந்தசிர வணமேற்றும் வலியோன், அறவொழுக்கந் தலையெடுப்பக் காரணங்கண் டுவப்போ னடங்குமிட மாகிய சி தாகாசப் பிரியன், உறவொழுக்கம் வளர்த்தவரு ளுசலதே சிகனென் றுரைத்திடுநந் தீசனெனு மொருவனைவாழ்த் திடுவாம் "

என்னும் இச் செய்யுளையேனும் ஆராய்ந்து அறைய லாகாதா ? இச் செய்யுளில் அவர்களை அத்வைதிக ளென்று கூறி யிருக்க மாறு கூறி மயங்கினரே.

இன்னும் ஸ்ரீ துறவின் பெருந்தகையா ரியற்றிய,

" தந்தைமுதற் பந்துவெலா மநந்த தேகந் தருவதலா லனுதிபவ பந்தந் தீர்க்கார், சிந்தையினு லாய்ந்திடிலப் பந்து வெல்லாஞ் சிறுமை தருஞ் சத்துருவே யாகா நிற்ப, ரந்தமிலா வருள்வடிவாங் குருவோ வென்று லகண்டபர ஞாநத்தை யருளா னல்கித், தொந்தமதா மநாதி பவ பந்த மெல்லாந் துப்பறவே நன்றாகத் துடைத்துக் காப்பன் "

" இந்த விடும்பை யுடம்புறு மேது
தந்தை யெனப்புகழ் கின்றிலர்தக்கோ
ரந்த மிலாத வகண்டமு நம்முட்
டந்தவர் தந்தை யெனச்சமை வுற்றார் "

" வருபிறப் பறவே வேண்டினன் மறையீ றென்னுமம் புயத்தினை மலர்த்தற், கிரவியாய் நெஞ்சிற் கிசைந்தநற் குருவை யாதொரு வழுவினு மிறைஞ்சி, யருள்சுரந் திடுதற் காவதே செய்வா னருமறை முடிவெலா மறையும், பொருளனே ராக வுமக்கெனக் கீசன் புகன்றவப் படியிலே புகன்றேன் "

என்னுஞ் சீடாசாரச் செய்யுட்களானும் பதி பசு பாசங்கள் அநித்தியங்க ளென்னுங் கொள்கை யுடையோர்க ளென்பதை யினியேனு முணர்வாராக !

" ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனுய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்த மூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
பூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய் நாளுந்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிக்கின் றேனே. "

என்னுங் கைவல்யநவநீதச் செய்யுட்கு, எமது துறவின் பெருந்தகையார் இயற்றிய வுரையில், நம் நண்பரது கோளாகிய ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினையும், பதி பசு பாச நித்தியத்தினையும் சுருதி யுத்தி சுவாநுபவ வாயிலாய் விரிவாய்க் கண்டித்துப் பத்துப்பக்க மெழுதியிருக்க, அவை யாவும் தமக்கு முரணென வுணராது, " அஷ்டதரித்திரன் முப்பத்திரண் டறமும்,சர்வசுவ தக்ஷிணை யாகமும் செய்ய நினைத்த கதை"போன்று, வீணாக வெழுதி வெட்க முற்று வெந்நிட விரும்புகின்றார்.

" இவ ரிடத்துச் சீடராய் வந்த மெய்யப்ப சுவாமிகளும், அங்கு முப்போது முண்டு வசித்தலினும், அக்கொள்கையிலுஞ் சிறிதும் நோக்க மில்லாமல், அக்கோயிலூரை விட்டு நீங்கி மதுராபுரியை யடைந்து, ஒருபோதுண்டு சிவ தீக்ஷாதி பெற்றுச் சித்தாந்த சாஸ்திர முற்று முணர்ந்து, பிரபஞ்சப் பற்றை வேரறக் களைந்து, ஸ்ரீ சோமசுந்தர பாதங்களையே யிறுகப் பற்றிச் செயற் கரிய சிவ நியமாநுஷ்டான தற்பர சிவ ஞானச் செல்வராய் அம் மதுரா புரி யெல்லை கடவாமற் சீவன் முத்தராய் வாழ்ந்தனர் " என்றார்.

" இவ ரிடத்துச் சீடராய் வந்த மெய்யப்ப சுவாமிகளும்" என்றாரே. ஸ்ரீ துறவு சுவாமிகளைக் குருவா யடைந்த இவர்க்கு, அவர்கள், நம் நண்பர் கூற்றுப்படிக் கைக் கொண்ட சைவ சித்தாந்தம் நோக்க மில்லாது போயிற்றே ? நம் நண்பர் துறவின் பெருந்தகையாரைச் ' சைவ சித்தாந்தி ' யென்று கூறுகின்றமையின்,ஆண்டா னடிமைத் திறங் கொள்ள வேண்டு மென்று கருதிச் சீடரா யடைந்த மெய்யப்ப சுவாமிக்கு நோக்க மிலதாகவே ஸ்ரீ துறவின் பெருந்தகையார் கருத்துப் பரம அத்வைத சித்தாந்த மென்று சித்த மாயிற்று. நம் நண்பருக்கு ஒருவகைக் குருவாய மெய்யப்ப சுவாமி யென்பார், நம் துறவின் பெருந்தகையாரை யத்வைத சித்தாந்தி யென்று கருதுகின்றனர். அம்மெய்யப்ப சுவாமியின் மாணாக்கராய நம் நண்பர், நமது துறவின் பெருந்தகையாரைச் சைவ சித்தாந்தி யென்று சாற்றுகின்றனர். இவ்விருவரது கூற்றில், எவரது கூற்று எதுவரை யுண்மையாம் என்பதனையு மாராய்வாம். நண்பர் கூற்றுப் பிரமாணமாமேல் நண்பரது குரவன் கூற்றுப் பொய்யாம். நண்பரது குரவன் கூற்று மெய்யாமேல் நண்பர் கூற்றுப் பொய்யாம். இவ்வாறு " சுந்தோபசுந்த " நியாயத்தால் இருவர் கூற்றும் பொய்யாய்ப் போயினவாறு காண்க.

ஒரு சிறிய ஆபாசச் சுவடியின்கண் ஆரம்ப முதல் அந்தம் வரைப் பரம் பரையாக வுள்ள வாக்கியங்களுள் ஒன்றையேனும் முன் பின் முரணின்றி

கற்றூர் பார்த்துக் காமுறும்படி வரையத் தலைப்பட்டனரா? அந்தோ! இவர் தலைவிதியிருந்தவா றென்னே! யாம் எத்தனையோ பண்டிதரைப் பார்த் திருக்கின்றோம். இவர் போன்ற அறிவிலியைப் பார்த்திலம். "பெரிய மாதேவ சுவாமிகளும், அக்கோயிலூரிற் சிலகால மிருந்தும், மற்றவர்கள் போல நால்வகை யறுசுவை யுணவு கொள்ளாது வெற்றறந்தையும் பசையறக் கழுவி யுண்டு சிவ ஸ்தல சஞ்சாரியாய்ப் பின்பு திருப்பெருந் துறையை யடைந்து சிவானுபூதிச் செல்வராய் வாழ்ந்தனர்" என்று வரைந்தார்.

வரைந்தவர் சைவ சித்தாந்தி யென்று வரையாது, தங் கொள்கைக்கு மாறாய், அத்வைதி யென்றும், வைராக்கிய முடையவர்களா யிருந்தார்க ளென்றும், வரைந்தார். "சிவானுபூதிச் செல்வராய்" என்னுஞ் சொற்றொடர், "சீவன் பரசிவனுமே" என்னுந் திருமந்திரச் செய்யுளின்படி, "சிவன் நான்" என்னும் அநுபூதிச் செல்வராய் வாழ்ந்தார் எனத் தத்துவமசி மஹா வாக்கியப் பொருளை யறிவித்தலையும் அறிவாராக!

"அக்காலத்தில் தந வைசியர்களாகிய நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்கள் வசிக்கின்ற நகரங்களில் வேறு சைவ சித்தாந்த மடாலயங்களில்லாமையாலும், ஆண்டவருந் திருப்பணியாதிகளே செய்து, பிரபஞ்ச வெறுப்புடையரா யிருந்தமையாலும், பெரியோரை யடைந்து நன்மை பெற வேண்டு மென்று விரும்புகின்றவர்களுக்கு இக்கோவிலூர் மடமே புகலாகத் தோன்றப் பெற்று வந்தடுத்தார்கள். அடுத்தாலும், அங்கு ஆண்டவ னொருவன் நமக்கு மேலா யுளன், நா மெல்லா மடிமைகளே, நாம் ஆண்டவனைச் சரியை கிரியா யோக ஞாந நெறி நின்று வழிபடுதலே முத்தி சாதந மென்கின்ற போதனை விளக்கங் கிடைப்ப தருமையாய், எல்லாம் பொய், நானே பிரமம் மென்கின்ற போதனையே மலிந்து கிடத்தலால் அதில் விருப்ப மின்றி மேற்குறித்த பெரியர், அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று ஆண்டா னடிமைத் திறமே பேணி வாழ்ந்தார்கள்" என்றனர்.

அக்காலத்தில் நகரத்தார்க ளுள்ள வூரில் சைவ சித்தாந்த மடங்க ளின்மையால் இக்கோவிலூரே புகலிடமா யிருந்த தென்றனரே. இக்கால் நகர வைசியர்க ளிருக்கின்ற வூர்களில் எத்தனைச் சைவ சித்தாந்த மடங்க ளிருக்கின்றன. ஒன்றேனு மின்றே. ஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணி பெரியாரை யடைய வேண்டு மென்று விருப்புடையோர் தங்கொள்கைக்கு மாறாய கொள்கையுடைய அத்வைதப் பெரியாரை வந் தடைவானேன்? குன்றக்குடியில் 207 வருஷமாக வுள்ள திருவண்ணாமலை யாதீனம், பிராமண குலத்தி லவதரித்து அவதூதாயிருந்த, தெய்வ சிகாமணி தேசிகரவர்கள் வேதாந்தியா யிருக்க. பின் அவர்கள் பரம்பரையில் வந்த சைவத் தமபிரான்கள் சைவ சித்தாந்த மடமாக மாற்றிய, அதிசமீபமா யிருக்கும்

அம்மடத்தின்கண் ணிருக்கும் பெரியாரைப் போய்ச் சரணு கதியாக அடைந் திருக்கலாமே? அங்ஙனஞ் செய்யாது கோவிலூரி லுள்ள பெரியாரையே சரணு கதியாக வந் தடைந்தமையின் கோவிலூருக்கு வந்த மாணுக்கர்கள் யாவர்க்கும் அத்வைதமே யுடன்பா டென்று இவர் வாக்கியத்தானே வெளியாகின்றது.

நம் நண்பர் வசிக்குங் காரைமா நகரில், தமக்குபதேசிக்கச் சைவ சித்தாந்தப் பெரியார் கிடைக்கா திருப்பின், தமக்கு நேர் விரோதியாய கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்கள் வசிக்கும் மடாலயத்தினைப் புகலிடமாக அடைவார் போலும். அங்ஙனந் தான் அநுபவியா திருப்பின் பிறர்மீது வெற்றுரை கூறுவரா ?

ஸ்ரீ மகாதேவ சுவாமிகள் தேகாந்தம் வரையும் பகவற் கீதை வாசிட்டம் முதலிய நூல்களை நாடோறும் பாராயணஞ் செய்து வந்தவர்க ளாயிற்றே? அதனையேனு முணர்ந்து வரைந்தனரா? அவர்கட்குக் குருவாய நெமுத்துப்பட்டி ஐயா வென வழங்கும் பழநியப்ப சுவாமிக ளென்பவர்கள் வேதாந்தக கொள்கையுடையோ ரென்பதையேனு முணர்ந்து வரைந்தனரா? சிவ ஸ்தல யாத்திரை செய்வதே சைவ சித்தாந்த மோக்ஷ மென்று,

திருமந்திரம்—ஞானம்.

ஞானத்தின் மிக்க வறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவா
ஞானத்தின் மிக்கார் நகரின்மிக் காரே. 1467

தவ தூடணம்.

கத்தவும் வேண்டாங் கருத்தறிந் தாறினுற்
சத்தமும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினுற்
சுத்தமும் வேண்டாந் தொடக்கற்று நிற்றலாற்
சித்தமும் வேண்டாஞ் செயலற் றிருக்கிலே. 1644

ஓதலும் வேண்டா முயிர்க்குயி ருள்ளுற்றூற்
காதலும் வேண்டாமெய் காயமிடங் கண்டாற்
சாதலும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினுற்
போதலும் வேண்டாம் புலன்வழி போகார்க்கே. 1633

அவா வறுத்தல்.

" மாடத்து ளானலன் மண்டபத் தானலன்
கூடத்து ளானலன் கோயிலுள் ளானலன்
வேடத்து ளானலன் வேட்கைவிட் டார்நெஞ்சின்
மூடத்து ளேநின்று முத்திதந் தானே " 2614

சர்வஞானோத்தரம்.

ஆன்மாவே பரமசிவ மெனவுண்மை யாக வறிகின்றா னவனெந்த வவத்தையடை யினுமவ், வான்மாவே பரமுத்தி யெளிதடையு மிந்த வான்மலா பத்தையொத்த லாபம்வே றில்லை, ஆன்மாவே விசிட்டகர ணாதீத வாக்கு மனாதீத சருவஞ்ஞ னனபூ ரணனும், ஆன்மாவே பரமசிவ சொரூபமா கலினா லான்மரூ பத்தையே சிந்திக்கக் கடவன். 18

வன்னமாச் சிரமமுயர் தவஞ்செபந்தி யான மந்திரந்தீர்த் தந்தெய்வ வுபாஸ்தி திக்கு காலஞ், சொன்னதரு மஞ்சாதி சங்கமெலாம் விட்டுச் சுயம்பிரகா சத்தினே நிராசிரயனாகி, அன்னியசிந் தனைவிட்டுச் சகல பதார்த் தத்து மாசையற்றுப் பாவனா தீதனா யென்றுந், தன்னாலே தன்னைத்தன் னிடத்திலே தானே தானிருந்து சிந்திப்பர் தகுஞானந் தவரே.

ஆனசக காரணனும் புருட னானே வக்கரவத் துவுநானே பரப்பிரம நானே, ஈன மன்றி யழிவற்ற பரசிவனு நானே யென்றுசிவ யோகத்தாற் கருமத்தை யிழந்து, ஞானநிலை யாலைய முழுதுமறுப் பானாய் நாடரிய சீவபர வைக்கியத்தை யடைந்து, மோனமா நிருவிகற்ப னாவரன்போ னித்த முத்தனா வான்மவுபா சனைபண்ணக் கடவன். 64

நிர்க்குணமாய் நிர்மலமாய் நிருவிகற் பனுமாய் நித்தநிரஞ் சனநிரா தாரநிரா மயமாய், அற்புதமாய்ப் பிராகிருத வப்ரமேய வசந்தேக மாய விபா வியமாய்ச்சூக் குமமாய்த், தற்பரமாய் ஞானவழி யிற்காணும் விசுத்த சாசுவத மாய்ச்சருவ சர்வகத மாகிச், சிற்பரமாய்ச் சருவதோ முகவியா பகமாஞ் சிவனைத்தன் னிடத்திலே பின்னமறத் தெரிந்து. 65

மந்திரம் பதவர்ணம் புவனந்தத் துவங்கண் மருவுகலை யாதிமூர்த் தாமூர்த்த மாக, முந்துபிரக் கிரியைமார்க் கங்களா மண்ட முழுதுந்தன் னிடத்திருப்ப தாகவே கண்டோன், சந்ததமுஞ் சருவதரி சநசர்வக்ஞ னாகிச் சர்வபரி பூரணநின் மலவிமுத் தனுமாய், வந்தகே வலபூத நிரதி சயா நந்த மயனாகிச் சிவசாக்ஷாத் காரதையா யிருப்பன். 67

என்னுஞ் செய்யுட்களுள் கூறப்படாமையானும் சிவ ஸ்தல தெரிசந யாத்திரை, மோக்ஷ சாதநமே யன்றி மோக்ஷரூப மன்றாம்.

அதில் விருப்ப மின்றி மேற்குறித்த பெரியர் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று ஆண்டா னடிமைத் திறமே பேணி வாழ்ந்தார்கள் என்று வரைந்தவர், எவ்வூரி லெக் குருவை யடைந்து எச் சாத்திரத்தினைப் பாடங் கேட்டு ஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணினார்க ளென்று வரையாது வெற்றுரையாக வரையின் பிரமாணமாமா? தீக்ஷை, குருபதேச முதலியன வின்றிச் சைவ சித்தாந்தத்தினைக் கைக் கொண்டார்க ளென்பது நம் நண்பர் கருத்தே போலும்.

“புண்ணிய பாவ மில்லை. சுக துக்க மில்லை. பந்த மோக்ஷ மில்லை. நாம் பிரமம். நாம் எது செய்யினுஞ் செய்யலாம் என்பதே யுறுதியாகக்

கொண்டு, தேகாந்தம் வரையும் மாமிசாதிகளில் மிகப் பிரியமாய்ப் புசித்து வந்தாரும், துறவுக்கு விரோதமான மாதர் போக மேற்கொண்டு அதுவே தேகாந்தமாயி னாருஞ் சில ருளர்.'' என்று வரைந்தார்.

மாமிசாதிகள் புசிப்போரும் துறவுக்கு விரோதமான விஷயாகந் தங்களை யநுபவிப்போருமாய்ப் பல ரிருந்து நாசத்தை யடைந்தார்க ளென்று வசை மொழி புகன்று,

திருமந்திரம் அசற்குரு நெறி.

"உணர்வொன் றிலாமூட னுண்மையோ ராதோன்
கணுவின்றி வேதா கமநெறி காணான்
பணிவொன்றி லாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோ னசற்குரு வாமே.''

என்னுஞ் செய்யுளுக் கிலக்காகக் கருதுகின்றார். இவர் இன்னாரென்ற பெயருடன் வெளிப்படையாக எழுதி யிருப்பாராயின், கிரிமினல் கோர்ட்டில் கேஸ் தொடுக்கப்பட்டு, சென்னை சூளை சோமசுந்தரநாயகர் வைஷ்ணவர்களை நிந்தித்து நூறுரூபாய் அபராதங் கொடுத்தது போன்றும், தேவிகோட்டையி லிருந்து, பத்திரிகை நடாத்திய வோர்யாழ்ப்பாணி கோவிலூரைப் பற்றி நிந்தையாக எழுதி 50 ரூபாய் அபராத மிறுத்தது போன்றும், நம் நண்பரும் பொதுப் படையாகக் கூறியது தாம் அபராத மிறுக்கும்படியா நேரும் என்னுங் கருத்தை யுட்கொண்டே போலும்!

"பாவ புண்ணிய மில்லை. சுவர்க்க நரக மில்லை'' என்ற போதனை யினி யெதைத் தான் செய்விக்க மாட்டாது'' என்று வரைந்தார்.

சுவர்க்காதிகள் அநித்திய மென்று பல நூல்களும் பறை யறைவித்தாற் போன் றறிவித் திருக்க அதனை யுணராது,சுவர்க்க மில்லை யென்னும் ஞானமானது சாத்திர நிஷித்த காரியங்களைச் செய்விக்கு மென்று வீணே பெரியோர்களை நிந்தித்து நரகிற் காளாகக் கருதுகின்றனர்.

"மாதர் போக மற்ற சைவா தீனங்களில் இப்போ துண்டென்பரேல், அவர்கள் பிறரால் ஒரு திரணமாகவு மதிக்கப்படா ரென்ப''என்று திருவாடுதுறை யாதீனம், சூரியனார் கோவில், திருப்பனந்தாள், தருமபுரம், மதுரை திருஞானசம்பந்தர் மடாலயம், குன்றக்குடி திருவண்ணாமலை யாதீனம், முதலிய விடங்களி லுள்ள சைவ சித்தாந்தப் பெரியோர்களால் ஸ்தாபிக்கப் பெற்ற ஆதீனங்களையும், அவற்றி லுள்ள அதிபர்களைத் துரும்புக்குச் சமானமானவர்க ளென்றும், நிந்தித்து எழுதி யிருக்கின்றார். இதனால் இவர்க்குச் சைவ சித்தாந்தம் உடன்பா டன்றென்று வெளியாயிற்று.

பிரமசாரி, கிரகஸ்தன், வானப் பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்னும் நான்காச்சிரமங்களுள், ஓராச்சிரம மின்றி விதுராய வீனாச் சிரமத்தினைத

தாம் கைகொண் டிருப்பது போன்றே, சைவ சித்தாந்தமும் வேதாந்தமு மின்றி யிடைப்பட்ட வீண் மத மொன்றைப் பெரியார் கொள்கைக்குஞ் சாஸ்திரங்கட்கு மாறாய், சுவகபோல கற்பனையாகக் கற்பித்துக் கொண்டு வீண் வாதந் தொடுத்து வாணாளை வீணாளாகக்கக் கருதுகின்றனர்.

எஞ்சி யுள்ள இரண்டு பக்கங்கட்கும் முன்னரே யெம்மவரால் பல காலும் "நல்ல மாட்டிற் கொரு சூடு, நல்ல மனிதர்க் கொரு சொல்" என்று கண்டிக்கப்பட் டிருத்தலினாலும், யாமுங் கண்டியா திருப்பின் மீண்டும் இதனையே எழுதுவ ரென்னுங் கருத்தினாலும், அவற்றின் கண்டனத் திற்கு இரண்டாம்பாகம் எனப் பெயர் தந்து வரைவோமாக!

நண்ப ரெழுதிய தூர்வையாகசப் படத்தில், "ஞானசனகர், ஸ்ரீ சங் கராசாரிய சுவாமிகள், இரும்பூதூர் ஸ்ரீ தத்துவாராய சுவாமிகள், நல் லாற்றூர் துறை மங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், திருப்போரூர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள், கோவிலூர் ஆண்டவ ரென்னும் ஸ்ரீ முத்தி ராம லிங்க ஞான தேசிக சுவாமிகள்; துறவு சுவாமிக ளென்னும் ஸ்ரீ அருணசல ஞான தேசிக சுவாமிகள், திருப் பெருந்துறையில் ஸ்ரீ பெரிய மகாதேவ சுவாமிகள், என்னும் எண்மரையும் ஆண்டா னடிமைத் திறங் கொண்ட சைவ சித்தாந்தப் பெரியார்" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றமையின் அவ் வெண்மருக்கும் விக்கிரகங்கள் செய்து சிவாலயங்களில், அறுபத்து மூவ ரோடு எழுப்பத் தொருவராக ஸ்தாபித்து நித்திய நைமித்திக பூஜையாதி களும் விமரிசையாக நடத்தி, அறுபத்து மூவர் மடம் என வழங்கு மடத் தினை எழுபத் தொருவர் மட மெனப் பெயரை மாற்றி,அம்மடத்தின்கண் இவ் வெண் மருக்கும் குருபூஜா காலங்களிற் படித்தற்குச் சரித்திரம் வேண்டுமாகலின், பெரிய புராண மியற்றிய சேக்கிழார் நாயனருக்குப் பிரதிநிதியாக நம் நண்பர் இருந்து கொண்டு,அவ் வெண்மரது சரித்திரங் களையுஞ் செய்யுளாகப் பாடி, அப்பெரிய புராணத்துட னெருங்கு சேர்த் து, அச்சிட்டு, அரங் கேற்றி, அப்புத்தகத்தினை யானையின்மே லேற்றிக் காரைமா நகரை வலம் வந்து, பின்னர் எழுபத் தொருவர் மடத்தினுள் வைத்து பூஜை முதலியன செய்து யாவரும் படிக்கும்படி செய்வாராக! அங்ஙனஞ் செய்யா திருப்பரேல் இவ ரெழுத்து நீர்மே லெழுத்துக்கு நிக ராகு மென் றுணர்வராக! விரிப்பிற் பெருகும். பின் வரும் இரண்டாம் பாகத்தையும் பார்த்து நன்மை கடைப்பிடிப்பா ரென நம்புகின்றோம்.

நம் நண்பர் பெரியோர்களின் சரீரத்தினை 'நார்த் தொடுத்து' ஈர் த்து முச்சந்தியிற் போடவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறுகின்றமை யின், இவரது சரீரத்தினையும் துஞ்சியதின் பின், நார்த்தொடுத்து ஈர்த் துக் கொண்டு காரைமா நகரை மும் முறை வலம் வந்து முச்சந்தியில் பல பேய் நாய்கள் பிடுங்கித் தின்னும்படி போடுங்க ளென்று ஞாதியரிடத்து ஆஞ்ஞை செய்து தம் சரீரத்தினை விடுவாராக! அவ்வாறு செய்யாது மௌன முற்றுச் சாவரேல் தம் வாக்கியம் பொய்த்துப் பிரமாணமாகக்

கொள்ளாது வீண் வெற் றுரையுடைய புத்தகமா மென்றறிஞருணர்வா ரென் றுணர்வாராக !

தெருள்விழியோ ரிதுதன்னைத் தேர்ந்தனுபூ தியிற்கொள்வர்
மருள்விழியோ ரிதுதன்னை மாயாவா தமதென்பர்.

திருமந்திரம்.

ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங்
கழிந்தேன் கடவுளு நானுமொன் றுனே
னிழிந்தாங் கினிவரு மார்க்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் டேனே. 2958

பிங்கள ஞூ ஐப்பசி மீ

சொக்கலிங்கச் செட்டியாரின் தூஷண நாவுக்கோர்
சூட்டுக் கோல்

முதற்பாகம்

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

சூட்டுக்கோற் பிழை திருத்தம்.

க்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
6	15	மறவாற்	மறவாமற்
4	29	சோற்றில	சோற்றில்
11	10	தரிசிநம்	தரிசநம்
17	15	காலத்தில்பேதம்	காலத்தி லபேதம்
,,	32	தரும்படிப்பிரார்	தரும்படி பிரார்
18	28	உபநிஷத்து	உபநிஷத்தது
21	30	ஈசாவவிியம்	ஈசாவாவிியம்
23	11	பின்ளையார்	பிள்ளையார்
38	31	கருடபாவனை பொய்யே	கருடபாவனையின் பலன் பொய்யே
60	1	அத்தியயம்	அத்தியாயம்
69	6	மூக்கின்றியவ	மூக்கறுபட்டவ
,,	,,	மூக்கரையன்	மூக்கறையன்
,,	9	ஷை	ஷை
,,	16	ஷை	ஷை
,,	17	ஷை	ஷை
,,	,,	ஷை	ஷை
74	33	சந்நியாசம்	ஹாநி
,,	37	ஷை	ஷை
83	11	தத்துவாராயர்	தத்துவராயர்
,,	24	வேண்டு	வேண்டு.

73	34	ஸ்காந்தப்	ஸ்காந்த
78	14	டைந்து	யடைந்து

கொள்ளாது வீண் வெற் றுரையுடைய புத்தகமா மென்றறிஞருணர்வா ரென் றுணர்வாராக !

தெருள்விழியோ ரிதுதன்னைத் தேர்ந்தடைப கியிர்கொள்வர்

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
9	30	வாயிலால்	வாயிலாய்
9	34	பாகத்தில்	பக்கத்தில்

நூல்.

4	3	பொருட்டு	பொருட்டுச்
5	32	பெற்று	பெற்றுப்
6	2	மாத்திர	மாத்திரமாயு
6	9	பக்ஷவாதியாத	பக்ஷபாதியாக
7	17	பொருளினள	பொருளினை
12	13	மீறுக	யீறுக
14	15	ஆவரும்	அவரும்
14	26	கின்றீரென்	கின்றேனென்
15	24	மென்று	மென்றுணராது,
16	31	திருவாசக சுருதி	திருவாசகச் சுருதி
20	2	வபநிடதங்	வுபநிடதங்
22	33	மத்திடாவகை	மதித்திடாவகை
24	21	பாரமார்த்தப்	பரமார்த்தப்
27	12	பட்டினத்து	பட்டினத்துச்
33	6	தேத்த	தேத்தக்
35	38	நாகாக்க	நாகாக்கக்
36	24	சிலாவயங்	சிவாலயங்
48	37	கருதி	கருதிச்
56	22	நாமாகி	நாமாகிச்
58	22	றேற்றிலென்	றேற்றிலேன்
58	28	பேதாமே	போதமே
64	14	ஓதிக்குமா	உதிக்குமா
64	77	ஆணுத	ஆனுத
65	34	முறுநாமங்	முருநாமங்
66	1	முறுநாமம்	முருநாமம்
69	16	மூர்க்கரையரது	மூக்கரையரது
69	17	,,	,,
73	34	ஸ்காந்தப்	ஸ்காந்த
78	14	டைந்து	யடைந்து

ஸ்ரீ 22-7-0

ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிக ளவர்களால் இயற்றப் பெற்ற நூல்கள்.

		ரு.	அ.
1.	மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்தும் - ராஜயோக பாஷ்யமும்	0	4
2.	வியாச தாத்பர்ய நிர்ணயம்	0	8
3.	வேதாந்த சஞ்ஞா	0	2
4.	நைஷ் கர்மிய சித்தி	0	8
5.	சுவாராஜ்ய சித்தி	0	8
6.	விசாரசாகரம் - மூலமும், அதற்குச் சரியான அர்த்தமும்	2	0

அச்சி லிருப்பன.

7.	பேத திக்காரமும் சத்கிரியை யென்னும் உரையும்	1	0
8.	ஹரிமீடையும் - ஹரி தத்வ முக்தாவலியும்	0	8
9.	சிவ சங்கராவதாரம் - சங்கராசாரிய சுவாமிகள் ஈசுவராவதாரமென்பதற்குப் புராணப் பிரமாணங்கள்	0	8
10.	மஹாத்ம சரிதாமிர்தம்	1	8
11.	வேதாந்த பதார்த்த மஞ்ஜூஷா	1	8
12.	ஈசாவாசிய உபநிஷத்தும் சங்கர பாஷ்யமும்	0	4
13.	வேதாந்த சித்தாந்த முக்தாவலி	0	8
14.	வேதாந்த பரிபாஷை	0	5
15.	தர்க்க சங்கிரக மூலமும் - தர்க்க சங்கிரக தீபிகையும்	0	4

விஜய சக்தி (வெற்றி வேல்) இது திருப்பரங் குன்றம் ஸ்ரீமத்-செந்தி நாதையர் எழுதிய மகா உக்ர வீரபத்ராஸ்திரம் என்னும் புத்தகத்தின் மறுப்பாம்.

வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவலி	1	0
பஞ்சதசி செய்யுள்	0	10
சங்கர விஜய விலாசம் (சித்விலாச சுவாமிக ளென்னும் சித் புருஷ ரியற்றியது)	0	12

லோகோபகாரி ஆபீசு,
கோமளேசுவரன் பேட்டை,
சென்னை.

ஓம்

வேத சந்திரிகை

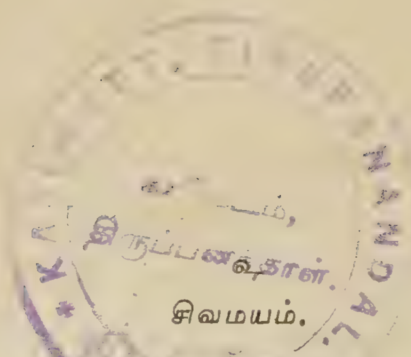
இது
திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்துத் தலைவர்களாகிய
ஸ்ரீலஸ்ரீ
காசிவாசி சுவாமிநாத சுவாமிகள் அவர்கள்
பொருள் உதவியைக் கொண்டு
பிரசுரிக்கப்பட்டது

வேதோபநிஷத ஆசிரியரான
எம். ஆர். ஜம்புநாதன்
எழுதியது

ஜம்புநாதன் புஸ்தகசாலை
14, பள்ளியப்பன் தெரு,
சென்னை.

ஸ்ரீமுக வருஷம், மாசிமீ
1934.

 [விலை அணா-8.

சிவமயம்.

ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள்.

ஓர் அறிவிப்பு.

தமிழ்ப் பரிசு ரூபாய் ஆயிரம்.

இப்போது திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து அதிபர்களாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி ஸ்வாமிநாத ஸ்வாமிகள் அவர்கள் தமிழ்ப் பாஷாபிவிருத்தி விஷயமாகச் செய்துள்ள ஒரு சாசுவதமான தருமத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்.

சென்னை, சர்வகலாசங்கத்தாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள ஓரியண்டல் டைட்டில் பரீக்ஷைகளுள் தனித்தமிழ் வித்வான் பரீக்ஷையில் வருஷந்தோறும் முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத்தேறும் மாணுக்கருக்கு ரூபாய் ஆயிரம் பரிசாக அளித்தற்பொருட்டு இவர்கள் 1928 - ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதத்தில் அமெரிக்கா கண்டத்தில் டாரண்டோ என்னும் நகரத்திலுள்ள 'தி மானுபாக்ச்சரஸ் லைப் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி (The Manufacturers' Life Insurance Company) யில் தங்கள் ஆயுளை ரூபாய் 40,000-க்கு இன்ஷ்யூர் செய்து 4,46,416 என்னும் எண்ணுள்ள பாலிஸியை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மூலதனம் ஏறக்குறையப் பத்து வருஷங்களில் நிறைவடையும். அதுவரையில் இவர்கள் வேறு வரும்படியிலிருந்தே மேற்படி பரிசை வருஷந்தோறும் அளித்து வருவதாக நிச்சயித்து 1929 - ஆம் வருஷம் முதற்கொண்டு அளித்துவருகிறார்கள்.

சென்னை, கிறிஸ்டியன் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராக உள்ள ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி. மு. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் 1929-ஆம் ஆண்டி

லும், சிதம்பரம் அண்ணுமலை யூனிவர்ஸிட்டியில் தமிழ்ப்பண்டிதராக உள்ள ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஆ. பூவராகம்பிள்ளை யவர்கள் 1930-ஆம் ஆண்டி லும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ K. சுந்தரமூர்த்தி ஐயர், M. A., அவர்கள் 1931-ஆம் ஆண்டிலும், அண்ணுமலை யூனிவர்ஸிட்டி தமிழ்ப் பண்டிதர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ T. P. பழனியப்ப பிள்ளை யவர்கள் 1932 - ஆம் ஆண் டிலும், சென்னை, 'கலைமகள்' உதவிப் பத்திரிகாசிரியர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ கி. வா. ஜகந்நாதையரவர்கள் 1933 - ஆம் ஆண்டிலும் இப்பரிசை முறையே பெற்றிருக்கிருர்கள்.

மேற்கண்ட பரீக்ஷையில் முதல்வகுப்பில் முதல்வராகத் தேறு பவர்களில் ஒருவருக்கு மேற்பட்டவர்கள் சமமான மார்க்குகள் வாங்குவார்களாயின் அவர்களுடைய பெயர்களைத் தனித்தனியே சீட்டுக்களில் எழுதித் தக்கவர்கள் முன்னிலையில் மேற்படிசீட்டுகளைக் குலுக்கிப்போட்டு எடுப்பதில் தெய்வ சம்மதமாக எவருடைய பெயர் கிடைக்கிறதோ அவரே மேற்படி பரிசைப் பெறுவதற்கு உரிமையுள் ளவராவர். இதனைக் கண்ணுறும் தமிழ் மாணுக்கர்கள் விசேஷமான முயற்சியை மேற்கொண்டு தமிழைப்படித்து இந்தப் பரிசைப் பெறு தற்குரிய வழியைத் தேடிக்கொள்ளும்பொருட்டு இவ்வாறுதெரிவிக்க லானேன்.

ஸ்ரீகாசிமடம்,
திருப்பனந்தாள்.
10—7—33.

இங்ஙனம்,
சுப்பராய பிள்ளை.

முகவுரை

இந்நூல் எழுத ஊக்கமளித்தவர் திருப்பனந்தாள் மடாதிபதியான அறிஞர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத சுவாமிகளாகும். வேதம் என்ன என்பதை நடுத்தெருவில் செல்லும் நாராயணன் அறிவதில்லை. சுருக்கமாக அதைப்பற்றி எழுதினுல் மகா ஜனங்களுக்கு உபகாரமாகும். அதற்காக நான் பொருள் உதவி செய்கிறேன் என்ருர். நான் அந்த விருப்பத்தை முன்னிட்டு இதை எழுதி அவர் ஆதரவினுல் தமிழர்களின் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

அவரைப்பற்றி நான் அதிகமாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை. வருஷந்தோறும் தமிழ் பரீட்சையில் முதன்மையாய்த் தேறியவர்களுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் அவர் அளித்து வருவது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். சில மேன்மையான நூல்களை தமிழில் பிரசுரம் செய்ய அவர் ஏராளமாய் பொருள் உதவிசெய்வதை அறிஞர்கள் அறிவார்கள். எல்லா தானத்திலும் கல்விதானம் பெரியது. அக்கல்விக்கு ஆதிகாரணமான வேதசந்திரனை உதயமாக்குவது அனைத்திலும் பெரியதாகும். அச்சிறந்த தானத்தை ஒருவரும் மறக்கப்போவதில்லை.

வேதமொழி பெயர்ப்புக்களும் வேதசம்பந்தமான பல நூல்களும் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பிரசுரமானபோதிலும் நமது நாட்டில் தோன்ருதது விசனிக்கத்தக்கது. ஆனுல் இப்பொழுது வேதப்பிரசாரம் ஆரியர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு மற்றவர்களும் உற்சாகமுடன் முன்வந்தது இங்குமங்கும் புலனுகின்றன. லாகூரிலே வேதமொழிக்கெல்லாம் ஓர் அபூர்வ நிகண்டை பண்டித விசுவபந்து அவர்கள் பெரும் தியாகத்துடன் செய்துவருகிருர். பங்காளி பாஷை ஹிந்திமொழி மகாராஷ்டிரத்தில் வேதநூல்கள் பல பிரசுரமாகின்றன. தமிழ்நாட்டில் யஜுர் வேதம் கிரந்தத்தில் உரையன்னியில் கும்பகோணத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா வர

கூரிலே ஸ்ரீமான் வேம்பு சிரௌதிகள், ஸ்ரீமான் அகோர சிரௌதிகள் சாமவேதத்தை கிரந்தத்திலும் அநேக சாமகான லட்சண நூல்களை வடமொழியி லேயே அச்சடித்துள்ளார்கள். அவருக்கு உதவியும் ஆதரவுமில்லை. இப்படி ஆதரவளிக்காமலுள்ள நாட் டில் ஆயிரத்திற்கதிகமான சாகைகளிலிருந்த வேதத் திற்கு இப்பொழுது பத்து சாகைசள் கூட இல்லாம லிருப்பது அதிசயமில்லை. தென்னாட்டிலுள்ள சுக்கில யஜுர் வேதிகளும் இஞ்சிக்கொல்லையில் மறைந்து வருகிறார்கள்.

இனியாவது வேதப்பிரசாரத்தில் சிரத்தை தோன்றவேண்டுமென விரும்புகிறோம். தென்னாட்டு தன வைசியர்கள் அநேக வேதபாடசாலைகளை ஏற் படுத்தி நடத்துவது அனைவரும் அறிந்ததாகும். அந்த மேன்மையான கைங்கர்யத்தை சற்றுசீர்திருத்தி செய்தால் சகத்திர்க்கே சிறந்த உபகாரமாகும். நாட் டிலே ஒவ்வொருவரும் குறிப்பாக ஒவ்வொரு இந்து வும் வேதத்தைப்பற்றிப் சில விஷயங்களையாவது அறிவது அவசியமாகும். அதற்கு இந்நூல் உதவி யளிக்குமென எண்ணுகிறோம்.

இந்நூல் சுமார் 19 பிரிவுகளாகச் செய்யப்பட்டு வேதவிஷயம், வேதசரிதை, வேதசாகைகளை முதல் மூன்று பிரிவுகளில் சொல்லியுள்ளோம். மந்திரமும் பிராமணமும் அரண்யகமும் உபநிஷதம் எனப்படும் வேத உட்பிரிவுகளை 4, 5-ல் காணலாம். ஐரோப்பிய மொழிபெயர்ப்பு ஆச்சாரிய அனுவாதங்களைப்பற்றி யும் வேதாங்கங்கள், உபாங்கங்கள், பிரதிசாக்கியம், கோஷம், வேதபடன முறைகளையும் 6-12-வது பிரிவு களில் காணலாம். 13, 14, 15-ல் வேதவாழ்க்கை, வேதயக்ஞம், வேதசம்ஸ்காரம் முதலியவைகளின் இர

ரியங்களைக் காணலாம். 16-ல் ருக்வேதசாரம், ருக் வேத ஒரு கடவுளைப்பற்றியும் பல சூக்தங்களின் உண் மைகளையும் காணலாம். கிருஷ்ண யஜுர், சுக்ல யஜுரைப்பற்றி சொல்லும் 17-வதில் ருத்ரம் புருஷ சூக்த பூர்ண மொழிபெயர்ப்புகளுடன் பல அமுத மொழிகளைக் காணலாம். 18-ல் சாமவேதமும் 19-தில் அதர்வத்தைப்பற்றியும் பல சூக்தங்களின் உரைகளை யுங் காணலாம்.

சில மந்திரங்களை வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும், பல மந்திரங்களை தமிழிலும், ஆதாரமுடன் எழுதியுள்ளோம். ருக் வேதத்தை ரு எனவும், யஜுரை, ய எனவும் அதர்வத்தை அ என வும், சாமனை சா எனவும், பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளோம். ஆதாரமொழிகளின் அருகிலுள்ள இலக்கங்கள் மூல நூல்களின் அத்தியாயம் முதலியவைக் குறிக்கும். இந்நூலை எழுதுவதில் எனக்கு உபகாரமாயிருந்த நூல்கள்—நிர்ணய சாகர ருக்வேதம், கல்கத்தா கிருஷ்ண யஜுர்வேதம், அஜ்மீர் சுக்கிலயஜுர், சாமன் அதர்வவேதம், ஸ்ரீ சங்கரர் தசோபநிஷதம், லாகூரில் பிரசுரமான நியாய முதலிய சாஸ்திரங்கள், சௌனகர் பிரஹத்தேவதை, வேதபாஷ்ய முகவுரை, யஜுர்வேத சாயனபாஷ்யம், பம்பாய் ஐதரேய பிராமணம், லாகூர் தைத்திரிய பிராமணம், சம்ஸ்கார சந்திரிகை, கல்கத்தா பாகவதம், பம்பாய் பாரதம், வேத சம்பந்தமான பல ஐரோப்பிய நூல்கள்.

இப்பதிப்பில் எதிர்பாராத பிழைகள் புலனாகலாம். அவற்றைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி பிரியர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

லலிதா நிவாஸ்,
கார். பம்பாய், 21.
ஸ்ரீமுக௵ மாசி௴ ௩௨௨

எம். ஆர். ஜம்புநாதன்.

விஷய அட்டவணை

வேத சந்திரிகை

1. வேத விஷயம்

चत्वारि वाक् परिमिता पदानि
तानि विदुर्ब्रह्मणा ये मनीषिणः ।
गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति
तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति ॥

சத்வாரி வாக்பரிமிதா பதானி தானி விதுர் பிராம்மணா யே மனீஷிண: குஹாத்ரீணி நிஹிதா னேங்கயந்தி துரீயம் வாசோ மனுஷ்யோ வதந்தி. அதர்வம். 9. 10. 27.

வாணியை நான்காய் வகுத்தார்கள். ஞானமுள்ள பிராமணன் இவைகளை அறிவான். இவைகளில் மூன்று மறைவிலே வைக்கப்பட்டுள்ளன. நான்காவது பாகமான வாணியையே மனிதன் பேசுவான்.

1. வேதங்கள் நான்கு :—அவை ருக்கு யஜுர் சாமன் அதர்வமெனப்படும். இவைகளை சுருதி ஆம்னாயம் எனவும் அழைப்பார்கள். இச்சம்ஸ்கிருதப் பொருள்களின் மூலப் பொருள்களை நோக்குவோம். வித்தை நிறைந்த நூலுக்கு வேதமெனச் சொல்வது. தர்மம் எதனால் செவியுறப்படுகிறதோ அதற்கு சுருதி எனவும் தலைமுறை தலைமுறையாய் அப்பியசிக்கப்படும் நூலுக்கு ஆம்னாயம் எனவும் கூறுவதுண்டு. எதனால் தேவர்கள் துதிக்கப்படுகிறார்களோ அதற்கு ருக்வேத மெனப்பெயர். பூஜிக்கப்படுவதால் யஜுர்வேதம் எனவும் சாந்தமளிப்பதால் சாமவேத மெனவும் ஞானச்சுடர் அளிப்பதால் அதர்வம் எனவும் சொல்வார்கள்.

समानि यस्य लोमान्यथर्वाङ्गिरसो मुखं

சாமன் அவன் ரோமன் போலாகும்; அதர்வம் அவன் வாய்போலாகும். அத. 10.20.

2. வேத வடிவம்: வேத புருஷன் என ஒருவன் இருந்ததாக சிலர் சொல்லலாம். வேதம் மனித வடிவத்தில் ஒருநாளு மிருந்ததில்லை. ஆனால் வேதங்களிலுள்ள பற்பலகுணங்களைப் புலனுக்க கவிகள் ஆரோபஞ் செய்துசில வடிவங்களைக் கற்பித்தார்கள். உதாரணமாய் யாக்ஞவல்கிய சீடர் ஒருவர் சொல்வதாவது—ருக்வேதம் கமலக் கண்களுடன் வெண்மை வடிவ மெடுத்தவன். யஜுர்வேதம் தாமிரக் கண்களுடன் மஞ்சள் நிறமுள்ளவன். சாம வேதம் சொர்ணக் கண்களுடன் சூரியனின் சோதியை யுடையவன். அதர்வம் காமன் வடிவமெடுத்து நீலோற்பல நிறமுள்ளவன். அதர்வவேதம் காண்டம் 10, பிரபாடகம் 23, அனு. 4, மந்திரம் 20 சொல்வதாவது :-வேதம் ஈசனுனல், ருக்வேதம் பிராணனுகும். யஜுர் வேதம் இருதயம், அதர்வவேதம் முகம், சாமன் ரோமம் போலாகும். இன்னம் சிலர் ருக் வேதத்தை அக்னி எனவும் யஜுரை வாயு எனவும் சாமனை சூரியன் எனவும் அதர்வனை பிரம்மா எனவும் அழைப்பார்கள்.

ब्रह्मसूर्य समं ज्योतिः

பிரம சூர்ய ஸமம் ஜ்யோதி: பிரமமான நான்கு வேதங்கள் சூர்யனைப்போல் சோதியுள்ளவை. யஜுர். 23. 48

3. வேதங்கள் என்பது என்ன? வேதங்களை ஆதியில் ஏதோ பெரிய வன்மைகள், சக்திகள் என எண்ணினர்கள். விருத்திராசுரன் தன் ஜயத்தை இழப்பதற்கு முன் வேதங்களை விட்டுவிட்டான். அதனுல் அவன் தோல்வியடைந்தான் என சதபத பிரா

ணத்தில் ஒரு கதையுண்டு. (ஆசிரியரின் சதபத 28-வது கதை) வேதம் அக்னியின் கொம்புபோலாகும் என யஜுர் 19. 91-வது மந்திரம் மொழியும். கொம்பு என்றால் சக்தியைக் காட்டும் கருவி. பிரமன் விஷ்ணு ருத்திரனின் சக்திகளே, யஜுர் ருக்கு சாம வேதம், என விஷ்ணு புராணம் (2. 11.) கூறும். இந்த சக்திகளை சொற்கள் மூலமாக நவீனமாய் தொகுத்தது வியாச ராகும். அவைகளையே சாதாரணமாய் வேதங்கள் என அழைப்பது. இவ்வேதங்கள் எப்பொழுது உண்டாயிற்று ?

ஆவி : சன்னிஹிதம் குஹா ஜரன்னாம மஹத்பதம்.

அவன் புலனை போதிலும் பழைய தெனப்படும் பெரிய நிலயத்தில் மறைந்துளான். அதர். 10. 8. 10

4. வேதகாலம் :— வேதம் எப்பொழுது அருளப்பட்டது என நம்மால் இன்னம் நிர்ணயஞ் செய்ய முடியவில்லை. உலகம் எப்பொழுது சிருட்டியாயிற்று என நிர்ணயமானால் அப்பொழுதே வேத காலத்தை நிலையாக்கலாம். மாக்ஸ் முல்லர் கிறிஸ்து பிறக்க 1200 வருஷங்கள் முன்னர் எழுதப்பட்டது என்கிறார். பாலகங்காதர திலகர் அதைப் பிழையென நிரூபணஞ்செய்து வேதபிராமண காலமே 8000 வருஷங்கள் முன்னர் இருக்க வேண்டுமென பகிரங்கஞ் செய்தார். அவினச சந்திரச் சக்ரவர்த்தி பூகர்ப்ப ஞானத்தினால் குறைந்தது 25000 வருஷமிருக்க வேண்டுமெனச் சொல்லுகிறார். ஜர்மன் சித்தாந்தி சேலேகல் சகத்தின் புராதன நூல் வேதம்தான் எனக் கூறுகிறார். ஸ்ரீ தயானந்தர் இப்பொழுதுள்ள சிருட்டி நாம் தினந்தோறும் செய்துவரும் சங்கல்ப கணக்கினால் ஆறுமன்வந்தரம், 28 சதுர்யுகம், 5035 வருஷமாயிற்று எனச்சொல்லி அதைகூமார் 1960853036 வருஷம் எனக்கூறி வேதகாலம் அதுதான் என நிரூ

பணஞ் செய்கிருர். எவர் என்ன சொன்னபோதிலும் அதுவே மானிட கோடிகளின் பழைய நூல் என ஐரோப்பிய அறிஞர் ஒருவர் கூறுகிருர்.

तस्मात् यज्ञात् सर्व हुतः ऋक् सामानि जज्ञिरे

தஸ்மாத் யக்ஞாத் ஸர்வஹுத: ருக் ஸாமானி ஜஜ்ஞிரே. யஜு: 31. 6. 7

5. வேதம் தோன்றிய தெப்படி? யக்ஞத்தினின்று வேதமுண்டாயிற்று. யக்ஞமென்ருல் விஷ்ணு. அதாவது ஈசனுகும். வேதம் மிகவும் பழைய நூல். எப்படித்தோன்றிற்று என்பதை சிந்தனை செய்து கொண்டு போனுல் கடைசியிலே ஈசனிடமிருந்துதான் தோன்றியதென்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்பதைப் புலனுக்கும். பிரம்மாவின் நான்கு வாய்களினின்றும் வந்ததாக சில புராண கற்பனைகள் கூறும். சில புராணக்கதைகளிலே விசேஷமான கதையொன்று உண்டு. ஒவ்வொரு பிரளய காலத்திலும் வேதம் மறைந்தவுடன் சிருட்டி காலத்தில் அதை வியாஸர் வந்து தொகுக்கிருர் எனச் சொல்லும். அப்படியே நவீனமாயுள்ள வேதங்களை வியாசரே வகுத்ததாகக் கூறும்.

வியாஸர் தொகுத்த வேதத்தை இப்பொழுது பார்க்க முடியுமா? வியாஸர் தொகுத்த அனைத்தும் இலட்சக்கணக்கான வருஷங்கள் சென்றபடியாலும் ஆயிரத்திற்கு அதிகமான சிஷ்யர்கள் கற்றபடியாலும் வேற்றுமை யின்னியில் பல பிரிவினைகளாயிற்று. அப்படி பிரிவினையான கதைகளை நாம் பார்ப்பதுபோல் சொல்லுவோம்.

---

2. வேத சரிதை

देवस्य पश्य काव्यं महित्वाद्याममार सद्यः समान

தேவஸ்ய பச்ய காவ்யம் மஹித்வாத்யாமமார ஸத்ய: ஸமான. ஈசுவரனின் மகிமையின் ஞானத்தைக் காணவும். நேற்று இறந்தவன். இன்று பிழைத்துளான். சாமன். 1, 4, 4, 3

1. ருக்வேதம்: ஸ்ரீ வியாசர் வகுத்த வேதம் எப்படி பிரிந்ததெனச் சொல்லவும்?

ஸ்ரீ வியாசர் நான்கு வேதங்களை பைலர், வைசம்பாயனன், ஜைமினி, சுமந்தனுக்கு அறிவித்தார். பைலர் ருக்வேதத்தை இந்திரப் பிரமிதனுக்கும் பாஷ்கலனுக்கும் அறிவித்தார். பாஷ்கலன் அதை நான்காய்ப் பிரித்து வாத்யன், யாக்ஞவல்கியன், பராசரன், அக்னிமித்திரனுக்கு அறிவித்தார். இந்திரப் பிரமிதன் மாண்டுக்யனுக்கு அறிவித்தார். தேவமித்ரன், ஸௌபர்யாதி முதலியவர்கள் மாண்டுக்யனுக்குச் சீடரானார்கள். மாண்டுக்யனின் மகனான சாகல்யன் தான் கற்ற ருக்வேதத்தை ஐந்தாய் வகுத்து வத்ஸன், முத்கலன், சால்யன், கோகல்யன், சிசிரன் என்னும் ஐந்து சீடர்களுக்கு அறிவித்தார். இவர்களின் சீடரில் ஒருவனான ஜாத கர்ணன் நிருக்தத்தோடு பலாகன், பைலன், ஜாபாலன், விரஜன் முதலியவர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்தார். பாஷ்கலன் பிள்ளைகள் பாலகில்யர் என்னும் சம்ஹிதையை தொகுத்தார்கள். அதை பலாயன், நிர்பஜ்யன், காசாரன் முதலியவர்கள் படித்தார்கள். இப்படி பிரிந்த வேதங்களை எல்லா பிராமணர்களும் கைப்பற்றினார்கள்.

ஜீவோ மிருதகன் ரதி. சிலர்கள் சென்றவர்களால் செல்லுகிறார்கள். அ. 9. 10. 8. யஜ்ஞாசர்யா: (யஜூர். 38, 11.) யஜ்ஞாசர்யை எங்களுக்கு சந்தோஷமாகவேண்டும்.

2. யஜுர் வேதம்: இனி யஜுர்வேதம் பிரிந்த வகையைப் பார்ப்போம். வைசம்பாயனருக்கு அத்-வர்யு, சரகர் என இரண்டு சீடர்களுண்டு. இவர்களை வைசம்பாயனர் அதிகமாய் மதித்ததால் வேறு சீடனான யாக்ஞவல்கியருக்குப் பிடிக்கவில்லை. குருநாதர் உடனே கோபித்து நான் சொன்னதைத் திருப்பியளிக்கவும், எனக்கூறினார். அவர் வமனஞ் செய்தார். தித்திரியப் பட்சிகள் அதைப் பருகி தைத்திரிய சம்ஹிதையை சொல்லிற்று. யாக்ஞவல்கியர் சூரியோபாபாசனை செய்து சூரியனை குதிரையாய் தரிசனஞ் செய்து சுக்லயஜுர்வேதத்தை அறிந்தார். இதைப் பதினைந்து வகையாய்ப் பிரித்து காண்வர், மாத்யன்தினாயம் முதலிய பெரியார்களுக்கு அறிவித்தார். இந்த சம்ஹிதைகளுக்கு வாஜசனேயம் எனப்பெயர். ஏனெனில் சூரியனான குதிரையின் தலை ரோமங்களினின்று வந்ததனாலாகும்.

பலர் சுற்றிச் செல்லும் சின்னச்சந்திரன் பழையவனை எழுப்பி விட்டார். சாம. 14. 4. 3

3. சாமவேதம்: ஜைமினிக்கு சுமந்தன் என ஒரு மகனுண்டு. அவனுக்கு சுன்வாம்ஸ்தன் என ஒரு பிள்ளை யிருந்தான். இவ்விருவர்களுக்கும் அவர் அறிவித்தார். இவர்களின் சீடனான சுகர்மா என்பவன் சாமவேத சாரத்தை 1000 சம்ஹிதைகளாய்ச் செய்தான். ஹிரண்ய நாபன், பௌஷ்யன்ஜனன் அவந்தன் இந்த சம்ஹிதைகளைப் பற்றினார்கள். இவர்களுக்கு 500 சீடர்களுண்டு. இவர்கள் நன்றாய் அத்யயனஞ் செய்தார்கள். பௌஷ்யன்ஜனுக்கு லௌகாட்சி, மாங்கலி, குல்யன், குசீதன், குட்சீ என பல சிஷ்யர்களுண்டு. இவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான சம்ஹிதைகளைப் படித்தார்கள். ஹிரண்யநாபனின் சீடனான கிருதன் 14 வகை சம்ஹிதைகளை தன் சீடர்களுக்கு

அறிவித்தான். அவந்தனே தன் சீடர்களுக்கெல் லாம் மிகுதியான சம்ஹிதைகளை யறிவித்தான்.

कालात् ब्रह्म

காலாத் பிரம்ம. காலத்தினின்றே பிரமம் என்னும் அதர்வம் தோன்றினன். அதர்வ. 19. 54. 1

4. அதர்வவேதம் : சுமந்தன் கவந்தன் என்னும் தன் சீடனுக்கு அறிவித்தான். அவன் பத்யன் என்பவனுக்கும் வேததரிசிக்கும் அதை அறிவித்தான். சௌக்லாயனீயன், பிரமவலி, மதோஷன், பிப்பலாயனி முதலியவர்கள் அவன் சீடர்கள். இனி பத்யனுடைய சீடர்களைப்பற்றி சொல்லுகிறேன். அவனுக்குக் குமுதன், சுனகன், ஜாஜலீ என சீடர்களுண்டு. சௌனகன் தன் இரண்டு சம்ஹிதைகளைப் பருவிற்கும், வைந்தவாயனுக்கும் அறிவித்தான். வைந்தவாயனுக்கு, சாவர்ண்யன் முதலிய சீடர்களுண்டு. இவர்களிடமிருந்து ஆச்சாரியாரானவர்கள் நட்சத்திரகல்பன், சாந்தி கல்பன், காசியபன், அங்கிரஸர், திரய்யாருணி, கச்யபன், அகிருதவ்ரணன், வைசம்பாயனன், ஹரிதன். (பா. 12. & 67)

இனி சாகைகளின் உண்மைகளைச் சொல்வோம்.

---

3. வேத சாகைகள்

यस्मिन्नृचः साम यजूंषि यस्मिन् प्रतिष्ठिता रथनाभाविवाराः
यस्मिँश्चित्तं सर्वमोतं प्रजानां तन्मे मनः शिवसङ्कल्पमस्तु ।

யஜு. 34. 5.

சக்ரநாபியின் பற்களைப்போல் நான்கு வேதங்கள் சேர்ந்துள்ள சீவர்களின் சிந்தை சாய்ந்ததான என்மனம் சிவ சங்கற்பமுடைதாகட்டும்.

1. சாகை என்றால் என்ன? முன் சொன்னகதையினின்று வேதத்தை பலர் அறிந்த சூட்சமத்தை அறிகிறோம். வேதத்தைக் கற்ற இவர்கள் அனைவரும் பூமண்டலம் முழுவதுஞ் சென்று இலட்சக் கணக்கான சிஷ்யர்களுக்கு அறிவித்தார்கள். ஆனால் காலம் இடம் நிலைகளுக் கேற்றவாறு வேதமொழிகளைச் சொல்வதிலும் அனுசரிப்பதிலும் சில வேற்றுமைபோலுள்ள பேதங்கள் ஏற்பட்டன. அவைகளையே சாகை என்பார்கள். ஒரு சாகையைப் பிரிவினை எனச் சொன்னபோதிலும் வேதத்தின் பரிபூர்ண ஞானம் அந்த சாகையில் அடங்கியிருக்கிறதெனச் சொல்லலாம். ஒருசாகை எனச் சொன்னால் அதற்கு நான்கு ஆதாரங்களிருப்பது அவசியம். அவை—சம்ஹிதை, உபநிஷதம், சூத்திரம், ஆரண்யம். ஆனால் நவீனத்தில் நூற்றுக்கணக்கான சாகைகள் மறைந்து விட்டன. இன்னம் மறைந்து வருகின்றன. இருக்கும் 5, 6 சாகைகளில் ஆதார நூல்கள் குறைந்து ஒருவர் நூலை மற்றவர் அபகரித்துக் கொண்டு சில நூற்களில்லாமல் அவை இல்லை என்பதையும் அறியாமையால் அந்தகாரத்தில் நமது சமூகம் மூழ்கி வருகிறது.

இனி நான்கு வேதங்களின் சாகைகளை நோக்குவோம்—

1. ருக்வேதம்:—இதற்கு 21 சாகைகளிருந்தன. ஆனால் இப்பொழுது 6 சாகைகளையே காணலாம். அவை—சாகலம், பாஷ்கலம், ஆசுவலாயனம், சாங்காயனம், ஐதரேயம், மாண்டுகாயனம். இக்காலத்தில் ஆசுவலாயன சாகையையே அதிகமாய்க் காண்கிறோம். ஆசுவலாயன சாகைக்காரர்கள் தாங்கள் சொல்லும் சம்ஹிதை எது என்பதை மறந்து சாகல சம்ஹிதையை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இவர்கள், பிராமணம் ஆரண்யகம் உபநிஷத்திற்கு, ஐதரேயர்களை

அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இவர்களுக்குரியது சிரௌத சூத்திரமும் கிருஹ்ய சூத்திரமுமே. மற்ற சாகைகளைப் பற்றி நாம் அதிகமாய் அறிவதில்லை.

2. கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்திற்கு 101 சாகைகள் உண்டு என மகா பாஷ்யம் கூறும். சௌனகர் சர்ணவ்யூஹத்தில் இதற்கு 86 சாகைகள் உண்டு எனச் சொல்லுகிறார்

(i) பதஞ்சலி காலத்தில் சரகசாகையை ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அத்யயனஞ் செய்ததாக அவர் சொல்லுகிறார். நவீனத்தில் இச்சாகையை அத்யயனம் செய்பவர் ஒருவருமில்லை.

(ii) பதஞ்சலி தன் பாஷ்யத்தில் அத்யகா கடகாலாபம் எனப்புகலுகிறார். ஆனால் காடக சம்ஹிதையைத் தவிர வேறு எந்நூலும் நமது கண்களில் தென்படுவதில்லை. கடோபநிஷதம் இந்த சாகையைச் சேர்ந்ததாகும். இதன் இதர நூல்கள் காடக கிருஹ்ய சூத்திரமாகும். காடக சம்ஹிதை 18 பாகங்களாகும். ஒவ்வொன்றுக்கும் ஸ்தானக மெனப்பெயர்.

(iii) கபிஷ்டல சாகை:—இதன் பெயரை சரணவ்யூஹத்தில் காணலாம். ஏட்டுப் பிரதிகள் இங்குமங்கு மிருந்தபோதிலும் இது இன்னம் அச்சாகவில்லை.

(vi) மைத்ராயணீ சாகை இதைக்கலாப சாகை எனக் கூறுவதுண்டு. பதஞ்சலி காலத்தில் சர்வ சதாரணமாய் இச்சாகை ஓதப்பட்டது. இப்பொழுது இச்சாகை அபூர்வமாய் விட்டது. இதன் நூல்கள் மைத்ராயணி உபநிஷதம், மானவ சிரௌத சூத்திரம்.

v. தைத்திரிய சாகை—இது பழைய சாகையாகும். ஆபஸ்தம்பம் இச்சாகையில் சேர்ந்ததே. ஹிரண்ய கேசி சாகையும் இதைச் சேர்ந்ததே. இதன்

நூல்கள் :—தைத்திரிய சம்ஹிதை, தைத்திரிய பிராமணம், தைத்திரிய அரண்யகம், தைத்திரிய உபநிஷதம், ஆபஸ்தம்ப கல்ப சூத்திரம், போதாயன கல்ப சூத்திரம், ஹிரண்யகேசி கல்பசூத்திரம், பாரத்வாஜ சூத்திரம்.

மேற்கொண்ட 5-6 சாகைகளைத் தவிர வேறு 95 சாகைகளை இப்பொழுது நாம் காண்பதில்லை.

3. சுக்லயஜுர் வேதம் :—ஆதியிலிருந்த சாகைகள் 17. இதன் முக்கிய சாகை மாத்யான்தினமாகும். வடக்கே இச்சாகை யதிகம். இச்சாகையின் சம்பூர்ண நூல்களை இக்காலத்தில் காணலாம். அந்நூல்களாவன :—

(i) வாஜசனேய சம்ஹிதை, சதபத பிராமணம், பிரஹதாரணியக உபநிஷத்து, காத்யாயன சிரௌத சூத்திரம், பாரஸ்கர கிரஹ்ய சூத்திரம் :—

(ii) காண்வசாகை. இந்தப்பிராமணர்கள் அதிகமில்லை. வடக்கே இச்சாகையை யனுஷ்டிப்பவர்களிருக்கிறார்கள். இதன் சதபத பிராமணத்திற்கும், மாத்யான்தின பிராமணத்திற்கு சற்று வேற்றுமையுண்டு. இச்சாகையைச் சேர்ந்தவர்கள் இஞ்சிக்கொல்லையிலுண்டு.

4. சாமவேதத்திற்கு இக்காலத்தில் மூன்று சாகைகளே யுண்டு.

(i) கௌதமசாகை :—குஜராத்திலே இச்சாகையை யனுஷ்டிப்பவர்களதிகமுண்டு. இச்சாகையை யனுஷ்டிப்பவர்கள் வருஷந்தோறும் குறைந்து கொண்டே வருகிறார்கள். இச்சாகையின் நூல்களாவன:- சம்ஹிதை, தாண்டிய பிராமணம், ஷட்விம்சபிராமணம், சாமவிதான பிராம்மணம், சாந்தோக்ய உபநிஷதம், மச்சகல்ப சூத்திரம், லாட்சயாயன சிரௌத சூத்திரம், கோபில கிரஹ்ய சூத்திரம்.

(ii) ராணுயனீய சாகை—மாராஷ்டிரத்திலே இச்சாகையை அனுஷ்டிப்பவர்கள் அதிகம். நமது நாட்டிலும் இச்சாகையை யனுஷ்டிப்பவர்களுண்டு. கௌதும சாகையின் சம்ஹிதை பிராமணம் உபநிஷத்தே இதற்குமாகும் இதற்குப் பிரத்யேகமான நூல்கள்—திராஹ்யாயன சிரௌதசூக்திரம். கதிர கிரஹ்யசூக்திரம்.

(iii) ஜைமினீய சாகை. இது கர்நாடகத்திலே அதிகம். ஜைமினி சம்ஹிதை என ஒன்று உண்டு. இதை இங்கிலாந்திலே பதிப்பித்தவர் டாக்டர் கைலண்டாகும். இதன் நூல்கள்—ஜைமினிபிராம்மணம், கேநோபநிஷத்து, ஜைமினி உபநிஷத்து பிராமணம், ஜைமினி சிரௌதசூத்திரம், ஜைமினி கிருஹ்ய சூத்திரமாகும்.

5. அதர்வ சாகைகள் இதற்கே குறைவான சாகைகள். ஆதியில் 9 சாகைகள்—1. பிப்பலாதம். 2. தௌதம், 3. மௌதம். 4. சௌனகீயம் 5, ஜாஜலம். 6. ஜலதம் 7. பிரமவதம், 8, தேவதர்சம் 9. சாரணவைத்யம்.

(i) பிப்பலாத சாகை ஐரோப்பாவிலேயே அச்சடிக்கப்பட்டது. பிரசினோபநிஷதம் இதைச் சேர்ந்ததாகும், இதைத்தவிர, இதன் வேறு சம்பந்தமான நூல்கள் அகப்படவில்லை.

(ii) பிப்பலாத சாகைகளுக்குப் பிறகு இப்பொழுது அகப்படுவது சௌனக சாகையாகும் இச்சாகையைச் சேர்ந்த சிலரை இன்னும் நாம் காணலாம். பம்பாயைச் சேர்ந்த எஸ். பி. பண்டிதரால் சாயன பாஷ்யத்துடன்இது அச்சடிக்கப்பட்டது. இதன் நூல்களாவன:—சௌகன சம்ஹிதை, கோபதப் பிராணம், முண்டகமுதலிய உபநிஷதம். வைதான சிரௌதசூத்திரம். கௌசிக சிரௌத சூக்திரம். இதன்

கல்பச் சூத்திரங்கள்—நட்சத்திரக் கல்பம், சாந்தி கல்பம், விதான கல்பம், சம்ஹித கல்பம் அங்கிரஸ கல்பம். இதைத் தவிர வேறு, ஏழு சாகைகளைப்பற்றி நவீனத்தில் நாம் ஒன்றுமே அறிவதில்லை.

இனி வேதத்தில் விளங்கும் முதன்மையானவை களைச் சொல்லவும்?

---

4. மந்திரமும் பிராமணமும்.

ஸூத்ரம் ஸூத்ரஸ்யயோ வித்யாத்ஸ வித்யா பிராமணம் மஹத். நூலின் நூலை அறிபவன் மகத்தான பிரமாணத்தையு மறிவான். அ. 10. 8. 37.

1. மந்திரம். வேதத்திலுள்ள முக்கிய பாகங்களைப்பற்றிச் சொல்லுவோம். வேதத்திலே இரு பாகங்களுண்டு. மந்திரபாகம், பிராமணபாகம். மந்திரமென்பது மூலமாகும்.மனனஞ் செய்வதற்கான மொழிகளாகும். ருக்வேத மந்திரத்திற்கு ருக்குக்கள் எனவும், யஜுர்வேத அதர்வமொழிகளுக்கு மந்திரங்கள் எனவும் சாமவேத மந்திரங்களுக்கு கானங்கள் எனவும் பெயர். பிராமணம் என்பது மூல மந்திரங்களின் விளக்கம் போலாகும். யக்ஞக்கிரியைகளை விளக்கும் பல கதைகள் பிராமணங்களிலுண்டு. சன சமூக ஆசார வழக்கங்களையும் காணலாம். பிராமணமென்பது பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டது. அதனுல் அது வேதமாகாது என பல அறிஞர்கள் சொல்லுகிருர்கள்.

(2) ஒவ்வொரு வேதத்தின் பிராமணங்களைப் பற்றி விளக்கமாய்ச் சொல்லவும்?

பிராமணங்கள். ருக்வேதத்தைப்பற்றி இரண்டு பிராமணங்களையே அதிகமாய்ச் செவியுறுகிரேம், அவை:—ஐதரேயம், கௌஷீதகம்.

(i) ஐதரேய பிராமணத்திற்கு 40 அத்தியாயங்கள். இதில் வேதசம்பந்தமான பழக்க வழக்கங்களைக் காணலாம். கடைசி அத்தியாயத்தில் அஜாதசத்ரு தன் மகன் சுனசேஷபனை அளிக்கவேண்டிய கதையுண்டு. சோமயாகத்தைப் பற்றி இந்நூல் அதிகமாயுரைக்கும். இந்நூலில் அரண்யகம் என ஒரு பாகமுண்டு. இப்பாகத்தில் மகாவிரதம் என ஒரு நோன்பைப்பற்றியும் பிராமணோப நிஷதம் என ஒரு பாகத்தை யடைந்துள்ளது. பஹ்விருச உபநிஷதம் சன் ஹிதோப நிஷதமும் இந்நூலிலுண்டு. சத்துருவைக் கொல்லும் சாதனங்களை ஐதரேயக் கடைசியில் காணலாம். மஹீதஸ ஐதரேயரே இந்நூலைச் செய்தவர்.

ஆசுவலாயன கல்ப சூத்திரம் இதைச் சேர்ந்தது. இதற்கு சிரௌதமும் கிரஹ்ய சூத்திரமுமுண்டு. சிரௌதத்திற்கு பன்னிரெண்டு அத்யாயங்கள். கிரஹ்ய சூத்திரத்திற்கு நான்கு அத்யாயங்கள்.

(ii) கௌஷீதகப் பிராமணம். இதற்கு 30 அத்தியாயங்கள் உண்டு. சுனசேஷபன் கதை இப்பிராமணத்திலில்லை. முதல் ஆறு அத்தியாயத்தில் ஹவிர் யக்ஞத்தைப்பற்றியும் 7-10 அத்தியாயங்களில் யக்ஞ சாதனங்களையும் 11-30 அத்தியாயங்களில் ஹோதார் மந்திரங்களுண்டு. கௌஷீதக அரண்யகமென ஒரு பாகமுண்டு. இதற்கு 24 அத்தியாயங்கள். கௌஷீதக உப நிஷதமும் இந்நூலில் தான். இப்பிராமணத்தில் இரண்டு அற்புதமான சம்பாஷணைகளுண்டு. ஒன்றில் இந்திரன் பிரதர்தானனுக்குக் கற்பிக்கிருன். இரண்டாவதில் அஜாத சத்ரு தன் தேய்வீக ஞானத்தைப் பாலகீ என்னும் புரோகிதனுக்குக் கற்பிக்கிருன். ஈசானன் என்னும் மகாதேவனுக்கு இப்பிராமணத்தில் மதிப்பு யளிக்கப்படுகிறது.

சாங்கியாயன சிரௌத சூக்திரம் இதற்குண்டு. இதற்கு 18 அத்தியாயங்கள். கிருஹ்ய சூக்திரத்திற்கு 6 அத்தியாயங்கள்.

3. கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்திற்கு முதன்மையானது தைத்திரியப்பிராமணம். தைத்திராண்யகமும் தைத்திரியோபநிஷதமும் இதைச் சேர்ந்தது. தைத்திரிய பிராமணத்திலே சிருட்டி முதலியவைகளைப் பற்றிக்கூறும். கல்பசூக்தம் ஆபஸ்தம்பமேயாகும்.

4. சுக்கில யஜுர் வேதத்திற்கு சதபத பிராமணமே முக்கியமாகும். மாத்யானதின சதபத பிராமணம், காண்வ சதபதம் என இரண்டு உண்டு. ஒன்று 14 காண்டம், மற்றொன்று 17 காண்டங்கள். இவ்விரண்டிலும் யக்ஞம் செய்யும் வழிகள் சொல்லப்படும்.

5. சாமவேத பிராமணங்கள், சமூக சம்பந்தமாய் அதிக விளக்கங்களை சாமவேத பிராமணங்களில் அறிகிறோம். சில முக்கியமான பிராமணங்களாவன :—

(i) பஞ்சவிம்சம். (ii) சத்விம்சம்.
(iii) சாமவிதானம். (iv) அர்ஷேயம்.
(v) வம்சம் (vi) தல்வகாரப் பிராமணம்.

(i) பஞ்சவிம்சப் பிராமணம். சோமயாகம் முதலியவைகளை இந்நூல் நன்கு விளக்கும். இதன் சம்பந்தமாய் பல கதைகளை இந் நூலில் காணலாம். விராத்ய ஸ்தோமம், நைமிஷ்யர்ஷி, பரான்தான கோசல மன்னன், புருகுத்ஸன், குருக்ஷேத்ரம் என்னும் மொழிகளை இந்நூலில் காணலாம்.

(ii) சத்விம்சப் பிராமணம். இதற்கு அற்புதப் பிராமணம் எனவும் பெயர். இந்நூலில் கிரகங்கள் செல்வது வீழ்வது வால்நட்சத்திரம் பூகம்பம் முத

யவைகளைப் பற்றிச் சொல்லும். அழும் கற்கள் ரிக்கும் மூர்த்திகளையும் பற்றி இந்நூலில் காணலாம்.

(iii) சாமவிதானப் பிராமணம். இது நவீன நூல் எனத்தோன்றும். கோவில் பூஜை நிஷேதம் என இந்நூல் கூறும். பல கட்டுக் கதைகள் நிறைந்த புஸ்தகம்.

(iv) அர்ஷேயப் பிராமணம். இதை சாமவேத சூசிகை எனச் சொல்லலாம். சாமவேதத்தைப் பாராமல் சொல்லுபவர்களுக்கு இந்நூல் பயனை அளிக்கும்.

(v) வம்சப் பிராமணம். சாமவேத ஆச்சாரியர்களின் பெயர் இந்நூலிலுண்டு. பழைய குருநாதர்களைப்பற்றி இந்நூல் அறிவிக்கும்.

(vi) தேவதாத்யாயப் பிராமணம்-சாமவேதகானம் எப்படிச் செய்வது முதலிய விதிகள் நிறைந்த நூல். கிரமதின கணக்கை அறிவிக்கும் புஸ்தகம்.

(vii) தல்வகார பிராமணம் என ஒன்று உண்டு. சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் இந்நூலைச் சேர்ந்ததே.

6. அதர்வ வேதத்திற்கு முக்கிய பிராமணம் கோபதம். சிருட்டி முதலிய எல்லா விஷயங்களையுஞ் சொல்லும்.

7. ஐதரேய பிராமணத்திலுள்ள ஒரு கதை.

நமக்குள் ஒற்றுமையில்லை. அசுரர்கள் நம்மை ஜயித்து விடுவார்கள் என தேவர்கள் சிந்தனையிலாகி ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அக்னிவசுக்களோடும் இந்திரன் ருத்திரர்களோடும் வருணன் ஆதித்தியர்களோடும் பிரஹஸ்பதி விசுவே தேவர்களோடும் ஆழ்ந்து யோசித்தார்கள். இனி நமது தேகங்களை வருணனிடம் —சலம்—வைப்போம். பேராசையால் பிரிபவனைத் தள்ளி விடுவோம் என ஒன்று சேரும் நிபந்தனையொன்று செய்துகொண்டார்கள். இப்படி வருணனி

டம் சேரவே அவன் தனுனப்தரமானுன். அதாவது ஒன்று சேர்ப்பவனுனுன். அப்பால் அசுரர்களால் ஜயிக்க முடியவில்லை. (1, 24.)

8. தைத்திரிய பிராமணத்திலுள்ள சில மாதிரி மொழிகள்.

பிரஜாபதி தேவர்களை சிருட்டித்தான். தேவர்கள் பிறந்தவுடன் பாபத்திலே தோய்ந்திருந்தார்கள். பிரஜாபதி அவர்கள் பாவங்களை நீக்கினுன். அவன் அப்படி பாவங்களை நீக்கியதால் வித்யுத் என்னும் நாமத்தை அடைந்தான். பிறகு அவன் பாவங்களை அழித்தபடியால் விருஷ்டி என்றுனுன். இதனுலேயே, இப்பெயருள்ள இடங்களில் பாவம் புலனுகாது. 3, 10, 9.

---

5. அரண்யகமும் உபநிஷதமும்

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி: சுருணுயாம தேவ பத்ரம் பச்யேமாசக்ஷபி: யஜத்ரா: ஸ்திரை ரங்கை ஸ்துஷ்டுவாம் ஸஸ்த நூபிர் வியசேம தேவஹிதம் யதாயு: முண்ட கோபநிஷதம்.

சிறந்ததை செவியுறுவோம். குணமுள்ளதையே கண்களால் காண்போம். திரமான அங்கங்களுடன் துதிசெய்து தேவர்களுக்கு ஹிதமான வருஷங்களை நாங்கள் அனுபவிக்கட்டும்.

1. இன்னம் வேதத்திலுள்ள முதன்மையான விஷயங்களைச் சொல்லவும் ?

வேதத்தை கர்ம காண்டம் ஞானகாண்டம் என இருவகைகளாய்ப் பிரிக்கலாம். கர்மகாண்டம் என சாதாரணமாய், தனிமையாய் ஒரு காண்டமில்லை. ஆனுல் யஜுர்வேதத்தை கர்மகாண்டம் நிறைந்த நூல் எனவே சொல்லலாம். கர்மம் அல்லது செயல்

களைப்பற்றிச் சொல்லும் மந்திரங்களை யெல்லாம் கர்ம காண்டம் என்பது. அவைகளில் யக்ஞம் முதன்மை பாகும். நமது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய செயல்களை யெல்லாம் இப்பாகம் புலனுக்கும். இவைகளை வேறு இடத்தில் விளக்கியுள்ளோம். இனி ஞானகாண்டத்தை நோக்குவோம். இதை இரண்டாய் வகுக்கலாம். ஒன்று அரண்யகம். இரண்டாவது உபநிஷதம். அரண்யத்தில் (வனத்தில்) செய்யப்பட்டது, அல்லது அறிய முடியும் என்பதை விளக்க இது அரண்யகம் என அழைக்கப்பட்டது. இதை வேத பிராமணத்தில் காணலாம். உபநிஷதமுடன் இது இணைந்தது. சில முக்கியமான அரண்யகங்கள்:—

1. ஐதரேயாரண்யகம், 2. பிருஹதாரண்யகம், 3. தைத்திரியாரண்யகம்.

(i) சில அரண்யக மொழிகள்—ஜாயாபூமிர் பதிர் வியோம, மிதுனம் தா இத்யாதி—பூமி மனைவியாகும்; வானம் புருஷனுகும். இருவர்களும் ஒரு சோடி. (தை. அ.)

(ii) அசத்திலிருந்து, சத்து, ஏழு ருஷிகளுமாயிற்று. (தை. அர.) 1. 11. 1.

3. உபநிஷதம் :—மறை பொருளை நாடும் நூல்களுக்கு உபநிஷதங்கள் எனப்பெயர். சில முதன்மையான வேதோபநிஷதங்கள். 1. ஈசோபநிஷதம், 2. கேனம், 3. கடம், 4. ஐதரேயம், 5. தைத்திரியம், 6, முண்டகம், 7. மாண்டுக்யம், 8. பிருஹதாரண்யகம், 9. சாந்தோக்ய முதலியவைகள். நவீனத்தில் தோன்றும் நூற்றுக்கணக்கான உபநிஷதங்கள் வேதத்தைச் சேர்ந்ததில்லை. ஐதரேயமும் கௌஷீதகி உபநிஷதமும் ருக்வேதத்தின் இறுதியிலே யுண்டு. அவை, இதரமகீதஸர் கௌஷீதகராலும், செய்யப்பட்டதாகும். ஈசமும் பிரஹதாராண்யகமும் யஜுர்வேத உபநிஷ

தங்கள். ஈசோப நிஷத முழுமையும் யஜுர்வேத மந்திரங்களேயாகும். பிரஹதாரண்யகம் சுக்ல யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது. யாக்ஞவல்கியரே இதன் ஆசிரியர். தைத்திரியமும் சுவேதர்சுவதரமும் கிருஷ்ணயஜுரினின்று எடுக்கப்பட்டன. சாந்தோக்ய உப நிஷதம் சாம வேதத்தைச் சேர்ந்தது. அதர்வ உப நிஷதங்களாவன—பிரசினம், முண்டகம், மாண்டுக்யம், கேனோப நிஷதம், கடம்.

4. சில உப நிஷத மொழிகள்:-அக்னியே அவன் தலை. சூரிய சந்திரன் அவன் இரு கண்கள். திசைகள்செவிகள், வாக்கு விளங்கும் வேதங்கள். வாயுவே பிராணன், விசுவம் இருதயம் பூமி பாதங்களாகும். அவனே சர்வ பூதாந்தர ஆத்மாவாகும்.

முண்டகம், 2. 1. 4.

சத்தியமே ஜயிக்கும். அசத்தியமில்லை. மு. 3. 1. 6. சத்தியம், தவம், சிறந்த ஞானம், நித்திய பிரமசரியத்தால் ஆத்மாவை அடையலாம். மு. 3. 1. 5.

---

6. வேதமும் ஐரோப்பியர்களும்

विश्वानि देव सवित दुरितानि परासुव। यद्भद्रं तन्न आसुव

துக்கத்தையும் கஷ்டத்தையும் தூரவிலக்கி தூய்மையாயுள்ளதை அளிக்கவும். ரு. 30. 7.

1. 18-வது நூற்றுண்டில் ஒரு பிரஞ்சுப் பாதிரி யஜுர் வேதம் என ஒரு புஸ்தகம் எழுதினுர். அந்நூலை பிரஞ்சுமேதாவி வாலடையர் கண்டு வானமளாவ பூஷித்தார். அதுமேல் நாட்டில் பரபரப்பை யுண்டு பண்ணிற்று.

2. ஈஸ்டு இண்டியா கம்பெனியின் உதவியால் மோட்ச மூலர் என்பவன் 1873-ம் வருஷம் வேதங்களை வெகு அழகாய் அச்சடித்து முடித்தான். தியூடர் ஆஉப் ரெக்ட் என்பவர் இங்கிலீஷ் எழுத்திலே வெகு அழகாய் ருக் வேதத்தை ஜர்மனியில் பிரசுரஞ் செய்தார்.

3. 1859-ம் வருஷம் வில்சன் ருக் வேதத்தின் பரிபூர்ண உரையை இங்கிலீஷில் செய்தான். 1877-ம் வருஷம் கிராஸ்மன் ஜர்மன் பாஷையிலும் 1888-ம் வருடம் லுட்விக்கு வேறு ஜர்மன் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றையுஞ் செய்தான். 1899-ம் வருஷம் கிரிப்பத்தின் இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்பு தோன்றிற்று.

4. அப்பால் ஓல்டன் பர்க் என்பவர் ருக் வேதத்தின் தத்துவ விளக்கம் என ஒரு அற்புத நூலெழுதினர். பிரஞ்சுபாஷையில் வேத சம்பந்தமாய் லெங்லோயி என்பவன் ஒரு நூல் எழுதினன். ஜர்மன் அறிஞரான ராத் என்பவர் சாயனர் வேதகாலத்திற்கப்பால் தோன்றியபடியால் அவர் உரையை சரியெனச் சொல்லுவதற்கில்லை என வேத மொழிபெயர்ப்பின் புதிய வழி யொன்றைக் கண்டுபிடித்தார். சாயன பாஷ்யத்திலிருந்து நாம் எப்படி யறிய வேண்டுமென எம். அட்ரெக்னியார் பிரஞ்சு பாஷையில் ஒரு புஸ்தகம் எழுதியுள்ளார். கிராஸ்மன் வேதத்தின் ஒவ்வொரு மொழியையும்பற்றி ஜர்மனியில் ஒரு அற்புத நூல் ஒன்று இயற்றியுள்ளார்.

5. யஜுர் வேதம் :—யஜுர் வேதம் மாத்யான்தின காண்வ சாகையோடு மகீதர பாஷ்யத்துடன் பர்லின் நகரத்தில் பண்டித பேபர் என்பவர் 1852-ம் வருஷம் பிரசுரஞ் செய்தார். 1872-ம் வருஷம் தைத்திரிய சம்ஹிதையையும் அவரே பிரசுரஞ் செய்தார். 1886-ம் வருஷம் எல். வி. ஷ்ரோடர் லிப்ஸிக் நகரத்

தில் கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தின் மைத்ராயிணி சம்ஹிதையை பிரசுரஞ் செய்தார். 1910-ம் வருஷம் அவர் முயற்சியால் கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்தின் காடகசம்ஹிதையும் அச்சடிக்கப்பட்டது. இறுதியில் சொன்ன இரு நூல்கள் இன்னம் இந்தியாவில் அச்சாகவில்லை.

கிருஷ்ண யஜுரின் தைத்திரிய சம்ஹிதையை 1914-ல் இங்கிலீஷில் அமெரிக்காவில் கீத்தின் முயற்சியால் பிரசுரிக்கப்பட்டது. கிரிப்பத்து சுக்ல யஜுரின் இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்பை 1899-ம் வருஷம் செய்தார்.

6. சாமவேதம்: சாமவேத சம்ஹிதையை முதன் முதலாய் ஸ்டீவன்ஸ் என்பவரே 1842-ம் வருஷம் லண்டனில் இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்புடன் அச்சடித்தார். கௌதம சாகீய சாம சம்ஹிதையை1848-ம் வருஷம் ஜர்மன் மொழி பெயர்ப்புடன் தாமஸ் பென்பே அச்சடித்தார். கிரிப்பத்தின் மொழி பெயர்ப்பு 1899-ம் வருஷம் காசியில் அச்சடிக்கப்பட்டது.

7. அதர்வசம்ஹிதை. சௌனக சாகீய அதர்வ சம்ஹிதையை ராட்டும் விட்னியும் 1856-ம் வருஷம் ஜர்மன் பாஷையில் செய்தார். 1901-ம் வருஷத்தில் பிப்பலாத சாகையை ஜர்மனியிலே எம். புலும் பீல்டு என்பவர் போடோ மூலமாய் பிரசுரஞ்செய்தார். கிரிப்பத்து இங்கிலீஷில் 1899-ம் வருஷம் ஒருமொழி பெயர்ப்பையும் 1905-ம் லான்மான் வேறு இங்கிலீஷ் அனுவாதத்தையுஞ் செய்தார்கள்.

8. பிராமண முதலியவைகள். வேதங்களை எத்தனை சிரத்தையுடன் ஐரோப்பியர்கள் செய்கிறார்களோ அப்படியே வேதசம்பந்தமான பிராமண முதலிய வேத நூல்களையுஞ் செய்துள்ளார்கள். பண்டித பேபரின் முயற்சியால் ஜர்மனியிலே வம்ச பிராமணம் தேவதா பிராமணம், அத்யாயப் பிராம

ணம், ஆர்ஷேய பிராமணம், சம்ஹிதோ உபநிஷதப் பிராமணங்கள் அச்சடிக்கப்பட்டன. 1877-ம் வருஷம் ஜைமுனி உபநிஷத பிராமணத்தை, எச் எர்டல் அச்சடித்தார். கோஞே என்பவர் சாமவிதான பிராமணத்தை அச்சடித்தார். அதர்வ பிராமணமான கோபதத்தை காஸ்டன் 1916-ம் வருஷம் அச் சடித்தார். சதபத பிராமணத்தை, வெப்பரும், எக்லிங்கும் செய்தார்கள். ஐதரேய பிராமணத்தை ஜர்மனியில் ஔபரச்டும், இங்கிலீஷில் ஹாக்கும் செய்துள்ளார்கள். கீத் என்பவர் ஐதரேய பிராமணத்திற்கும் கௌஷீதகி பிராமணத்திற்கும் அனுவாதஞ் செய்துள்ளார். இதைத்தவிர அநேக வேத சம்பந்தமான கிருஹ்ய சூக்திரம், சிரௌத சூக்திரம் முதலியவைகளுக்கு அவர்கள் உரைசெய்துள்ளார்கள்.

இனி நமது நாட்டில் தோன்றிய பாஷ்யக்காரர்களைப்பற்றி சொல்லுவோம்.

---

7. பாஷ்யக்காரர்கள்

पुनरेव वाचस्पते मनसा सह

புனரேவ வாசஸ்பதே மனஸா ஸஹா.

வாசஸ்பதியே! தெய்வீகமான மனத்தோடு மறுபடியும் இங்கு வரவும். அதர்வ 1. 1. 2

1. ருக் வேதத்தின் மொழிகளுக்கு உரைசெய்தவர்கள் ஆதியிலே கௌத்ஸர், சாகபூணி, யாஸ்கர், ஔதர்ணநாபன் முதலியவர்களாகும். சாயன பாஷ்யமே பெயர்போன நூல். பட்டபாஸ்கரன் எழுதிய உரையுமொன்று உண்டு. ஆனந்ததீர்த்தர் சில பாகங்களுக்கு உரைசெய்துள்ளார். சண்டே பண்டிதன் சதுர்வேத சுவாமியுவராஜ இராவணன் வரதராஜன்

எழுதிய சில அங்குமிங்குமான விளக்கங்களுண்டு. உத்பட்டன் எழுதிய பிரதிசாக்கிய உரை யிருப்பதாகக் கேள்வி. கௌஷீதகீ ஐதரேய ருக் உபநிஷதங்களுக்கு சங்கரபாஷ்யம் உண்டென்பதை அனைவரு மறிவார்கள். நவீனமாய் ஸ்ரீ தயானந்தர் ஆறு மண்டலம் வரை பாஷ்யம் செய்துளார்.

2. யஜுர்வேதத்திற்கு (கிருஷ்ணம்) சாயன பாஷ்யமே சகஜமாயிருப்பது. அவர் தைத்திரிய சம்ஹிதைக்குச் செய்துள்ளார். இதைத் தவிர பால கிருஷ்ண தீட்சதர் பட்டபாஸ்கர மிசிரன் எழுதிய சில பாகங்களின் உரைகள் உண்டு. தைத்திரிய உபநிஷத்து பாஷ்யம் ஸ்ரீ சங்கரர் செய்துள்ளதை சகம் அறியும். சில உபநிஷத உரை எழுதியவர்கள்— ஆனந்ததீர்த்தர், ரங்கராமானுஜன், அப்பண்ணுசாரியன், ஞானமிருதன், வியாஸதீர்த்தன், விக்ஞான பிக்ஷு, சங்கரானந்தன், ராமானுஜர் முதலியவர்கள். கல்ப சூத்திரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுதியவர்கள் :—மகாதேவன், தூர்த்த சுவாமி, கபர்தி சுவாமி, ருத்ர தத்தன், குருதேவ சுவாமி, கரபிந்த சுவாமி, அஹோபல கோபாலன் முதலியவர்கள். அக்னி சுவாமி, குமாரில பட்டன் சிரௌத சூத்திர பாஷ்யமும், போதாயன சிரௌதத்திற்கு கேசவன், கபர்தி சுவாமி, தேவ சுவாமியும்; இரண்யகேசி, பாரத்வாஜ சிரௌதத்திற்கு கோபாலபட்டன் முதலியவர்களும் விளக்கஞ் செய்துள்ளார்கள்.

3. சுக்கில யஜுர் வேதத்திற்கு மஹீதரபாஷ்யத்தையே நவீனத்தில் காணலாம். உத்பட்டன், மாதவன், அன்ந்ததேவன் ஆனந்தபட்டன் பாஷ்யமிருப்பதாகுவு மறிகிறோம். சதபத பிராமணத்திற்கு ஹரி சுவாமி சாயனர் கவீந்திராசாரிய விளக்கங்களுண்டு. துவிவேத கங்கன் என்பவன் பிருஹதாரண்யக உப

நிஷத்திற்கு பாஷ்யம் செய்துள்ளான். ஸ்ரீசங்கர பாஷ்யமும் இதற்குண்டு. இதற்கு அநேக பாஷ்யங்களைக் காணலாம். யசோ கோபி,பிதுரு பூதி காத்யாயன சூக்தத்திற்கு பாஷ்யஞ் செய்துள்ளார்கள். வாஜபேய சிரௌள சூக்திரத்திற்கு பிரணயனின் உரை உண்டு. உத்பட்டன் எழுதிய பிரதிசாக்கிய உரையையும் காணலாம். ஸ்ரீ தயானந்தர் எழுதிய பரிபூர்ண யஜுர்வேத பாஷ்யம் கவனிக்கத்தக்கது.

4. சாமவேதத்திற்கு, சாயனர், பரதசுவாமி, மகாசுவாமி, நாராயணபுத்திரன், மாதவன் முதலியவர்களின் பாஷ்யம் பிரசித்தமாகும். சாமவேத பிராமணத்திற்கும் சாயனரே பழைய பாஷ்யகர்த்தா. சாமவேத உபநிஷதங்களுக்கு, சாயனர், சங்கரர், ஆனந்த தீர்த்தர், ஞானநந்தர் நித்யானந்தர், சங்கரானந்தர் முதலியவர்கள் செய்துள்ளார்கள். சாமவேத சூக்திரங்களுக்கு சாயனர், அக்னிசுவாமி, அஜாதசத்ரு முதலியவர்கள் உரை எழுதியுள்ளார்கள்.

5. அதர்வ வேதத்திற்கு முன் சொன்ன பல பெரியார்களின் அறைகுறை பாஷ்யங்களைக் காணலாம். நவீனத்தில் சில பரிபூர்ண பாஷ்யங்களுண்டு.

நவீனமாய் 19-வது நூற்றுண்டில் பாஷ்யஞ் செய்த ஸ்ரீ தயானந்த சரஸ்வதி வேதத்தில் வரும் கதைகளெல்லாம் ஆரோபஞ் செய்யப்பட்ட கதையெனச் சொல்லுகிருர். அவர் சொல்லும் சில கதைகளும் விளக்கங்களும் (1) பிரஜாபதி தன் மகளான உஷையை விவாகஞ் செய்துகொண்டதாக ருக் வேதத்தில் ஒரு கதையுண்டு, இதன் விளக்கம்—பிரஜாபதி என்ருல் சூரியன். உஷை என்ருல் சூரிய உதய முன் உள்ள சமயம். சூரியனுடைய கிரணங்கள் உஷையில் சாய்ந்து பகல் என்னும் பிள்ளை தோன்றுகிருன். (2) இந்திரன் அகல்யையோடு சேர்ந்து சாபமடைந்த

வேத கதையின் விளக்கமாவது—கோதமன் என்றால் சந்திரனுக்குப் பெயர். அகல்யை என்றால் இருளிற்குப் பெயர். இந்திரனுன் சூரியன் அகல்யையோடு சேர்வதையே இந்த உபமாலங்கார கதையின் காரணம். (3) இந்திரன் விருத்திராசுர கதை :—இந்திரனை சூரியன் விருத்திராசுரனை மேகத்தை அடித்து மழை யளிப்பான். (4) தேவாசுர சண்டையைப்பற்றி அறிவு அறியாமைக்கும் நடைபெறும் சதாகால போராட்டமே எனச் சொல்லுகிறார். (5) தக்ஷப்பிரஜாபதி என ஒருவனுண்டு. அவன் தன் 13 கன்னிகைகளைக் கொடுத்து, காசியபனுக்குப் பிறந்ததே இவ்வுலகத்திலுள்ள சந்துக்கள் அனைத்துமாகும் என ஒரு கதையுண்டு. இதன் விளக்கம்:—கசிபர் என்றால் கடவுளுக்குப் பெயர். 13 கன்னிகைகளும் பிரகிருதியின் 13 பிரிவினைகள். இவைகளினின்று உலகமுண்டாயிற்று.

வேதத்தைப்பற்றி நவீனமாய் செய்தவரில் சிறந்தவர் ஸ்ரீ தயானந்தராகும். வேதம் சாதிப் பிரிவினையை ஆமோதிக்கவில்லை யெனவும், அனைவருக்கும் வேதம்படிக்க அதிகாரமுண்டு, அசம்பாவிதமாய் யக்ஞ காலத்தில் செய்த செயல்கள் எல்லாம் உண்மையான யக்ஞமாகாது எனவும் இன்னம் பல விஷயங்களை எழுதியுள்ளார். இவர் எழுதிய ருக் வேதாதி பாஷ்ய முகவுரை படிக்கத்தகுந்தது.

வேதங்களை நன்றாய் அறிய வேண்டுமானால் வேதாங்கங்களை ஒருவன் நன்றாய் படிக்கவேண்டும்.

---

8. வேதாங்கங்கள்

दुरो देवीर्दिशो मही ब्रह्मा बृहस्पतिः

துரோ தேவீர் திசோ மஹீ
பிரமா, பிரஹஸ்பதி :

திடமான திசைகளுடனுன வேதமெனப்படும் பிரஹஸ்பதியே தெய்வீக கவாடங்களாகும். யஜுர். 21. 16

1. வேதாங்கங்கள் ஆருகும். அவை :—1. சிட்சை 2. வியாகரணம், 3. சந்தஸு, 4. சோதிஷம், 5. கல்பம், 6. நிருக்தமாகும். இந்த ஆறு நூல்களையும் படித்த பிறகே வேதங்களை ஒருவன் படிக்க அருகதை யுண்டு.

வேதபாதம் சந்தஸானுல் கைகள் கல்பங்களாகும். சோதிஷம் கண்களாகி நிருக்தம் செவிகளாகும். சிட்சை மூக்கானுல், வியாகரணம் அவன் முகமாகும் (ஸ்மிருதி)

2. சிட்சை என்ருல் சொற்களை உச்சரிக்கும் வகை நூல். வேதத்தினின்று சிட்சயை செம்மையாக்கினுர்கள். தைத்திரியாரண்யக சிட்சையையும் குறிப்பிடலாம். உதாரணம் :—

ஓம் சீக்ஷாம் வியாக்யாஸ்யாம : வர்ணஸ்வர : மாத்ராபலம். சாமசந்தான : இத்யுக்த சீக்ஷாத்யாய : இனி சிக்ஷயை விளக்குவோம். அவை :—வர்ணம், சுவரம், மாத்திரை சாம சந்தானமாகும்.

3. வியாகரணமென்ருல் இலக்கணத்திற்குப் பெயர். வரிகளையும் மொழிகளையும் துண்டு துண்டாக்கி ஆராய்ச்சி செய்வதே வியாகரணமாகும். வேதத்தினின்று அறிந்து வியாகரண மெழுதியவர் பானினி மகரிஷியாகும். எட்டு அத்தியாயம் கொண்ட இந்நூலிற்கு அஷ்டாத்யாயம் எனவும் சொல்வ

துண்டு. இந்நூல் 36 பாகங்களுடன் 3996 சூக்திரங்களை அடைந்துள்ளது. புவியிலே இதற்கு நிகரான நூலே இல்லையென்று சில மேதாவிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

4. சந்தஸு என்றால் வேதமொழி நடைகளைக் குறிக்கும் தனி நூலாகும். பிங்களாச்சாரி வேதத்தின் சந்தஸுகளை யெல்லாம் அறிந்து ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். வேதத்தில் வரும் சில சந்தஸுகளாவன : (1) காயத்ரீ, (2) பிருஹதீ, (3) அனுஷ்டுபு, (4) பங்க்தீ, (5) ஜகதி, (6) திருஷ்டுபு.

1. காயத்ரி நடையில் 24 எழுத்துக்கள். எட்டு எழுத்துக்களுடனுன மூன்று பாதங்கள். அல்லது 16 எழுத்துக்களுடனுன முதல் பாதத்தோடு எட்டு எழுத்துக்களுடனுன இரண்டாவது பாதம். வேதத்திலே காயத்ரீ நடையே அதிகம். (2) பிருஹதீ— நான்கு பாதங்கள். (8+8+12+8) (3) அனுஷ்டுபு— 32 எழுத்துக்கள், நான்கு பாதங்களிலாகும். ஒரு வரியில் இரண்டு பாதங்கள். (4) பங்க்தி—அனுஷ்டுபுடன் ஒரு பாதம் சேர்ந்தது. (5) ஜகதி—48 எழுத்துக்களை நான்கு பாதங்களில் அமைப்பது. ஒரு வரிக்கு இரண்டு பாதங்கள். (6) திருஷ்டுபு—44 எழுத்துக்கள், நான்கு பாதங்களில் அமையும்.

5. ஜ்யோதிஷம் என்பது வானசாஸ்திர நூலாகும். வேதத்தில் வானசாஸ்திர சூட்சமங்களுண்டு. ஐதரேய பிராமணம் சொல்வதாவது :—

சூரியனுக்கு அஸ்தமில்லை. உதயமில்லை. சூரியன் அஸ்தம் என்பது அவன் வேறு நிலையில் செல்லுவதே. அப்படிச் செல்வதால் இங்கு இரவும் அங்கு பகலுமாகும். உதயம் என்பது அங்கு இருளாகி இங்கு பகலாவதுதான். அவனுக்கு அஸ்தமில்லை.

இம்மாதிரியான வேத சூட்சம ஞானங்களையெல்லாமறிந்து பிற்காலத்தில் அநேக நூல்கள் தோன்றின. அதர்வவேத மறிந்தவர்களே இந்நூலை அதிகமாய் இயற்றினார்கள். லண்டன் இந்தியா ஆபீஸ் புஸ்தகசாலையில் இது சம்பந்தமான அச்சாகாமல் பல வேதரிஷி நூல்களிருப்பதாக அறிகிறோம். பகிரங்கமான நூல்களிலே ஆரியபட்டர் எழுதியது அனைவருமறிந்த விஷயம்.

6. வேதசம்பந்தமான மொழிகளை விளக்க உதவியாயிருப்பது நிருக்தம் என்னும் நூலாகும். பிரபலமான ஒரு நிருக்தத்திற்கு ஐந்து அத்தியாயங்கள். சில வேதமொழிகளை ஒன்று சேர்த்து அதன் பிரதிமொழிகளை இந்நூல் அறிவிக்கும். இதற்கு 20 அத்தியாயங்களுடன் யாஸ்கரால் எழுதிய உரையொன்று உண்டு.

7. கல்பம் என்பதில் மூன்று பிரிவினைகள்:— 1. சிரௌதம், 2. கிருஹ்யம், 3. தர்மம். (1) சிரௌதம் என்பது யாகாதிகளைப்பற்றிச் சொல்லும். (2) கிருஹ்யமென்பது இல்லற சம்பந்தமான செயல்களை குறிக்கும். (3) தர்மம் என்பது ஆத்மா சம்பந்தமானவைகளை அறிவிக்கும். சில கல்ப சூத்திரங்கள்:—

1. சாங்கியாயனம், (2) ஆசுவலாயனம், (3) சௌனகம், (ருக்வேத சம்பந்தமானது) (4) ஆபஸ்தம்பம், (5) போதாயனம், (6) இரண்யகேசி, (7) பாரத்வாஜம், (கி. யஜுர் வேதம்,) (8) காத்யாயனம், (சு. யஜுர் வேதம்,) (9) மசாகன், (10) லாத்யாயனன், (11) அனுபதம், (12) கோபிலன். (13) திராஹ்யாயனம் (சாமவேதம்), (14) குசிகம் (அதர்வம்.)

---

9. உபாங்கங்கள்.

प्रणीतीरभ्यावर्तस्व विश्वेभिः सखिभिः सह

பிரணீ தீரப்யா வர்தஸ்வா
விசுவேபி : சகிபி : ஸஹ

மானிடர்களின் அபிவிருத்தியை நாடி வழிகாட்டி உன் நண்பர்களுடன் உழைக்கவும். அதர்வ. 7. 105

1. வேதத்தினின்று ஆறு வழிகளாய் அகிலத்தின் உண்மைகளை பலர் ஆதியில் அறிந்தார்கள். அவர்களில் சிறந்தவர்கள் ஆருகும். அவர்கள் எழுதிய நூல்களையே உபாங்கங்கள் எனச் சொல்வது. அவை:—1. சாங்கியம், 2. யோகம், 3. மீமாம்ஸம், 4. வேதாந்தம், 5. நியாயம், 6. வைசேஷிகம். இனி உபாங்கங்களின் சில உண்மைகளைச் சொல்வோம்.

2. சாங்கியம். ஸ்ரீ கபிலமுனி வேதத்தினின்று அறிந்ததே சாங்கிய தரிசனமாகும். ஈசுவரனைப்பற்றி இவர் அதிகம் சொல்லவில்லை யாதலால் இவரை பௌத்தன் எனவும் சொல்வதுண்டு. விக்ஞானபிக்ஷு வின் உரையுண்டு. தத்துவவிசாரணை இந்நூலில் அதிகம். இந்நூல் சொல்வதாவது—ஆதியிலே பிரகிருதி. அப்பால் மகாதத்துவம். பிறகு அகங்காரம், ஐந்து தன்மாத்திரைகள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள். மனம், பஞ்சஸ்துல பூதங்கள், கடைசியிலே புருஷன், இப்படி 25 தத்வங்கள். இத்தத்துவங்களையும் இனி பல விஷயங்களையும் இது விளக்கும்.

சில சூத்திரங்கள்—மூலே மூலாபாவாத் அமூலம் மூலம். (67)

·1 மூலத்திற்கு மூலமில்லை யாதலால் அதற்கு அமூலமெனப் பெயர்.

2. பஞ்சா அவயவ யோகத்தால் சுக சம்விக்தி (சூ. 365)

பஞ்சாங்க யோகத்தால் சுகத்தின் ஞானம் தோன்றும்.

3. யோகம். யோக சாஸ்திரத்தை தொகுத்தவர் பதஞ்சலி ரிஷி. இந் நூலிற்கு வியாசர், வாசஸ் பதி மிசிரன், விக்ஞானபிக்ஷு, போஜதேவன், நாகோஜி பட்டன், எழுதிய உரைகள் உண்டு.

இந்நூலை நான்கு பாகமாய்ப் பிரித்து 194 சூக்திரங்களாய் எழுதியுள்ளார். யோகமென்பது மனம், காயம், ஆத்மாவைக் கைவசம் செய்யும் வழி. சில யோக சூக்திரங்கள்.

1. யோகமென்பது சித்த விருத்தி நிரோத மாகும்.

2. ஈசுவரனுக்குத் தன்னை அர்ப்பணஞ் செய்வதால் சமாதி சித்தி ஏற்படும்.

4. மீமாம்ஸம் : பூர்வமீமாம்ஸம் உத்தரமீமாம்ஸம் என இரண்டு உண்டு. உத்தரமீமாம்ஸத்தையே வேதாந்தமெனச் சொல்வது. பூர்வமீமாம்ஸத்தையே சாதாணமாய் மீமாம்ஸம் என மொழிவது. ஜைமினி ரிஷி இதைச் செய்தாராம். இந் நூலில் 12 காண்டங்களுண்டு. 60 அத்தியாயங்கள், அவை மறுபடியும் பிரிக்கப்பட்டு பல சூத்திரங்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சபரசுவாமியின் பாஷ்யமும் குமாரலீல சுவாமியின் பாஷ்யமும் பெயர் போனவைகளாகும்.

மிமாம்சத்தில் மற்ற நூல்களைப்போல் பதார்த்த ஆராய்ச்சிகளில்லை. யக்ஞ செயல்களைப்பற்றிய சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதற்காக வேத மொழிகளின் சந்தேகங்களை இந்நூல் அறிவிக்கும். சில வேதமொழிகளின் தத்துவ விசாரணைகளை இந்நூலில் காணலாம். சில மீமாம்ஸ மொழிகள் :

(i) ஆச்சாரியரிடம் வேதம் அறிந்த பிறகு தர்மத்தை அறியவேண்டு மென்னும் விருப்பம் உனக்கு அவசியம்.

(ii) சப்தம் என்பது சாசுவதமாகவேண்டும். ஏனெனில் அதைச் சிறப்பிப்பது மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்காகும். அது சாசுவதமில்லையானால் நாம் அறியும் வரை அது நிலைத்திருக்காது. சப்தம் நிலைத்திருக்க வில்லையானால் நாம் கருத்தை அறியமுடியாது.

5. வேதாந்தம்: வேதத்தின் முடிவு அல்லது சாரம் நிறைந்த நூலை வேதாந்தமெனச் சொல்வது. இதையும் சூத்திரமாகவே எழுதியுள்ளார்கள். இதை எழுதியவர் வியாஸராகும். பிரம்ம சூத்திர மெனவும் இதை அழைப்பது சகஜம். இதற்கு நான்கு அத்தியாயங்கள். ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் நான்கு பாதங்கள். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் அநேக சூத்திரங்கள். மொத்த சூத்திரங்கள் 558. 191 விஷயங்களுண்டு. ஸ்ரீசங்கராச்சாரியர் சாரீரகமிமாம்ஸ பாஷ்யம் என இதற்கு ஒரு விளக்கம் எழுதியுள்ளார். இப்பாஷ்யத்திற்குஅநேக பாஷ்யங்களுண்டு. ஸ்ரீ இராமனுஜரும் இதற்கு உரைசெய்துள்ளார். வேதாந்தத்தின் நோக்கமாவது—

பிரமம் என ஒன்று உண்டு. அது ஒன்றே எங்கும் நிறைந்துள்ளது. பிரமத்தினின்றே ஆத்மாக்கள் எல்லாம் நெருப்பிலிருந்து பொறி கிளம்புவதுபோல் கிளம்பும். ஆத்மாவும் இப்படி தெய்வீகசம்பந்தத்தை அடைந்துள்ளதால் அதுவும் அமுதமாகும். பிரமத்தை அறியாமலிருப்பது அவித்தையினலாகும். அவித்தை அழிய அனைவரும் முயற்சி செய்யவேண்டும். மாயை என்பதை அறிந்து அதையும் எரிக்கவேண்டும். அப்பொழுது பிரமத்தில் லயமாவோம்.

சில சூத்திரங்கள்—(i) அதாதோ பிரம ஜிஞாஸா. (1) எல்லா சாதனங்களுக்குப் பிறகு பிரமத்தை அறிய முயற்சி செய்யவேண்டும். சூ. 1

(ii) வைசுவாநர : சாதாரண சப்த விசேஷாத். (2) சாதாரண சப்த விசேஷத்தால் வைசுவாநரன் என்றால் பரமாத்மாவிற்குப் பெயர். 24.

6. நியாயம். வேதத்தினின்று கௌதமர் கண்ட அறிவே நியாயமாகும். நியாய நூல் சுமார் 537 சூத்திரங்களாக எழுதப்பட்டு விசுவநாதர் எழுதிய உரையுடன் விளங்கும். ஒரு பொருள், செயல், நிசமா என்பதைக் காண இவ்வழிகளால் அறியவேண்டும்: 1. பிரமாணம், 2. பிரமேயம், 3. சம்சயம், 4. பிரயோசனம், 5. திருஷ்டாந்தம், 6. சித்தாந்தம், 7. அவயவம், 8. தர்க்கம், 9. நிர்ணயம், 10. வாதம், 11. ஜல்பம், 12. விதண்டா வாதம், 13. ஹேத்வபாஸம். 14. தந்திரம், 15. ஜோதி 16. நிக்ரஹஸ்தானம். இவைகளையும் இன்னம் பல நியாயமறியும் வழிகளை இந்நூல் விளக்கும்.

சில சூத்திரங்கள்:—(i) ஆப்தோபதேச : சப்த : (சூ. 7) ஆப்தர்களின் உபதேசம் சப்தமெனப்படும்.

(ii) சேஷ்டாந்திரியார்த்தாசிரய : சரீரம். (சூ. 11.) செயல், புலன், பொருள்களிலே சாய்வது சரீரமாகும்.

7. வைசேஷிகம். வையகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் பிரித்து அக்குணங்களை ஆராய்ச்சி செய்து அறிவிக்கும் நூலாகும். சுமார் 373 சூத்திரங்களாக கணாத முனியால் எழுதப்பட்டதாகும். பொருள்கள் ஆறாகும்: (1) திரவியம். (2) குணம். (3) கர்மம், (4) சாமான்யம் (5) விசேஷம் (5) சமவாயம்.

(1) திரவியத்திலே குணங்களுண்டு, செயல்களுமுண்டு. திரவியம், ஒன்பது பிரிவுகளாகும்—நிலம்,

சலம், தேஜஸு, வாயு, வானம், காலம், திசை, ஆத்மா, மனம். (2) குணமென்பது திரவியத்துடன் சேர்ந்தது. அதற்கு 24 பிரிவினைகளுண்டு—ரூபம், ரசம், கந்தம், பரிசம், சங்கியை, பரிமாணம், பிரிவது, சம்யோகம், வியோகம், முன்நிலை, பின்நிலை, புத்தி, சுகம், துக்கம், துவேஷம், முயற்சி, குருத்வம், சிநேம், சத்தம், வேகம் திரவத்வம், விருப்பு, வெறுப்பு, அடக்கம் (3) கர்மம்—மேலோ கீழோ சுற்றியோ விரிந்தோ செல்லும் செயல்களுக்குப் பெயர். இதன் நிலை பொருளேயாகும். (4) சாமான்யம்—திரவியம் குணம் கர்மத்திலே ஒன்று சாய்வதாகும். இதில் உயர்வு தாழ்வு என இரண்டு உண்டு. (5) விசேஷம்—கடைசிலே மிகுதியாகும் இரண்டு அணுக்களின் வேற்றுமைகளாகும். இவ்வேற்றுமைகளுக்கு எல்லையே இல்லை. இவை நித்ய பொருள்களான மனம், ஆத்மா, காலம், வானம், நிலம் சலம், முதலியவைகளில், நிலைக்கும். (6) சமவாயம்—பொருள்களின் நித்தியமான சம்பந்தங்கள். உதாரணம்:-செயலும் கர்த்தாவும், அணுவும் அகண்டமும். மேற்சொல்லியவைகளின் ஆராய்ச்சிகளை யெல்லாம் இந்நூலில் காணலாம். 10 அத்தியாயங்கள் கொண்ட இந்த நூலிற்கு சங்கரமிசிரர் வியாக்கியானம் செய்துள்ளார். சிலவைசேஷிக சூத்திரங்கள்:—

(i) ரூபரசகந்தஸ்பர்சவதீ பி ரு தி வீ. (49.) ரூபம் ரசம் கந்தம் பரிசகுணங்களை அடைந்துள்ளது பூமியாகும்.

(ii) ஸ்பர்சவான் வாயு: (52.) பரிசகுணமுள்ளது வாயுவாகும்.

8. இந்நூல்களைத் தவிற ருக்வேதத்தினின்று ஆயுர்வேதம் யஜுர்வேதத்தினின்று தனுர்வேதம் சாமவேதத்தின்று கானவேதம் அதர்வத்தினின்று அர்த்தவேதம் முதலியவைகளுண்டாயிற்று. அவை

களையெல்லாம் வாசகர்களே சற்று முயற்சியானல் அறிந்து கொள்ளலாம். இனி வேதத்தின் மர்மங்களை அறிய வேதவியாகரணமான பிரதி சாக்கியம் கோஷத்தை யறிவது அவசியம்.

0-11. பிரதிசாக்கியமும் கோஷமும்.

वाचमस्मे कृतंनो वृषणा मनीषां

(ய. 34, 29.)

வாசமஸ்மே, கிருதம்நோ விருஷணுமனீஷாம். எங்கள் வாணியையும் மனத்தையும் மேன்மையாக்கவும்.

1. பிரதி சாக்கியம் — வேதத்தை விளக்கமாய் அறிந்து கொள்ள வேதவியாகரணம் என்னும் பிரதி சாக்யத்தை நன்ருய் ஒருவன் அறியவேண்டும். வேதத்தின் பல சாகைகளின் ரூபம், இலட்சணம், நியமம் முதலியவைகளை அறிவிக்கும் நூலையே பிரதி சாக்யம் என்பார்கள். வியாகிரண விஷயம் அங்கு அதிகமாயிருப்பதால் அதை வியாகிரண மெனவும் சொல்லலாம்.

மொத்தம் ஆறு பிரதிசாக்கியங்கள் உண்டு. ருக் வேத சாங்கியத்திற்கு பார்ஷத சூத்திரமெனப் பெயர். சௌனக ரிஷியே இதைச் செய்தவர். காத்தியாயனர் செய்த சுக்கில யஜுர் வேத பிரதிசாக்யம் ஒன்று உண்டு. மகரிஷி புஷ்பர் என்பவர் சாமவேதத்திற்கு ஒரு பிரதி சாக்கியம் செய்துள்ளார். இதற்கு புஷ்ப சூத்திர மெனப்பெயர். நான்காவது ஒரு பிரதி சாக்யம், அதர்வ வேதத்தைக்குறித்து லாகூரிலிருப்பதாக அறிகிருேம். அது இன்னம் அச்சாகவில்லை. சதுர் அத்யாயி என்னும் ஒரு பிரதி சாக்யம் அமெரிக்காவில் இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்புடன் ஹிஸ்டன்

என்பவன் அச்சடித்துள்ளான். 24 அத்தியாயங்கள் கொண்ட தைத்திரியபிரதி சாக்யம் ஒன்று உண்டு.

2. பிரதி சாகைகளில் இருப்பவைகளென்ன? (1) வர்ணசாம்னயம் என்னும் சொல் உச்சரிப்புவகை. (2) சந்தி விஷயங்கள். (3) பதம் பிரிப்பதெப்படி? (4) உதாத்தம் அனுதாத்தங்களின் எண்ணிக்கை, சுவர ரகசியம். (5) சம்ஹிதை பாடம். பத சம்ஹிதை நியமம். (6) அதர்வப் பிரதி சாகையிலே கிரமத்தின் இரகசியம். (7) சாமப் பிரதி சாகையிலே பல மொழிகளின் கதிகளான, பிரச்லேஷம், விச்லேஷம், விருத்தம், அவிருத்தம், கதம், அகதம், உச்சம், நீசம், கிருஷ்டம், அகிருஷ்டம், சம்கிருஷ்டம் முதலிய உச்சாரணைகளின் பல பேதங்கள்.

(4) இனி வேதகோஷத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவோம். வைஜயந்தி அமரகோஷம் முதலியவைகள் வேத நிகண்டாகாது. அவை நவீனமாய் ஏற்பட்டவைகள். வேத மொழிகளை அறிவதில் அவை ஒரு பொழுதும் பயனை அளிக்காது. யாஸ்கர் செய்த நிகண்டும், கௌஸத்வபகிருத நிகண்டும் சாகபூணிரிஷி செய்த நிகண்டுமே நவீனத்திலே யுண்டு. இம் மூன்று நிகண்டுகளும் இன்னம் மூலையில் தானிருக்கின்றன. ஆதியிலே எத்தனையோ நிகண்டு அல்லது கோஷமிருந்தன.

சில நிகண்டு மொழிகள் :—

(i) துர இதி யமநாம. நி. 12. 14 ஸ்வஸ்தி இதி அவிநாச நாம நி-3. 21.

துரமென்றால் எமனுக்குப் பெயர். ஸ்வஸ்தி என்றால் நாசமற்றதின் நாமமாகும்.

(ii) கோ வென்றால் பசுவிற்கும் பூமிக்கும் சூரிய கிரணத்திற்கும் நாமம் என யாஸ்கர் சொல்லுகிறார்.

இந்த நிகண்டில் உள்ளதைப்போல் வேதவிளக்கஞ் செய்தால் பல அசம்பாவிதங்கள் என சொல்லப்படும், சில வேத விஷயங்களின் உண்மைகள் தோன்றும்.

---

12. வேதபடனம்.

उपमितां प्रतिमिता मथो परिमिता मुत

புதையல்களை விளக்க வீட்டை எல்லாம் பிரித்து தனித்தனியாக்குகிறோம். அதர்வம் 9. 3. 1.

(1) சுவரம் :—நாம் முன்னர் சொல்லியுள்ளது போல் வேதத்தைப் படிக்க வேண்டுமானுல் வேத சூக்த மந்திரமறிந்த ரிஷிகளையும் சந்தஸுகளையும் நன்கறியவேண்டும். வேதத்திற்கு சுவரம் அவசியமாகும். உதாக்தம், அனுதாக்தம், ஹ்ரஸ்வம் என அதற்கு மூன்று நிலைகளுண்டு. அதன் ஏழு ஏழு பிரிவுகளையும் அறிவது அவசியம். வேதமொழிகளை இச்சுவரங்களுடனேயே எப்பொழுதும் சொல்வார்கள். இச்சுவரத்துடன் சொல்வதில் நமது தென்ஞட்டு பிராமணர்களே வல்லவர்கள். இச்சுவரத்தோடு வேத மொழிகளைப் பல வகைகளில் சொல்வார்கள்.

(2) பாட முறைகள் :— அவைகளை 1. மூலசம்ஹிதை, 2. பதசம்ஹிதை, 3. கிரமம், 4. ஜடை 5. கனம் என்பார்கள்.

1. மூலசம்ஹிதை என்ருல் வேதமந்திரங்களை சந்தி சேர்த்துச் சொல்வதாகும். உதாரணம்— அக்னி மீளே புரோகிதம் யக்ஞஸ்ய தேவமிருத்விஜம். ரு. 1. 1. 1. (உரை—புரோகிதனுப் ருத்விக்கான யக்ஞதேவ அக்னியை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.)

2. பதசம்ஹிதை :—மூலமந்திரத்தை பதம் பதமாய் பிரித்துச் சொல்வதாகும். உதாரணம்—அக்னிப், ஈளே, புர : ஹிதம், யக்ஞஸ்ய, தேவம், ரித்விஜம்.

3. கிரமசம்ஹிதை :—ஒரு பதத்தை முன்னும் பின்னும் சொல்வதாகும்—அக்னிம் ஈளே, ஈளே புரோகிதம், புரோகிதம் யக்ஞஸ்ய, யக்ஞஸ்யதேவம், தேவம் ரித்விஜம்.

4. ஜட்சம்ஹிதை—பதங்களைச் சேர்த்து சேர்த்து மறுபடியும் பிரிப்பதாகும். அக்னிம் ஈளே, ஈளே அக்னிம், அக்னிம் ஈளே, ஈளே புரோகிதம், புரோகிதம் ஈளே, ஈளே புரோகிதம், புரோகிதம் யக்ஞஸ்ய, யக்ஞஸ்ய புரோகிதம் புரோகிதம் யக்ஞஸ்ய, யக்ஞஸ்ய தேவம், தேவம் யக்ஞஸ்ய, யக்ஞஸ்யதேவம், தேவம் ரித்விஜம், ரித்விஜம் தேவம், தேவம் ரித்விஜம்.

5. கனபாட்டிகள் சொல்லும் கனம் விசித்திரமாகும். உதாரணம்—அக்னிம் ஈளே ஈளே அக்னிம், அக்னிம் ஈளே புரோஹிதம் புரோஹிதம் ஈளே அக்னிம், அக்னிம் ஈளே புரோஹிதம் ஈளே புரோகிதம் புரோஹிதம் ஈளே ஈளே புரோஹிதம் யக்ஞஸ்ய, யகஞஸ்ய புரோஹிதம் ஈளே ஈளே புரோகிதம், யக்ஞஸ்ய புரோகிதம் யக்ஞஸ்ய யக்ஞஸ்ய புரோகிதம், புரோகிதம் யக்ஞஸ்ய தேவம் தேவம் யக்ஞஸ்ய புரோகிதம் புரோகிதம் யக்ஞஸ்ய தேவம் யக்ஞஸ்ய, தேவம் தேவம் யக்ஞஸ்ய யக்ஞஸ்ய தேவம் ரித்விஜம் ரித்விஜம் தேவம் யக்ஞஸ்ய யக்ஞஸ்ய தேவம் ரித்விஜம்.

இனி நான்கு வேதங்களின் சாரங்களை சொல்லுவதற்கு முன் வேதகால வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொல்லவும்.

13. வேத வாழ்க்கை.

इमा यास्तिस्रः पृथिवीस्तासां हभूमिरुत्तमा

இமா யாஸ்தி சர: பிருதிவீஸ்தாஸாம் ஹபூமிருத்தமா. இம் மூன்று உலகங்களிலே இத்தரணியே சர்வோத்தமமானதாகும். அ. 6. 21. 1

(1) வேத வாழ்க்கையில் அறிந்த ரகசியங்களையும் சில வழக்கங்களையும் கூறுவோம். யஜுர் வேதம் ஏகா சமே திசிரசமே திசிரசமே பஞ்சசமே...18 24 என்னும், இன்னம் பல மந்திரங்களினின்று 1, 3, 5,....என்னும் கணித எண்ணிக்கைகளையும், ரு. 8. 2. 10 முதல் மந்திரமான 'யாகௌவர்தனீம்........மொழிகளினின்று பூமி சுற்றுகிறதென்பதையும், ரு. 6. 4. 10. 3-வது மொழிகளால் சந்திரன் முதலிய கிரகங்கள் சுற்றுகிறதை ரிஷிகள் அறிந்தார்கள் என அறிகிறோம். பூமியை சூரியன் இழுப்பான். சர்வேசன் சூரியனை கவர்ச்சி செய்கிறான் ரு. 6. 1. 63. சூரியன் ஒருவனேயுண்டு. சந்திரன் பிரகாசமாவது சூரியனால். யஜு. 23. 10. இந்த நவீன ஞானங்களையும் அவர்கள் அறிந்திருநதார்கள். இனி சமூக வாழ்க்கையை நோக்குவோம்.

(2) அவர்கள் பலத்தை உபாசனை செய்தார்கள். பலமுடன் இருக்கவேண்டுமென்பதே அவர்கள் எண்ணம். வீர்யமஸி வீர்யம் மயிதேஹி, பலமஸி பல மயிதேஹி. வீர்யமுள்ளவனே எனக்கு வீர்யத்தை அளிக்கவும். பலமுள்ளவனே எனக்கு பலத்தையளிக்கவும். யஜு. 19. 6. பலமுள்ளவர்கள்தான் வேதத்தை அறிய முடியுமென்பது அவர்கள் எண்ணம். வேதத்தை யார் படிக்க முடியும் என சௌனக ரிஷி சொல்வதாவது :—இளமையுடன் பலமுள்ளவர்

களாலேயே அறியமுடியும். ஏன்? மொழி என்பது மேல் வழியாகவே செல்லும். மொழி கீழாகச்செல் லாது. துவன்யமான மொழி நாபியினின்று கழுத் தில் வந்து வடிவத்தை அடையும். பிரமசாரியாய் இளங்காளையாய் மித வாழ்க்கை யுள்ளவனுக்கு பல மிருக்கும். அவனுக்கு மேல் செல்லும் ரேதஸுண்டு. அவனே வேத மந்திரங்களை ஓதவும் சொல்லவும் முடியும்.

(3) அக்காலத்தில் பெண்கள் வேதங்கற்று அடி யிற்கண்ட பெருப்பண்டிதைகளாகவு மிருந்தார்கள். (1) கோஷை, (2) கோதை, (3) விசுவவரன், (4) அபாலே, (5) உபநிஷதை, (6) நிசதை, (7) பிரமா ஜயை, (8) அதிதி, (9) இந்திராணி, (10) சராமை, (11) ரோமஸை, (12) ஊர்வசி, (13) லோபாமுத்திரை, (14) நதிகள், (15) யமி, (16) ஸ்ரீ, (17) லக்ஷை, (18) ரஜினி, (19) வாக்கு, (20) சிரத்தை, (21) மேதை, (22) தட்சிணை, (23) ராத்திரி, (24) சூரிய சாவித்திரி.

(4) பெண்களுக்கு விவாகஞ் செய்து கொள்வ தில் சுதந்திரமுண்டு.

कियाती योषा मर्यतो वधूयोः परिप्रीता पन्यसावार्येण ।
भद्रवधू भवति यत् सुपेशाः स्वयं सा मित्रं वनुते जने चित् ॥

கியாதி யோஷா மர்யதோ வதுயோ: பரிபிரீதா பன்யஸா வார்யேண, பத்ரவதூர் பவதி யத் சுபேசா: ஸ்வயம் ஸாமித்ரம் வனுதே ஜனேசித். (ரு. 10. 27. 17)

தன்னை நாடும் மனிதனின் பொருளைக்கண்டு திருப்தியடையும் ஸ்திரீகள் எத்தனை பெயர். சுந்தர மாயுள்ள பெண்மணி பாக்கியசாலியே! சனங்களில் வேண்டிய மித்திரனை தேடிக்கொள்வாள்; புருஷ னிறந்தால் மறு விவாகஞ் செய்யவேண்டுமென அவர் கள் சொல்வது வழக்கம்.

उदीर्ष्वनार्यभि जीवलोकं गता सुमेतमुपशेषऽएहि ।
हस्तग्राभस्यदिधिषोस्तवेदं पत्युजनित्वमभि संबभूत ॥

உதீர்ஷ்வ நார்யபி ஜீவலோகம் கதா சுமேத முபசேஷ ஏஹி, ஹஸ்தகிராபஸ்யதி திஷோ ஸ்தவேதம் பத்யு ஜனித்தவம்பி ஸம்பபூத. (ரு, 10. 1. 18. 8)

ஸ்திரியே இனி சீவனுள்ள சகத்திற்குச் செல்லவும். இறந்தவனிடம் நீ ஏன் உட்காந்துளாய். இங்கு வா: உன்னை நாடுபவனை இனி விவாகஞ் செய்து கொள்ளவும்.

(5) வேதபுருஷர்களுக்கு வில்லிலே தனுஸிலே பிரியமதிகம் ஏன்? *தனுஸால் பசுக்களை அடைவோம். போரில் ஜயமாவோம். சத்துருவிற்கு அது துக்கத்தை யளிக்கும். வில்லிலே அம்பை நாட்டுங்கால் உன் செவியில் அவள் பெண்மணி போல் வந்து முத்தமிடுவாள். உடனே அலறிச் சென்று உன்னைக் காப்பாற்றுவாள். சண்டைக்குச் செல்ல வேண்டுமானல் பெண்பிள்ளைகளையும் கவனிப்பதில்லை.* (ரு. 6. 75)

(6) மனிதர் எப்பொழுதும் ஆயுதம் தரித்தவரா யிருக்கவேண்டும். *சாகும் வரை கைகளிருந்து வில்லை நீக்காதே என்பது தான் அவர்கள் சித்தாந்தம். இறக்குஞ் சமயத்திலும் ஒருவன் கையில் ஆயுதமிருப்பது அவசியம். அப்பால் உன் சுற்றத்தார்கள் வீடு எடுத்துச்செல்லலாம். ருக்வேதம் 10, 18, 9 மந்திரம் சொல்வதாவது:—இறந்த இவன் கையிலுள்ள வில்லை நான் எடுக்கிறேன். அது எங்கள் பலம் பெருமை புகழ்ச்சிக்கு அவசியமாகும். நீயோ இனி போய்விட்டாய். நாங்கள் வீரர்களுடன் சேர்ந்து எங்களின் விரோதிகளை யொழிக்கவேண்டும்.*

(7) அவர்களுக்குச் சபைகளிலும் சங்கங்களிலும் *பிரியமதிகம். அதர்வவேதம் சொல்லுவதை நோக்க*

வும்—7. 12. பிரஜாபதியின் பெண்களான சபையும் சங்கமும் சேர்ந்து என்னைப் பாதுகாக்கவும். நான் பார்க்கும் ஒவ்வொருவனும் மரியாதையுடனும் பரஸ்பர உதவியுடனுகவேண்டும். பெற்ருேர்களே நான் சங்கங்களில் சுவையுடன் பேசவேண்டும். சபையே ! உன் பெயரை நான் அறிவேன், நீ தான் பரஸ்பர பேச்சு எனப்படுவாய். சபையிலுள்ளவர்கள் எல்லாம் என்னுடன் பேசலாம். இங்குள்ளவர்களின் வர்சஸையும் விக்ஞானத்தையும் நான் நாடுகிறேன். இச்சபையிலே் சிறந்து விளங்க இந்திரனே ! நீ செய்யவும். உங்கள் நினைவு நாரு நிலைகளில் சென் றிருந்தால் அவைகளை இங்கு திருப்பவும்.

(8) வேதகாலத்தில் நாம் இப்பொழுது காணும் எல்லாத் தொழில்களுமுண்டு. பற்பல பிரிவுகளான நாம் பல பல எண்ணங்களுடனிருக்கிருேம். உடைந் ததை ஒன்று செய்ய தச்சன் செல்லுகிருன். வைத்தி யன் நோயாளியையும் புரோகிதன் யஜமானனையும், நுண்ணிய வேலைசெய்து சிற்பி செல்வ புருஷனையும் நாடுகிருன். என் தந்தைகவி, என் தந்தை வைத்தி யன் கூலி செய்பவன் இப்படி பலவாருகச் சொல்லி நாம் பல வழிகளில் பொன் பொருளை நாடுகிருேம். ஆனல் நமக்கெல்லாம் சாமனின் அருள் வேண்டு மென (9-112) அவர்கள் சொன்னதிலிருந்து பரஸ் பரம் வேற்றுமை யில்லை தென்பதை அறியலாம். அனைவர்களுடன் நண்பர்ளாக விருக்கவே எண்ணி ஞர்கள். மித்ரஸ்யாஹம் சக்ஷுஷ: ஸர்வாணி பூதானி சமிக்ஷே, மித்ரஸ்ய சக்ஷுஷா ஸமீக்ஷாமஹே. (ய. 35. 15.) எல்லாரும் என்னை நண்பனுகப் பார்க்கட்டும். நானும் நண்பர்களாகவே எண்ணுவேன்.

(9) அவர்கள் பெரிய கப்பல் தொழில்களிலும் ஈடு பட்டிருந்தார்கள் என அடியிற்கண்ட ருக்வேத

மொழிகளால் அறிகிறேரும். கப்பல் யாத்திரை அசுவினிகளின் நண்பனுன துக்ரன் தனது மகனுன புஜ்யுவை நீண்ட கடல் யாத்திரைக்கு யனுப்புங்கால் மரிப்பவன் பொன் பொருளைப் பிரிவதுபோல் புலம்பினுனும். ஆனுல் நீங்கள் (அசுவினிகளே) சலம்துளியும் படாமல் உங்கள் கப்பலிலேயே அவர்களைத் திருப்பி அழைத்து வந்துவிட்டீர்கள். மூன்று இரவும் பகலும் நாசத்யரே, நூறு சக்கரங்களுடன் ஆறு குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட துரித வாகனங்களில் கடல் கடந்து என்மகனே அழைத்து வந்தீர். அசுவினிகளே கடலில் சாய இடமில்லே. பிடிக்கவும் நிலே இல்லே. நூறு துடுப்புக்களுடனுன கப்பலில் கூட்டி வந்த செய்கை போற்றற்குரியது. (ருக் வேதம் 1. 116.)

(10) அவர்கள் பறக்கும் விமானங்களேயுமறிந்திருந்தார்கள். அசுவினிகளே ! ரிபுக்களால் செய்யப்பட்ட மனத்திலும் துரிதமான ரதங்களிலே வரவும். ரு. 10. 39. 12. அசுவினிகளே ! சுலபமாய் சுற்றும் மூன்று பீடங்கள் மூன்று சக்கிரங்களுடனுன ரதமுடன் இங்கு வரவும். ரு. 1. 118. 2. திரிசக்கரம் திரிபீடமான உங்கள் விமானத்திலே வரவும். ரு. 1. 47. 2. ரிபுக்களே ! உங்கள் ரதத்திற்கு குதிரை. வேண்டாம். கடிவாளமும் ஏன் ? திரிசக்கிரமுள்ள திவ்யமான ரதம் வானத்திலே சுற்றிச் செல்லுகிறது. உங்கள் புத்தியினுல் செய்த துரிதமான ரதம் ஒரு பொழுதும் பிழைசெய்வதில்லே. (ரு. 4-39. 1. 2)

இனி வேதகாலத்தில் விளங்கி அனேத்துமான யக்ஞத்தைப்பற்றிச் சொல்லவும் ?

---

14. வேத யக்ஞம்.

सिंहे व्याघ्र उत या पृदाकौ त्विषिरग्नौ ब्राह्मणे सूर्ये या ।
इन्द्रं या देवी सुभगा जजान सा न ऐतु वर्चसा संविदाना ॥

சிம்ஹே வியாக்ர உதயா பிருதாகௌ த்விஷிரக்நௌ பிராம் மணே சூர்யே யா, இந்திரம் யா தேவிஸுபகா ஜஜான ஸாந ஏது வர்சஸா சம்விதானு. (அதர்வம். 6. 38. 1.)

யக்ஞத்தை நாம் வேண்டுவதாவது—சிங்கத்தின் சக்தி புலியின் பலம் வேங்கையின் வன்மை, எரியும் நெருப்பு பிராமணன் சூரியனேடு சுபகமான இந்திரனை சனித்த தேவியானவள் திடம் தூய்மையோடு எங்களிடம் வரவும்.

(1) யக்ஞ இரகசியம். யக்ஞஞ் செய்யுங்கால் பலி செய்தார்கள் எனவும் இன்னம் சில அசம்பாவித செயல்களும் கொடூர காரியங்களையும் வேதமனுமதிப்பதாக சிலர் சொல்வார்கள். இவைகளை விட அடாத மொழிகள் வேறு இல்லை. அசுவமேதமென ஒரு யக்ஞம் செய்யப்படுங்காலத்தில் அடியிற் கண்ட மந்திர மொன்றைக் சொல்லி சில மதியற்ற செயல்களைச் செய்தார்களாம். கணனும் துவா கணபதிம் ஹவாமஹே பிரியாணும்துவா பிரிய பதிம் ஹவாமஹே நிதினும் துவா நிதிபதிம் ஹவாமஹே வ ஸோ மம ஆஹமஜானி கர்பதமா த்வமஜாஸி, கர்பதம், யஜு. 23. 19. ஆனல் இம்மந்திரத்தின் அடியிற் கண்ட மெய்யான உரை யொன்றை கவனித்தால் அவர்கள் அப்படி செய்ததற்கு ஆதாரவே இல்லை எனச் சொல்லிவிடலாம். எல்லாப் பொருள்களின் கணபதியான கடவுளே! உன்னையே நாங்கள் அனுசரிப்போம். பிரியனும் பிரியபதியாயும் நிதியாயும் நிதிபதியாயுள்ள உன்னை நாடுவோம். பிருகிருதியின்

எல்லாப் பொருள்களையும் கர்ப்பம் தரிப்பவன் நீயே என நான் கருதுகிறேன்.

ருக்வேதத்திலுள்ள சுனஷேபன் பலியளிக்கப் படும் கதையை அடிக்கடி சொல்லி வேத காலத்தில் நரபலி இருந்ததாகச் சொல்வார்கள். இதைவிட வேதத் துரோகம் வேறு இல்லை. சுனன் என்றால் அறிஞன். சேபன் என்றால் ஞானி. இவ்விரண்டுங் கலந்த ஒருவன், வருணனை நாடும் சந்தர்ப்பத்தை வைத்துக்கொண்டு நரபலி இருந்ததாகச்சொல்வதும் மதியீனமே. வேதத் திலுள்ள யக்ஞ பதங்கள் சில சமயத்தில் பகவானை யும் பல இடங்களில் அக்னி முதலியவர்களையும் (யஜுர். 4. 26, 7-47-48), இன்னம் பல இடங்களில் இடி முழக் கத்தையும், ரு. 18, இரதத்தையும், ரு. 3. 2 கப்பலையும் 1. 6. இன்னம் முதலிய பொருள்களையும் குறிக்கும். யக்ஞ மென்பது மனிதனேயாகும். யக்ஞதேவபாண்டங்களே நமது புலன்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இங்கு உளார்கள். அவர்களுக்குத் திருப்தியை யளிக்கவும். (ச. த. பி. கதைகள், பக்கம் 62) இந்த மாதிரியான யக் ஞங்களால் நமக்கு எல்லா வன்மைகளும் வேண்டு மென யஜுர்வேதம் பதினெட்டாவது அத்தியாய முழுவதும் கூறும். இச் சந்தர்ப்பத்தில் 1. பிரம யக்ஞம் 2., தேவயக்ஞம், ரிஷியக்ஞம் 3. பிதுருயக்ஞம் 4. பிராணியக்ஞம் 5. அதிதி யக்ஞம் என வகுத்துத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் மந்திரங்களிலிருந்து இன்னம் சில வேத ரகஸ்யங்களை அறிவோம்.

(2) தேவர்களுக்கு திவ்ய நாமத்தை யளித்து அவர்களின் ஹிதத்தை நாடும் தலைவர் அனைத்தின் முந்தினவராகும். அந்த ருசிகரமான தலைவனை (பிரமத்தை) நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். ய. 31. 20. சௌந்தரியமும் செல்வமும் அவன் மனைவிகள். இரவு பகல் உன் இருபக்கங்களிலாகும். நட்சத்திரம்

உன் வடிவம். அசுவினிகள் உன் திருவாய் போலாகும். விசுவத்தை விரும்பி சர்வலோகமும் என்னுடையதாக வேண்டுமென விரும்புகிறேன். உன்னை இப்படி அறிபவன் எல்லா தேவர்களையும் தன் வசமாக்கிக் கொள்ளுகிறான். இதைத்தான் பிரம யக்ஞ மந்திரம் எனலாம். (யஜ. 31. 22)

(3) ஒவ்வொரு சூக்தத்தின் மந்திரத்தின் சூட்சமமான தேவர்களை நாம் நன்றாய் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இதைத்தான் தேவயக்ஞம் என்பார்கள். நாம் அறியவேண்டிய சில தேவர்கள்—அக்னி, வாயு, இந்திரன், மித்ரன், வருணன், அசுவினி, விசுவே தேவர், சரஸ்வதி, மருத்து, தனானபதன், நரசாம்சன். ஈளன், உஷை, பாரதி, துவஷ்டா, பூஷணன், அதிதி, பர்வதம், பிர்ஹஸ்பதி, பிராமணஸ்பதி.

மந்திரங்களையும், ருக்குகளையும் ஆதியில் அறிந்த ரிஷிகள் அநேகர். அவர்களில் சிலர்—மதுசந்தஸன், ஜேதாரன், மேதாதிதி, சுனக்ஷேபன், இரண்யஸ் தூபன், கண்வன், பிரஸ்கண்வன், சவ்யன், நோதன், பராசரம், கௌதமர், குத்ஸன், கசியபம், திரிதன், கக்ஷிவந்தன், பாவயவ்யன், ரோமசன், பரச்சேபன், தீர்க தமஸன், இந்திரன், மருத்து, அகஸ்தியன், லோபா முத்திரை, கிருத்ஸமதன், கூர்மன், ஜமதக்னி, வாமதேவன், வசுசுருதன், சுதம்பரம், சுருதவிவன். இந்த எல்லா ருஷிகளையுமறிந்து அனைவருக்கும் அவைகளை மற்றவர்களுக்கும் அறிவிப்பதே ரிஷியக்ஞ மெனப் பெயர்.

(4) நமோ வ: பிதர: ரசாய நமோவ: பிதர: சோஷாய நமோவ: பிதர: சீவாய நமோவ: பிதர: சுவ தாயை நமோவ: பிதர: கோராய நமோவ: பிதர மன்யவே நமோவ: பிதர: பிதரோ நமோ வோ கிருஹான்ன: பிதரோ தத்த சதோவ: பிதரோ தேஷ்மை தத்வ: பிதரோ வாஸ: யஜு 2. 32.

பிதாவே! ரசமானஞான மடைய உனக்கு நமஸ் காரம், துக்கம் தொலைப்பதற்கும் தூயமான சீவனுக் காகவும், உணவு ஒளி முதலியவை ஓங்க, கோரம் கழிக் கவும், கடுமை கழிய கோபமாகவும், என் வீட்டிலேயே அடிக்கடி வரவும் போகவும். உனக்கு வஸ்திரம் வேண்டியவைகளையெல்லாம் மளிப்பேன். இன்னும் யஜு 2. 34. சொல்வதாவது—தாய் தந்தை பாட்டன் பாட்டி முதலியவர்களுக்கு அன்ன பானதிகளை திருப்தி யுடனளிக்கவும். இம் மந்திரங்களை சிராத்த காலத் தில் சொல்லுவார்கள். ஆனல் இதைப் பிதுரு யக்ஞ மென பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். பிதுரு என்ருல் யார்? வேதப்பிரதானதாசார்யம் பித ரம் பரிசக்ஷதே. வேதத்தை கற்பிக்கும் ஆச்சாரியனுக் குப் பெயர். நம்மைப் பாது காப்பவனுக்கு பிதா எனப்பெயர். நி. 4. 21. பிதுருக்கள் என்ருல் பெற் ருேர்களுக்குப் பெயர். வடமொழியின் பிதா என்ப தின் பொருள் உயிர் தந்தை என்பதைத் தவிர வேறு உரை இல்லை.

(5) பிராணிகளுக்கும் புல், ஜலம் முதலியவை அளித்து தினந்தோறும் திருப்தி செய்பவும். (அதர். 1. 7. 7) பலிவைசுவ தேவயக்ஞமென இதைச் சொல் வார்கள்.

(6) அதிதிகள் வீடு வந்தால் எழுந்து மரியாதை செய்யவும். அன்னம் சலபானத்தை யளித்து அறிவை கிரகிக்கவும் (அ. 11. 2.) இதைத்தான் அதிதி யக்ஞ மெனச் சொல்வார்கள்.

இனி வேத சம்ஸ்காரம் எனப்படும் நமது வாழ்க்கையின் சிறந்த செயல்களைப்பற்றிக் சொல்லும் சில மறைமொழிகளை நோக்குவோம்.

---

15. வேத சம்ஸ்காரம்.

इदं जनासो विदथा महत् ब्रह्म वदिष्यति

(அதர்வம், 1. 32. 1.)

இதம் ஜனாஸோ விததா மகத் பிரம்மவதிஷ்யதி. சனங்களே! இதை நன்றாய் அறியவும். மகத்தான பிரமத்தை மொழிகிறான்.

(1) இனி ஆசுவலாயனர், ஆபஸ்தம்பர் முதலியவர்கள் வேதத்தினின்று அடியிற்கண்ட 16 சம்ஸ்காரங்களுக்காகத் தொகுத்த வேத மந்திரங்களின்று சில வாழ்க்கையின் உண்மைகளை அறிவோம். (1) கர்ப்பதானம், (2) பும்சவனம், (3) சீமந்தம், (4) ஜாதகர்மம், (5) நாமகர்ணம், (6—10) சூடாகர்மம், நிஷ்கிரமணம், அன்னப்பிராசினம், கர்ணவேதம், உபநயனம், (11) வேதாரம்பம், 12. 13. சமாவர்த்தனம், விவாகம், (14) வானப்பிரஸ்தம், (15) சன்யாஸம், (16) அந்தியேஷ்டி.

(2) வேதம் நமது கிரகவாழ்க்கை சம்பந்தமாய் என்ன சொல்வதென்பதை நோக்குவோம்.

வேதநிகண்டு ஆசிரியர் யாஸ்கர் இல்லற சம்பந்தமான எல்லா விஷயங்களையும் அடியிற் கண்ட மொழிகளால் சிறுவர்களும் வேண்டுமெனச் சொல்லுகிறார். குழந்தையே! ஒவ்வொரு அங்கத்தினின்றும் உண்டான வீர்யத்தினின்று, எனது விருப்பத்தால் உண்டானாய். இதனால் நீ எனக்கும் உன் அன்னைக்கும் பிரியமானவன். தைத்திரியாரண்யகத்திலும் குழந்தைகளைப் பெறும் வழியையும் கற்க வேண்டுமெனச் சொல்லியுள்ளது. கர்ப்ப தானத்தைப்பற்றி வேதம் கூறுவதாவது—எப்படி பூமியானது பஞ்சமகாபூதங்களை தரிக்கின்றதோ உன் கர்ப்பத்தையும் நீ அப்படியே தரிக்கவும். ஏன் பத்து மாதத்திற்குப்

பிறகு பெருமையான குழந்தையைப் பெறுவதற்கு அ. 6. 17. 1.) பூமியானது எப்படி செடி கொடிகளை தரிக்கின்றதோ நீயும் அப்படியே கர்ப்பத்தை தரிப்பது அவசியம். (அ. 6. 17. 2.)

(3) நீ வீரமான பிள்ளைகளை சனனம் செய்ய வேண்டும். (அ. 14. 17.) ஒரு ஆதர்ச குழந்தை எப்படியிருக்க வேண்டுமென பும்சவன காலத்தில் சொல்லும் வேதமந்திரமாவது. (யஜு. 12. 4) நீ கருடனைப் போலாகி பல நற்குணங்களுடன் காயத்ரியான கண்களோடு வேதமான அங்கங்களுடன் சோதியை யடையவும்.

(4) கர்ப்ப காலத்தில் நாம் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிச் சொல்லும் சில வேத மொழிகள்:— சாதாரணமாய் இவை சீமந்தகாலத்தில் சொல்லப்படும். இது எனது குழந்தை என பகிரங்கஞ் செய்கிறேன். உனக்கு வேண்டிய உணவு முதலியவைகளையெல்லாம் நான் அளிக்கிறேன். சந்தோஷமாக்குகிறேன். (ரு. 2. 32. 4-5)

(5) பிறந்தவுடன் ஜாத கர்ம சம்ஸ்காரகாலத்தில் சொல்லும் சில மந்திரங்கள்—குழந்தையே! நீ யார்? எவன்? உனக்கு மரணமுண்டா? அல்லது அமிருதனு? நீ ஆத்ம வடிவமுள்ளவன். அமுத புருஷன். ஈசுவரனுல் நியமிக்கப்பட்ட வாழ்நாளை நீ அனுபவிக்க வேண்டும். (சா. மந்திர. பிரா. 1. 5. 14) மகனே: என் ஒவ்வொரு அங்கத்தினின்றும் நீ தோன்றினுய். ஆனுல் நீ தோன்றுவதற்கு மிகுதியான காரணம் என் இருதயம். இக்காரணத்தால் என் பிராணனுல் உன் பிராணனை நான் பாதுகாப்பேன். சா. மந். பிர. 1. 5. 15.

ஈசா! இக்குழந்தைக்கு 100 வயதளிக்கவும். சுகமாகவும் சிந்தனை யுள்ளவனுக இவனைச் செய்யவும்.

ரு. 36. 6. 10.

(6) இனி நாமகரணம், சூடாகர்மம், நிஷ்கிர மணம், அன்னப் பிராசினம், கர்ணவேத உபநயன சம்ஸ்கார காலங்களில் சொல்லும் அடியிற்கண்ட வேத மந்திரங்களினின்று வாழ்க்கையின் ரகசியங்களை யும் நமது தேவைகளையுமறிகிறோம்.

குழந்தையே ! நீ காந்தியுள்ளவனாகவும். ஆத்மா என்னும் நாமமணிந்த ஈசுவரினில் நீ இணைந்தவன். நீ வீரனாகவும். யஜு. 7. 29. வீரமக்கட்களை எனக்கு அளிக்கவும். செல்வம் சக்தியோடு செந்தேனை நாவோடு நான் வாழவேண்டும் ரு. 2. 21. 6. உன் பஞ்சப் பிராணன்களுக் கேற்றவாறு நான் உணவை அளிக்கிறேன். ய. 11. 83. ஔஷதியான தலை வனே ! இக்குழந்தையை நோயினின்று நீக்கவும், யஜு. 6. 15. அறிஞர் கூட்டமே ! நாங்கள் செவிக ளால் மங்களத்தை யடைவோம். நல்ல பொருள்களை கண்களால் பார்ப்போம். யஜு. 25. 2.

(7) உபநயனம் தரித்த பிறகு புலனாகும் பிரம சாரி வாழ்க்கையைப்பற்றி வேதம் சொல்வது வைய கம் இருக்கும் வரை மறையாது. பிரமசாரி பிரமத் தின் ஒரு அங்கம் போலாவன். (அ. 17. 5.) அதர்வ வேதம் 11-வது கா. 5 சூக்தம் சொல்வதாவது —

பிரமசாரி புவியை அலறச் செய்வான். சகத்தை யும் சுவர்கத்தையும் அவன் நிலையாக்கினான். பிரமச் சாரியை குருநாதன் கர்ப்பந் தரித்து அவனுக்கு அப்பால் வேறு ஜன்மம் அளிக்கிறார். தவத்தாலும் திடமுயற்சியினாலும் அவனால் செய்ய முடியாத வேலை யே இல்லை. பிரமாவிற்கு முன்னர் பிரமசாரி பிறந்து தவத்தால் வளர்ந்து தீக்கனலாடை யணிந்து சுவர் க்கம் சீவராசி முதலியவைகளை தோற்றுவித்தான், தோல் தரித்து நீண்ட தாடியுடன் தரணியின் நான்கு நிலைகளிலும் அவன் துரிதமாய்ச் சுற்றுகிறான். பிரம

சாரி, சகம், சலம்,, விராஜன், பிரஜாபதி பரமேஷ்டி யோடு அமுதத்தில் அமைந்து இந்திரனுகி அசுரனைக் கொன்றுன். சிருட்டி செய்த சகங்களைக் காப்பவன் பிரமசாரியே. அவனிடம் தேவர்கள் எல்லாம் ஒரு நிலையிலுள்ளார்கள். பிரமசாரி பிச்சையால் இம்மண்ணையும் விண்ணையும் பெற்று வந்தான். அவன் இடி முழக்கமாகி வீரகர்ச்சனையுடன் ஆண்மையால் அகிலத்தைத் தாங்கி எங்கும் புது உயிரை அளிப்பான். பிரஜாபதி வேண்டியதை யெல்லாம் பிரமசாரி தன்புனித ஆன்மாவால் அளித்தான். பிரமசரியத்தால் ஆடுமாடுகள் உணவை அடையும். பிரமசரியம் தவத்தால் தேவர்கள் காலனைத் துரத்தினுர்கள். பிரமசாரியினின்றே சோதி செடி கொடி இரவு பகல் பருவம் முதலியவை புலனுயிற்று. சகத்திலுள்ள எல்லா சீவர்களும் மாடும் மனிதர்களும் பிரமசரியத்தினுலேயே தோன்றினுர்கள். உன் தேகத்திலுள்ள மூச்சை நிறுத்துபவன் பிரமசாரியாகும். எல்லாம் நிறைந்துள்ள பிரமாவையே அவன் அலறச் செய்வான்.

(8) இனி பிரமசரியத்திற்கப்பால் விவாகத்தைப் பற்றி வேதம் என்ன சொல்வதென்பதை சிந்தனையிலாக்குவோம்.

பெண்மணியே! உன் புருஷன் வீட்டுத் தலைவியாய் நீ செல்லுகிருய். அவன் வீட்டை நீ சாக்கிரதையாய், அரசு புரியவும். நல்ல ஐசுவரியங்களுக்காக நான் உன் கையைப் பிடிக்கிறேன். நாம் நூறு வயது வாழ்வோம். இவளுடன் நான் பத்து மகனைப் பெறவேண்டும். பெண்மணியே ! என் தாய் தந்தையின் தலைவியாகவும் நீ இருப்பாய். (ரு. 10. 85) ஸ்திரியே நான் உன்னை நாடி வந்தேன். நீயே என் வீட்டுத் தலைவி. (சா. 1. 1. 2) இருவரும் இல்லற வாழ்க்கை

நடத்த சுவீகாரஞ் செய்துள்ளோம். சலத்தைப்போல் சேர்ந்து எங்கள் மனம் சாந்தமாகவேண்டும். பிராண வாயுவிற்கு அதிகமாய் இருவரும் பிரியமுடனுவோம். (ரு. 10. 85. 47.) என் புருஷன் சொல்வது போல் நான் செய்யவேண்டும். (சா. 1. 1. 8) துணையே ! தர்மத்தின் தூண்டுதலால் நான் உன்னை நாடுகிறேன். நீ என் தர்மபத்னி. நான் உன் கிருஹபதி. நாம் இருவருஞ் சேர்ந்து சகத்தின் கடமைகளைச் செய்வோம். (அ. 14. 1. 52) நான் அறிவுடன் உன்னை கிரஹிக்கிறேன். நீயும் அப்படியே செய்யவும். பூர்ண அன்புடன் உன்னை நாடுகிறேன். நீயும் அப்படியே செய்யவும். நான் சாமவேதம். நீ ருக்வேதம். சகத்தைப் போல் தரிக்கும் உன்னை, சூரியனைப்போல் வர்ஷிக்கும்நான் உன்னை நாடுகிறேன். நாம் மணஞ் செய்து கொள்வோம். மக்கட்களை உண்டு பண்ணுவோம். (அ. 14. 2. 71.)

(9) இனி வானப்பிரஸ்தம் சன்னியாசம் அந்தியேஷ்டியைப்பற்றி வேதம் சொல்வதாவது:—விருதத்தினுல் தீட்சை, தீட்சையால் தட்சிணை, தட்சிணையால் சிரத்தை, சிரத்தையால் சத்தியத்தை வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தில் அடைவான். (யஜுர், 18. 20.)

(10) ஆதர்ச துறவி. அனைவரும் என்னை நண்பனுய்க் கருதவேண்டும். நானும் அனைவரையும் நண்பனுய்க் கருதுவேன். (யஜு. 36. 18.) தன்னில் தரணியையும் தரணியைத் தன்னிலும் பார்ப்பான். (யஜு. 40. 6) ஆன்மாவே அனைத்துமென எண்ணி ஒரு தலைவனையே எண்ணுபவனுக்குத் துக்கமேது? (யஜு. 40. 7) அவன் உலகமெல்லாம் துரிதமாய் சுற்றி அவனில் ஒன்ருவான். (யஜு. 32. 12.)

(11) அந்தியேஷ்டி அல்லது கடைசிக்கிரியை : சீவனே ! நீ செய்த அறத்திற்கேற்றவாறு உன் கண்

சூரியனிடஞ் செல்லும். ஆத்மா பிராண வாயுவினிடம் அணையட்டும். உன் செயலுக்கேற்றவாறு நிலத்திலோ சலத்திலோ செல்லட்டும். அதற்கேற்ற சரீரத்தை நீ அடைவாய் (ரு. 10. 16. 3) ஜாத வேதஸ அனலே! நீ இச் சீவனை எரித்து பக்குவமாக்கி தந்தைமார்களிடம் சேர்க்கவும். (அதர். 16. 5.) சீவனே! நீ இங்கு துண்டு துண்டாய் சிதறிவிட்டாய். உன் மூச்சு காற்றிலே மறைந்துவிட்டது. இனி சனனஞ் செய்யும் பிதுருவானவன் பிரிந்துபோன உன் அனைத்தையும் ஒன்றுசேர்க்க உன்னை சந்திக்கவேண்டும். (அ. 18. 26.) இனி பிதுருக்கள் (பிள்ளை பெறுபவன்) உன் புனித வீடாகும். அங்கு எமன், சூரியன், அரசுபுரிகிறான். (அ. 18. 25.)

இனி வாழ்க்கையை அறிவித்த வேதங்களின் வேறு பல சாரங்களை தனித் தனியாய்க் கூறுவோம்,

---

16. ருக்வேத சாரம்.

अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजं होतारं रत्नधातमं

அக்னிமீளே புரோகிதம் யக்ஞஸ்ய தேவமிருத்விஜம். ஹோதாரம் ரத்னதாமம். ருக்வேதம் 1. 1. 1.

ஹோதாவும் (சுந்தரப் பொருள்களை யளிப்பவன்) ஐசுவரியமளிப்பவனும் யக்ருஞத்விக்கும் புரோகிதனை (புரங்களைச் சம்பவன்) அக்னியை (ஈசனை) துதிசெய்கிறேன்.

(1) ருக்வேதம். அஹம் பிரமாஸ்மி என்னும் உண்மையை யறிவிப்பது ருக்வேதமென சாமான்யர்கள் சொல்வார்கள். பல ருக்குக்களை அடங்கியுள்ளதால் ருக்வேதமென காரணப்பெயராயிற்று. இந்த ருக்வேதத்தை அஷ்டகம் அல்லது மண்டலம், அத்தியாயம், அனுவாகம், வர்க்கம் சூக்தங்களாகப் பிரித்

துள்ளார்கள். ருக் வேதத்திலே எட்டு அஷ்டகங்கள், அல்லது பத்து மண்டலங்கள், 64 அத்தியாயங்கள், 85 அனுவாகங்கள், 1017 சூக்தங்கள், 2024 வர்க்கங்கள், 10467 ருக்குக்கள் உண்டு.

(2) ஒரே தேவர்.—எதனால் தேவர்கள் துதிக்கப்படுகிறார்களோ அல்லது தெளிவாகிறார்களோ அதற்கு ருக்கு எனப்பெயர். இப்படி பல ருக்குக்கள் கொண்டன ஒரு சூக்தம். ஒரு சூக்தத்திலே ஒரு தேவரும் அல்லது பல தேவர்களுமுண்டு. ஒவ்வொரு சூக்தத்திற்கும் ஒவ்வொரு ரிஷியுண்டு. அந்த ரிஷியே ஆதியில் அச்சூக்தத்தின் உண்மையை அறிந்தவர். ருக்வேத ருஷிகள், உலகத்தில் எத்தனையோ தேவர்களுண்டு, ஆனால் எல்லா தேவர்களுக்கும் தலைவன் ஒரு ஈசன் எனச் சொல்லி யுள்ளார்கள்.

....பூதஸ்ய ஜாத பதிரேக ஆஸீத். (ருக். 1-6. 15. 5)

பிராணிகளைப் பிறப்பித்த மகா புருஷன் ஒருவனேயாகும். அவனை அவர்கள் அக்னி என அழைத்தார்கள். மிகுதியான எல்லா தேவர்களும் அவனின் பற்பல சுபாவங்களும் குணஙகளுமாகும். அது எப்படி என்பதை சௌனக ரிஷி அறிந்ததுபோல் நாம் சொல்லுவோம்.

(3) மூன்று அக்னிகள்—புவி அக்னி, பர அக்னி, நடுஅக்னி என, அனல் மூன்றுவகை. புவி அக்னி நாம் மூட்டும் தீ யாகும். பர அக்னியால் நமது சீவனை இழப்போம். மூன்றாவது அனலால் மழையை அடைவோம். புவி அக்னியை வையகத்தனல் எனவும், பர அக்னியை வைசுவாநரன் எனவும் நடு அக்னியை ஜாதவேதஸன் எனச் சொல்வார்கள். புவி அக்னியின் தேகம் சுடரானால் பர அக்னிக்கு ரசிமியும் நடு அனலுக்கு மின்னலுமாகும்.

(4) புவி அனல்—இப்புவி அனலில் வேறு இரண்டு அக்னிகளுமுண்டு. இப்புவி அனலில் ஜாதவேதஸன், வைசுவாநரன், இரவு பகல், மூன்று தேவிகள், குதிரை, பறவை, ரதம், டமாரம், வில்நுனி, இரு பருவம், சந்தஸூ, வசுக்கள், இந்திரன், மருத்து, சோமன், பர்ஜன்யன் விஷ்ணு முதலிய குணங்களைக் காணலாம். இவனுக்கு திரவிணோதஸன், தனூனபதன், நராசாம்ஸன், பாவமானன், ஜாதவேதஸன் என ஐந்து பெயர்களுண்டு. திரவியத்தை யளிப்பதால் திரவிணோதஸன் எனவும், பரம் எனப்படும் தேவ அக்னியின் மகனான படியால் தனூனபதன் எனவும், தனித் தனியாய்த் துதிசெய்யப்படுவதால் நராசாம்ஸன் எனவும், சனித்தவுடன் சகலமும் தெரிவதால் ஜாதவேதஸன் எனவும் பெயர்.

(5) நடு அக்னி—இதற்கு நாமமளித்தால் இந்திரன் எனச்சொல்லலாம். இந்திரனான இவனிடமுள்ள தேவர்களும் திவ்யகுணங்களையும் நோக்குவோம். இவனிடம், அப்சரர்கள், ரதங்கள், மழை, ருத்திரன், வாயு, பிரஹஸ்பதி, வருணன், மிருத்யு, பிராமணஸ்பதி; மன்யு, விசுவகர்மன், மித்ரன், க்ஷேத்திரபதி, சரஸ்வதி, தர்க்ஷியன், வஸ்தோஸ்பதி, சலன்மகன், ததீகரன், சுபர்ணன், புரூரவன், ருதன், அசுனுதி, வேணன் முதலியவர்களுண்டு. இவன் நிலயத்திலே அதிதி, துவஷ்டிரா, சவிதா, வாதா, வாசஸ்பதி தாத்ரூ, பிரஜாபதி, அதர்வன், கருடன், இளை, விதிர்த்ரு, இந்து, சோமன், சந்திரன் உண்டு. இவனுடன் இணைந்து விசுவாநரன், ருத்திரன், மருத்து, பிதுருக்கள் வாக்கு, யமி, சரஸ்வதி, ஊர்வசி, சினீவாளி, சீதை, கௌரி, ரேதஸி முதலியவர்களிருப்பார்கள். அங்கு இந்திராணியும் பிரசன்னமாயிருப்பாள். திருஷ்டு பங்க்தி சந்தஸூம், வசந்தமும், குளிர்காலமும் அவனுக்குச் சொந்தமாகும். இவன் செய்யும்

உத்தியோகமென்ன ? இடி முழக்கச் செயல். பூஷ ணன், விஷ்ணு, வருணன், சோமன், வாயு, அக்னி குத்ஸன், பிராமணஸ்பதி, பர்வதம் முதலியவர்கள் இவன் நண்பர்கள். ஈரத்தைப்பற்றுவது விருத்திர ஊனக் கொல்வது இன்னம் பெரும் பயங்கர வேலை களைச் செய்வதே இவன் கடன்.

(6) இந்திரனின் பல நாமங்கள்—இந்திரனுக்கு 26 பெயர்கள் உண்டு—(1) வாயு, (2) வருணன், (3) ருத் திரன், (4) இந்திரன், (5) பர்ஜன்யன், (6) பிரஹஸ் பதி, (7) பிராமணஸ்பதி, (8) க்ஷேத்ரஸ்யபதி, (9) ருதம், (10) வாத்ஸோஸ்பதி, (11) வாசஸ்பதி, (12) அதிதி, (13) கா, (14) எமன், (15) மித்ரன், (16) விசுவகர்மன், (17) சரஸ்வதி, (18) வேணன், (19) மன்யு, (20) அசுனுதி, (21) அபாம்நபதர், (22) ததிக்ரம், (23) தாத்ரு, (24) தர்கஷ்யர், (25) புரூரவன், (26) மிருத்யு.

1. அவன் காற்றிலிருந்து மூன்று உலகங்களில் வியாப்தமாவதால் இந்திரனையே ரிஷிகள் வாயு என அழைப்பார்கள். 2. அவன் ஈரத்தால் மூன்று உலகங் களையும் நிறையச் செய்வதால் (விருணோதி) அவனுக்கு வருணன் எனச் சொல்வதுண்டு. 3. அவன் வாயு விலே கர்ச்சனை (அரோதித்) செய்வதால் நான்கு ரிஷிகளான கண்வர், குத்ஸர், கிரித்ஸ்மந்தர், வசிஷ்ட ரால் ருத்திரன் என அழைக்கப்படுகிருன். 4. நான் குவிதப் பொருள்களுக்கு நிலையான உயிர் நிலயமாகி அவன் அரசுபுரிவதால் (இஷ்டே) அவனுக்கு இந் திரன் என்னும் பெயர் இலங்கிற்று. 5. சரியான காலத்தில் சகங்களுக்கு சலத்தால் திருப்தி செய்வ தால் (ப்ராலஜபதி) அத்ரியும் வசிஷ்டரும் இந்திர னையே பர்ஜன்யன் எனச் சொல்வார்கள். அவன் சனங்களிடம் சந்தோஷமாய் (ஜன்ய) நண்பனுய்

(ஜன) பெரும் (பர) ஜயத்தை (ஜேதா) உற்பத்தி (ஜனயிதா) செய்வதால் குமார ஆக்னேயர் பர்ஜன்யர் எனச் சொல்லுகிருர். 6. இரண்டு பெரிய உலகங்களுக்கு (பிரஹதி) புருஷனுவதால் (பதி) பிரஹஸ்பதி என அவன் அழைக்கப்படுவான். 7. வாக்கு பிரமாவாகும். சத்தியம் பிரமாவாகும். பூமண்டலம் பிரமாவாகும். இதனுல் கிருஹத்ஸமந்தர் பிரமாவின் (பாதாரம்) பாதுகாப்பன் அல்லது பிராமணஸ்பதி என சௌனஹோத்திரர் சொல்லுகிருர். 8. சரியான பர்வகாலத்தில் சகத்தில் நுழைந்து (கஸிதௌ) சிருட்டிகளுக்கு உணவை அளிப்பதால் (கஸ்திப்ய :) வாமதேவர் நிலத்தலேவன் அல்லது க்ஷேத்ரஸ்யபதி என அழைக்கிருர். 9. வாமதேவரிஷி மறுபடியும் சொல்வதாவது—நடுவிலிருந்து நினேவால் அறியப்படும் அவன் சத்தியத்தால் சத்தியத்திலிருப்பதால் ருதம் என இந்திரனே அழைக்கலாம். 10. நடுவிலிருந்து உலகத்திற்கு நிலயம் (வஸ்து) அளித்து பாதுகாப்பதால் ஊர்வசி மகன் வசிஷ்டன் வாஸோஷ்பதி என இந்திரனே அழைத்தார். 11. வேதம் வாக்கினுல் அறியப்படுவதால் சொல்லால் சந்தஸு சொல்லப்படுவதால் சொல்லே இந்த சகமாவதால் இந்திரனுக்கே வாசஸ்பதி என சொல்வதுண்டு. 12. நடுவிலிருந்து எங்கும் சுற்றுபவனுகி எங்கும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதால் ரகுகான கௌதமர் அதிதி என அழைப்பார். 13. அவன் சிருட்டிகளுக்கு பாதுகாப்பாகி கருத்தில் சுகத்தை விரும்புவதால் இரண்யகர்ப்பர் இந்திரனேக் காவெனச் சொன்னுர். 14. இங்கு பிரஜைகளேக் கொடுத்து அவைகளே அழைத்துச் செல்வதால் எமன், வைவஸ்வதன், என இந்திரனேச் சொல்வதுண்டு. 15. இவனே அனேவரும் நண்பனுக எண்ணி பூஜிப்பதால் விசுவாமித்ரர் இந்திரனே மித்திரன் எனச் சொல்லுகிருர். 16. வெயிற்கால

முடிவில் புவிக்கு சலத்தால் (ருத) சுகமளித்து விசுவத்திலுள்ள அனைத்தையும் செயலிலாக்குவதால் விசுவ கர்மன் எனச் சொல்லப்படுகிறான். 17. எவனுக்கு மூன்று உலகங்களிலும் (சாராம்ஸி) நெய் குளம் இருக்கின்றதோ அவனுக்கு சரஸ்வதி எனச் சொல்வதுண்டு. 18. அவர்களின் பிராணனுகையால் (பிராணன்) அவன் அசைந்து (வேனதி) அவைகளிலிருப்பதால் வேனப்பார்கவர், வேணன் என இந்திரனை அழைக்கிறார். 19. ஆதி அனல் (அக்ராஜ—தபம்) விரும்பி (அபிமாத்ய) மாதந்தோறும் அவனை சிருட்டித்ததால் மன்யு தாபஸர் இந்திரனை மன்யு என மொழிகிறார். 20. சீவர்கள் சாகுங்கால் அவனே உயிர்களை (அசூன்) இழுத்துச் செல்லுவதால் சுருநபந்து ஸ்துதியிலே அசுனீதி என இந்திரனைச் சொல்லுகிறார். 21. கோடை முடிவிலே அவர்களின் நடுவே அவன் பிறப்பதால் கிரித்ஸமதர் அபாம்நபதன் அல்லது சலமகன் என இந்திரனைக் கூறுகிறார். 22. அந்தராகாசத்திலுள்ள சலங்களைத் தாங்கி (ஆ—ததத்) அவர்கள் நடுவே கர்ச்சனை செய்வதால் கிரந்ததி ததீகரன் என விளக்கினார். 23. கர்ச்சனை செய்து கொடுத்து (ததாதி) பூமியில் வைத்து ஒன்பதாவது மாதம் சனனக்கிருமி யாவதால் தாத்ரி எனச் சொல்வதுண்டு. 24. விஸ்தீர்ண (ஸ்தீர்ணே) அந்தரட்சத்தில் அவன் வசிக்கிறான், (க்ஷியதி) அவன் துரிதமாய் நழுவி வீழ்வதால் அரிஷ்டநேமி அவனைத் தார்க்ஷியர் என அழைக்கிறார். 25. வானத்தில் கர்சித்து (ருவன்) சூரியோதயத்திற்குச் சென்று ஆழத்தினின்று (கிருன்தாத்) சலத்தை விடுவதால் ஊர்வசி புரூரவன் என இந்திரன் அழைக்கப்படுகிறான். 26. பெருஞ்சத்தமுடன் இறந்தவனை (மிருதம்) எடுத்துச் செல்லுவதால் இறப்பான அவனை எமனின் கடைசிப் புதல்வன் மிருத்யுவென ஒரு ருஷி அழைக்கிறார்.

(7) சூரியன்: மூன்றுவது அக்னியான சூரியனைப் பற்றி சொல்லுவோம். இவனை வைசுவாநரன் என நாம்முன்னரே சொல்லி யுள்ளோம். சூரியனுக்கு இரு அசுவினி தேவதைகளே முதன்மையான தேவதைகள். விருஷாகபாயி, சூர்யா, உஷை அவன் மனைவிகள். சூரியோதய முன் உஷை. நடுப்பகலிலே சூரியனும், சூர்யாஸ்தம் விருஷாகபாயியாகும். சராண்யு, பகன், பூஷணன், விருஷாகபாயி, எமன், வைசுவாநரன், விஷ்ணு, அஜஏக பாத்து, பூமி, சமுத்திரம், தேவர்கள், சப்தரிஷிகள் அவன் நிலயத்திலுண்டு.

(8) சூரியனின் தேவர்களைச் சொல்லவும்? ஆதித்தியர்கள், கேசினர்கள், சாத்தியர்கள், சவித்ரு, வசுக்கள், மனுதத்தியங்கள், அதர்வன், விசுவேதேவர், குதிரை, முதலியவைகள். அவனிடமுள்ள பொருள்களைச் சொல்லவும்? சுவர்கம், சோமன்பிழிவது, ரைவதசாமன், வைரூப சாமன், மழைகாலம், குளிர்காலம், 33 தேவர்கள், சகதிசந்தஸு அதிசந்தஸு, புருஷ சம்பந்தம், திரிமூர்த்திசம்பந்தம், சந்திரன், வாயு, வருஷம் முதலியவைகள். அவன் வேலையோ? ஈரத்தை பற்றிக்கொள்வதேயாகும்.

சூரியனுன அக்னிக்கு எத்தனை பெயர்களுண்டு. அந்நாமங்களைக் காரணங்களுடன் சொல்லவும்?

(9) சூரியனின் பல சோரூபங்கள். சூரியனுன அக்னிக்கு ஏழு பெயர்களை இவ் வேதத்தில் காணலாம். அவை:—(1) சவிதுர், (2) பகன், (3) பூஷணன், (4) விஷ்ணு, (5) கேசிகன், (6) விசுவாநரன், (7) விருஷாகபி.

1. இருட்டை அழித்து ஒளியுடன் திவாகரனைத் தூண்டுவதால் (பிரௌஸதி) சவித்ரு எனப்பெயராயிற்று. 2. இவ் வுலகங்களை யெல்லாம் அவன் ஒளியால் பிரகாசிக்கச் செய்வதால் (பாஸயன்) பகன் என

அழைக்கப்படுவான். 3. ஒளியால் இருளை நீக்கி பூமியை உரமுடனுக்க சத்து அளிப்பதால் (பூஷயன்) பாரத்துவாஜர் பூஷணன் என ஐந்து சூக்தங்களில் சொல்லுகிருர். 4. ஒளியை பாத அடிகளாகக் கொண்டு அவன் (திரீணி) உலகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதால் மேதாதிதி மூன்று அடிகளான (திரிவிக்ரமனுன) விஷ்ணு எனச் சொல்லுகிருர். எங்கும் வியாப்தமாயுள்ளவன் விஷ்ணு, சூரியனே அனைத்துமாகி ஒவ்வொன்றிலுமிருப்பதால் அவனுக்கே விஷ்ணு எனப் பெயராகும். 5. தங்கி இருள் வந்ததும் நீங்குங்கால் ரோமம் போலுள்ள சுடர்களுடன் மறைவதால் அவனுக்குக் கேசின் எனக் கூறுவது வழக்கம். 6. விசுவத்திலுள்ள நரர்கள் எல்லாம் ஒன்ருகவும் ஒருமையுடனும் அவனைப் புகழ்ச்சி செய்வதால் அவனுக்கு விசுவாநரன் எனச் சொல்வதுண்டு. 7. அவன் சிகப்பான (கபிலம்) காளையாகி (விருஷ) வானத்தி ஏறுவதால் விருஷாகபி எனப்பெயர்.

உலகத்திலே ஒரே ஒரு ஈசுவரனுன அக்னியுண்டு. அவன் மூன்ருகி மேற்சொன்னவாறு பல சொரூபங்களுடன் புலனுகிருன் என்பதே ஆதியில் ருக்வேத மறிந்தவர்களின் முடிவு.

இனி ருக்வேத் பத்து மண்டலங்களின் சுருக்கத்தைச் சொல்வோம்.

(10) ருக்வேத மண்டலங்கள்.—ருக்வேதத்தின் மண்டலங்களிலே முதல் மண்டலமே பெரியதாகும். மண்டலம் என்ருல் சக்கரம் எனச் சொல்லலாம். முதல் மண்டலத்திலே 191 சூக்தங்களுண்டு. ஆதியில் இச் சூக்தங்களின் சூட்சமங்களைக் கண்டவர்கள் சுமார் 15 ரிஷிகள். அவைகளில் முதன்மையானவர்கள் குத்ஸர், சுனஷேபர், கௌதமர், கட்சிவான் முதலியவர்கள். இம்மண்டலத்தில் உபமானாலங்காரமாக பல அற்

புத மொழிகள் சொல்லப்படுகின்றன. சிறந்த சுன க்ஷேபன் கதையை இங்கு காணலாம். இங்குள்ள இந்தி ரன் பசுக்களான மேகக்கோட்டைகளை இடித்து துவம் செய்பவன். சுஷ்ணம் என்னும் அரக்கனைக் கொல் பவன், விருத்திரனை கருமேகங்களை கழிப்பவன். அவனுக்கு ஆயிரம் கண்களான நட்சத்திரங்களுண்டு. அவன் மறையும்சந்திரனை-எலும்புகளை-நட்சத்திரங் களைக் கொண்டு இருட்டான அசுரனை யழிக்கிறான். இந்திரன் என்றால் இங்கு சூரியன். தான் சந்திரனுக்கு அளித்த சோதியை அடைந்து அதை நட்சத்திரங் களுக்கு அளித்து இருட்டை துரத்துகிறான். இது தான் பிற்காலத்தில் ததீசி மகரிஷி கதையாயிற்று. இம்மாதிரியான இந்திரனின் செயல்களோடு சூரிய னின் சக்தி சிறப்புக்களையும் காண்கிறோம். சூரியன் தான் விஷ்ணு எனவும் அவன் மூன்று உலகத்தில் கால்களை வைப்பதால் அவனே திரிவிக்கிரமன் என வும், அவன் காலையில் திடீரென மலையின் பக்கம் பாய்வதால் சிங்கம் போலாவான் எனவும் அவனு லேயே அமாவாசை தோன்றுவதால் அவன் கரியன் எனவும் இம்மண்டலத்தில் அறிவோம். அகஸ்தியர் அறிந்த சில சூக்தங்களும் இம்மண்டலத்திலுண்டு.

11. மண்டலத்தில் சிறியது இரண்டாவதாகும். மொத்தம் சூக்தம் 43. எல்லாம் கிருத்ஸமதர் அறிந் ததே எனக் கூறலாம். மூன்றாவது மண்டலத்தை அதிகமாய் அறிந்தது விசுவாமித்திரர். மொத்த சூக்தம் 62. வாமதேவர் நான்காவதின் எல்லா சூக் தங்களான 58-ம் அறிந்திருந்தார்.

12. அத்திரி முதலியவர்கள் அறிந்தது 87 சூக் தங்களான ஐந்தாவது மண்டலமாகும். பாரத்வாஜர் அறிந்தது 75 சூக்திரங்களான ஆறாவது மண்டலமா கும். வசிஷ்டர் முதலியவர் அறிந்தது 104 சூக்தங்க

ளான ஏழாவது மண்டல மாகும். பிரகாத மெனப்படும் 92 சூக்தங்களுடனுன எட்டாவது மண்டலம் கண்வர் முதலியவர்கள் அறிந்தது. வாலகில்யர்களின் பிரத்யேக சூக்திரங்களும் இம்மண்டலத்தைச் சேர்ந்ததே யாகும். இந்த ஏழு மண்டலங்களிலும் இந்திரன் சூரியன் அக்னி முதலிய பல தேவர்களைப்பற்றியே பற்பல திருஷ்டியினின்று பார்க்கிறோம்.

13. இனி ஒன்பதாவது மண்டலம்—மொத்தம் 114 சூக்தங்களாகும். மதுசந்தஸன் முதலிய ரிஷிகள் இதன் ஞானத்தை அறிந்திருந்தார்கள். இம்மண்டலத்தின் விசேஷம் என்னவெனில் எல்லா சூக்திரங்களும் புனிதமான சோமன் என்னும் தேவரைப் பற்றியதாகும். சோமனின் தந்தை பர்ஜன்யனுகும். இவனைப் பிரஜாபதி எனவும் அழைக்கும். நமக்கு அமுத வாழ்க்கை யளிப்பவன் சோமனே. இந்தச் சோமனை இந்துவான சந்திரன் அணைந்துள்ளான். இந்திரனிடமே சோமன் தன் ரதமுடன் செல்லுவான். அவனுக்கு எல்லா தேவர்களுடன் சம்பந்தமுண்டு. இவனே நமக்குப் போரிலே ஜயமளிப்பான். சாதாரணமாய் சந்திரன் எனப்படும் இச்சோம மண்டலத்தின் பெரும் பகுதியினின்றே சாமவேதம் தொகுக்கப்பட்டது.

14. பத்தாவதான கடைசி மண்டலத்தை நோக்குவோம். மொத்தம் சூக்தங்கள் 191. இது ஆப்தியன் முதலியவர்கள் அறிந்த ஞானபண்டாரம். புருருவன் ஊர்வசி என்பவர்களின் சம்பாஷணைகளையும் எமன் எமிக்கும் நடைபெறும் விசித்திர மொழிகளை இம்மண்டலத்தில் காணலாம். சூரியைக்கு விவாகம் இம்மண்டலத்தில் விளங்கும். இங்குள்ள சில மொழிகளையே விவாக காலத்தில் சொல்லுகிருர்கள். எதிர்கால வாழ்வைப்பற்றி சொல்லும் சில சூக்தங்களின்

ருக்குக்களை அந்தியேஷ்யில் சொல்லுவார்கள். பத்தாவது மண்டலம் படிப்பதற்கு ருசியாயிருக்கும். சோமனைப்பற்றியும் இம்மண்டலத்தில் காணலாம்.

15. இனி ருக்வேதத்திலுள்ள சில சூக்தங்களைச் சொல்லுவோம். இச்சூக்தங்களைப் படிக்குங்கால் தேவர்கள் என்னு மொழியையும், வாக்கு, உணவு, மருத்து, விசுவேதேவர் முதலியவைகளை யெல்லாம் ஆரோபம் செய்யப்பட்ட நாமங்கள் என ஞாபகம் செய்துகொள்ள வேண்டும். துதி செய்வது என்பது அவர்களை நாடி பயன் செய்து கொள்வதைத் தவிர வேறு இல்லை யென்பதையும் கவனிக்கவேண்டும்:—

16. வாக்குசூக்தம்—பிரஹஸ்பதியானவர் பொருள் களுக்குப் பெயரை யளிக்குங்கால் வாக்கையே முதன் முதலாய் அனுப்புவித்தார். அவைகளின் அன்பால் மறைந்திருந்த மேன்மையான புதையல்கள் எல்லாம் புலனாயிற்று. சல்லடையால் சுத்தஞ் செய்வதுபோல் மனத்தால் வாக்கை செய்தார்கள். நண்பர்கள் நட்பின் சின்னங்களை வாக்கில் காண்பார்கள். அவர்கள் மொழியில் மங்களமும் ஸ்ரீலட்சுமியுமுண்டு. யக்ஞத் தால் வாக்கின் மூலத்தை நாடி ருஷிகள் அகத்தில் இருப்பதாக அறிந்தார்கள். அதை அழைத்துவந்து எங்கும் வியாப்தஞ் செய்ததும் ஏழு புலவர்கள் அவள் துவனியை எதிரொலி செய்தார்கள். ஒருவன் வாக்கை பார்த்தும் பார்ப்பதே இல்லை, செவியிருந் தும் அவளைச் செவியுறுவதே இல்லை, தன் சுந்தர ஆடைகளுடனான ஒரு சுந்தரி தன் அழகை புல னுக்குவதுபோல், அவள், வாக்கு ஒருவனுக்கு தன் அழகை மின்னச் செய்வாள். வாக்கு சூன் யனுக்கு மந்த புத்தி; நட்பிற்கு லாயக்கில்லை; ஒரு வனும் வீரச் செயல்களுக்கு அவனைத் தூண்டுவ தில்லை. குருடன்போல் மாயையிலே அவன் சுற்றித்

திரிகிருன். அவன் செவியிலும் மொழிகளுக்கு மலரில்லை, பழமும் இல்லை. நட்பின் நேர்மையை அறிந்த நண்பனை நீக்குபவன் வாக்கின் ஒரு பாகத்தையு மறிவதில்லை. அவன் செவியுற்றும் பயனில்லை. சுகிருத வழியையும் அவன் அறியான். கண் காதில் அனைவரும் சமமாயிருந்தாலும் கருத்தின் துரிதத்திலே பல வேற்றுமைகள் உண்டு. சிலர் கழுத்து வரை வரும் சலமுடனுன குளங்கள். வேறு சிலர் குளிப்பதற்கு உதவும் சிறு நீர் தேக்கங்களாகும். இருதயத்தால் வடிவமடைந்த மனேமுயபற்சியுள்ள பல பிராமணர்கள் யக்ஞம் செய்யுங்கால் யோக்கியதையற்ற ஒருவன் கீழே சென்று விடுவான். மற்றெருருவன் வேறு இடம் சுற்றுவான். முன்னும் பின்னும் செல்லாமல் புத்தி பிரிந்து, யக்ஞமறியாமல் சிலர், நூல் நூற்கும் கன்னிக் கிழவிகளைப்போல் வாக்கை வீணுன வழியில் அறிவார்கள். சபையில் ஜயித்து வருபவனை அனைவரும் நல்வரவும் கூறுவார்கள். அவன் நமது கண்ணியம் காத்து, உணவு அளித்து வீரச்செயலுக்குக் காரணமாவான். ஒருவன் ருக்குக்களைச்சொல்வான். மற்றெருருவன் சாமகானம் செய்வான். மூன்ருவது புருஷன் பிரமத்தை யறிவித்தால் நான்காவது அறிஞன் யக்ஞ வழியை சொல்லுவான். (10. 71.)

17. வாக்கின்வாணி:—நான் ருத்திரன். வசுக்கள் ஆதித்யர்கள் விசுவேதேவர்களோடு சுற்றுகிறேன். வருணன், மித்ரன், இந்திரன், அக்னி, அசுவினிகளைத் தாங்குகிறேன். சோமன், துவஷ்டா பூஷனன், பகனை நான் மதித்து ஆதரவளிக்கிறேன். யக்ஞஞ் செய்பவனுக்கு ஐசுவரியமளிப்பவன் நான். நான் இராணி. பொருளை சேகரிப்பவள். பெரும் புத்தியுண்டு. உபாசிக்கத்தகுந்தவனில் முதல் ஸ்தானி. இப்படி தேவர்கள் எனக்கு எங்கும் நிலை அளித்து பல வீடுகளையும் நிலயங்களையும் எனக்கு அளித்துள்ளார்கள். உண

வைப் புசிப்பதெல்லாம் என்னுலாகும். காண்பது, கேட்பது, சுவாசிப்பது எல்லாம் என்னுல். என்னே ஒருவரும் அறிவதில்லே. ஆனுல் என்னருகிலேயே அவர்களிருக்கிருர்கள். நான் வந்தால், மொழி தோன்றினுல், தேவர்களும் மனிதர்களும் எனக்கு நல்வரவு கூறுகிருர்கள். நான் அதிகமாய் விரும்புபவனே பலமுள்ளவனுகவோ, பெரிய புத்தியுள்ளவனுகவோ, ருஷியாகவோ, பிராமணனுகவோ, செய்வேன். பக்தியின்பகைவனேக் கொல்லும் ருத்திரனின் வில்லே வளேப்பவன் நானே. சனங்களே எழுச்சியாக்கி யுத்தஞ் செய்யச் சொல்லுபவன் நானே: வானம் நிலமெங்கும் நுழைந்துள்ளேன். நிலத்தின் உச்சியிலே பிதுருக்களே அழைத்து வருவேன். சலமும் சமுத்திரமும் என்வீடுகள். எல்லா சீவப் பிராணிகளிலும் நான் நுழைந்துள்ளேன். என் நெற்றியால் சுவர்கத்தையும் நான் பரிசிக்கிறேன். புசல் பெருங் காற்றைப் போல் நான் பலமான மூச்சு விடுவேன். அனேத்தையும் இணேத்து வைப்பது நான்தான். பூமி வானத்திற் கப்பாலும் பெரியவன் நானே. (10. 125.)

18. மருத்து சூத்தம்—மதுரமான கானங்களுடன் கூரிய ஈட்டி தாங்கி உங்கள் துரித பறக்கும் குதிரைகளுடனுன இரதத்திலே இங்கு வரவும். பட்சிகளேப் போல் பெருமையான உணவை இங்கு கொண்டு வரவும். புகழுக்காக சிவந்த குதிரைகளில் அவன் வருவான். இடிமுழக்கம் தரிப்பவனுன அவன் பொன்னேப்போல் மின்னுகிருன். இரதசக்கிரத்தால் நிலத்தைச் சதிப்பவனே: சுந்தரவடிவத்திற்கு கத்தி தரித்தவனே! வனத்தை அலறச் செய்வதுபோல் என் மனத்தை எழுச்சியாக்கவும். (1-89)

19. உணவு சூக்தம் :—பெரும்பலத்தை அளிக்கும் உணவை நான் புகழ்ச்சி செய்கிறேன். அதன் சக்தி

யால் திருதன் விருத்திரனை துண்டு துண்டாய் வெட்டி னன். ருசியும் தேனுமான உணவே உன்னை எங் களுக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டேன். எம்மை பாதுகாப்பவன் நீயே. சௌம்யமாய் மங்களமாய் உதவி செய்ய எங்களிடம் வரவும். நீ சுகத்தை அளிப் பவன். பட்சமுள்ளவன். கபடமில்லாத அருமைத் தோழன். எல்லாதிசைகளிலும் உன் ரசம் நிறைந் துள்ளது. வானத்திலும் காற்றைப்போல் உனக்கு ஸ்தானமுண்டு. சுவாதிஷ்டமான உணவே! உன் இரசம் பலமுள்ள சீவப்பிராணியைப் போல் வேலை செய்யும். உணவே! தேவர்களின் சிந்தனைகள் உன் னிடமே தோய்ந்துள்ளன. உன் கொடியின் கீழ் பெரிய வீரச் செயல்கள் செய்யப்படுகின்றன. உன் உதவியால் அரக்கன் அழிக்கப்பட்டான். நீ மேகங் களிடம் சென்ற போதிலும் பக்குவமாகி எங்களுக்கு சந்தோஷமளிக்க வருகிறாய். சலம் செடியிலுள்ள உணவின் சக்தியை சோமனே! நீ பெருக்கவும். பாலி லும் சத்திலும் நாங்கள் அனுபவிக்கும் சோமனே வாதாபியே! நீ வளரச் செய்யவும். உணவே நீ சத் தும் சக்தியும் நிறைந்து அதனால் நாங்கள் பலமுடை னாக வேண்டும். 10. 187.

20. சிருட்டி சூக்தம் :—ஆதியில் சத்துமில்லை. அசத்துமில்லை. காற்றில்லை. அதற்கப்பால் பரமு மில்லை. ஆதரவளித்தவர் யார்? எங்கே? ஆதரவளித் தது எது? சலமிருந்ததா? ஆழமான நீரில்லை. மிருத்யுவில்லை; அமிருதனையும் காணோம். இரவு பகலைப் பிரிக்கும் சின்னமுமில்லை. ஒரு பொருளிருந் தது. மூச்சில்லை. ஆனால் தன் சுபாவத்தில் சுவா சித்தது. அதற்குப் பெரியவன் எவனுமில்லை. இருள் மயம் எங்கும்; இதில் அனைத்தும் கலைவரமாய் மறைந்திருந்தது. ஆகாசமொன்றே யுண்டு; வடிவம் என்பதே இல்லை. தபஸின் திடத்தினால் ஒருவன்

பிறந்தான். அப்பால் காமன் என்னும் விருப்பமே தோன்றினான். அவனே ஆதிமூலம், மனம் என்பதற்கு ஆதிகாரணமானான். இருதயத்திலுள்ளவைகளைத்தேடி சத்திற்கும் அசத்திற்குமுள்ள சம்பந்தத்தை ருஷிகள் கண்டுபிடித்தார்கள். பிரிக்கும் இரேகை குறுக்காய் இரண்டாக்கும். மேலே என்ன? கீழே என்ன? பிதுருக்களான உற்பத்தி செய்பவர்களுண்டு. சுதந்திர செயலும் அங்கு சக்தியுமுண்டு. எப்படிப் பிறந்தன? எங்கு தோன்றிற்று என யாரால் சொல்ல முடியும்? அவனே அறிவான். உலகங்களுக்கு அப்பால் தான் தேவர்கள். எப்படி சிருட்டி என்பதை எவன் அறிவான்? அவன்தான் சிருட்டி செய்தானு, இல்லையா? இவ்வுலகத்தைக் காண்பவனே அறிவான். ஒரு வேளை அவனுமறியான். 10. 129.

21. விசுவே தேவ சூக்தம் :—அக்னியே உன்னால் சண்டையில் நாங்கள் ஜயமடையவேண்டும். உன்னை உதயமாக்கி நாங்கள் ஆதரவுடனாகவேண்டும். உன்னைத் தலைவனுய்க்கொண்டு போரில் ஜயித்து நான்கு திசைகளையும் வணங்கச் செய்து எனக்கு நமஸ்கரிக்கச் செய்யவும். இந்திரன் விஷ்ணு அக்னியோடு மருத்துக்களோடு தேவர்கள் என் பக்கம் இருக்கவேண்டும். நடுவானத்தையும் எனக்குச் சொந்தமாக்கவும்; காற்றும் எனக்கு அனுகூலமாகவேண்டும். எனக்கு ஐசுவரியம் வேண்டும். சண்டைக்காக என்னைச் சுற்றி சிறந்த வீரர்கள் வேண்டும். என் சங்கல்பம் நிறைய வேண்டும். நான் குற்றஞ் செய்பலாகாது. எல்லா தேவர்களும் என்னை ஆசீர்வதிக்கவும். எல்லா திசைகளாலும் நான் சுதந்திரமாக வேண்டும். எங்களால் சத்துருவிற்குச் சகாயங்கூடாது. சோமனே! அக்னியே! என் சத்துருக்களின் கோபமெல்லா மொழிய வேண்டும். இந்திரனே மற்றவர்களுக்கு உணவாக என்னை அளிக்கவேண்டாம். வசு, ஆதித்தியர் ருத்

9

திரர்கள் என்னை வன்மையுடன் விளக்கி, சிந்தனை யுடன் தலைவனாய் செய்வதால் இந்திரன் அக்னியின் பலத்தால் சத்துருக்களை ஒழிப்பேன்.

22. சுவஸ்தி ருக்குக்கள் :—சு வ ஸ் தி வசனங்கள் என்றால் மங்கள மொழிகள் எனச் சொல்வது. வேதத் தில் சுவஸ்தி என்னும் மொழிவரும் மந்திரங்களை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து விவாக முதலிய சுபகாலங் களில் சொல்வார்கள். சில சுவஸ்தி மந்திரங்களுடன் உரைகளைச் சொல்வோம்.

1. ஸந : பிதேவ சூனவே அக்னே ஸூபாயனோ பவ. ஸசஸ் வான : சுவஸ்தயே. 1. 1. 9.

2. சுவஸ்திநோ மிமீதாமசிவினுபக : சுவஸ்தி தேவ்யாதி திர நர்வண : சுவஸ்திபூஷா அசுரோ ததாதுந : சுவஸ்தி தியாவா பிரதி வீ சுசேதுனு. 5. 51. 11.

3. சுவஸ்தயே வாயு முப ப்ரவாமஹை சோமம் சுவஸ்தி புவ னஸ்ய யஸ்பதி : பிரஹஸ்பதிம் சர்வகணம் சுவஸ்தயே சுவஸ்தய ஆதித்யாஸோ பவன்துந : 5. 51. 12.

4. விசுவேதேவானோ அத்யா சுவஸ்தயே வைசுவா நரோ வசு ரக்னி : சுவஸ்தயே. தேவா அவன்த் விருபவ : சுவஸ்தயே சுவஸ் திநோ ருத்திர : பாத்வம் ஹஸ : 5. 51. 13.

5. சுவஸ்தி மித்ரா வருணு சுவஸ்தி பத்யே ரேவதி, சுவஸ் தின இந்திர ஸ்சாக்னிஸ்ச சுவஸ்திநோ அதிதே கிருதி. 5. 51. 14.

6. சுவஸ்தி பன்தா மனுசரேமா, சூர்யா சந்திரமஸாவிவ. புனர் தததாக்னதா ஜானதா சங்கமேமஹி. 5. 51. 15.

7. யே தேவானும் யக்ஞியா யஞியானும் மனோர் யஜத்ரா அமி ருதா ருதஞ்ஞா : தேநோ ராசன்தா முருகாய மத்ய யூயம் பாத சுவஸ்திபி : ஸ்தா ந : 7. 35-15.

8. யேப்யோ மாதா மதுமத்பின்வதே பய : பீயூஷம் தியௌ ரதிதி ரத்ரி வர்ஹா : உக்தசுஷ்மான் விருஷபரான்த் ஸ்வப்ன ஸஸ் தாம் ஆதித்யாம் அனுமதா சுவஸ்தயே. 10. 63. 3,

9. நிருசக்ஷஸோ அனிமிஷன்தோ அர்ஹணு பிருஹத் தேவாஸோ அமிருதத்வமானசு : ஜ்யோதீரதா அஹிமாயா அனுகஸ: திவ : வர்ஷ்மாணம் வஸதே சுவஸ்தயே. 10. 63. 4.

23. (1) அக்னியே! தந்தை மகனிடம் போல் நீ சுப பதார்த்தங்களை நாங்கள் மங்களமுடனுவதற்கு யளிக்கவும். (2) பகனும் அசுவினிகளும் ஒருவராலும் அசைக்க முடியாத அதிதியும் ஐசுவரியத்தையும் ஆரோக்யத்தையுமளிக்கட்டும். மேகமும் பூஷணமும் மேன்மையையும், விக்ஞானமயமான பூமியும் வானமும் பெருமையையளிக்கட்டும். (3) நான் ஓங்கி விளங்க வாயுவை நாடுகிறேன். புவனத்தின் பதியான சோமனை புகழ்ச்சிக்காக தேடுகிறேன். சர்வ கணங்களுடன் பிரஹஸ்பதி பெருமையையும் அதிதி ஆரோக்கியம் ஐசுவரியத்தையு மளிக்கட்டும். (4) விசுவே தேவர்கள் வைசுவாநரன் வசுரக்னி இன்று மங்களத்தை அளிக்க எங்களுடனிருக்கட்டும். புனித புருஷர்களே! ரிபுக்களே! எங்களைக்காக்கவும். ருத்திரர்கள் துக்கத்திலிருந்து எங்களை நீக்கட்டும். (5) மித்ரன் வருணனே எங்களுக்கு மங்களமளிக்கவும்; பொருளுடனுன பாத்யனே பொன் பொருளை யளிக்கவும். அதிதியே! இந்திரனே! அக்னியே நாங்கள் மேலோங்க வேண்டும். (6) சூரிய சந்திரனைப்போல் நாங்கள் சுகமானவழியில் செல்லவேண்டும். தானஞ் செய்து தூயசெயல் செய்பவனின் துணையே எனக்கு வேண்டும். (7) நாடத்தகுந்த அமிருதம், சத்தியம். சிறந்த ஞானிகளே! எங்களுக்கு விசாலமான வழியை விளக்கவும். எப்பொழுதும் சுவஸ்தியாய் அதாவது எங்களைச் செம்மையாய்ச் செய்யவும். (8) மதுரமான சலத்தை தன் தாயினுல் அடையும் ஆதித்யர்களில் நான் ஆனந்தமாகிறேன். கல்லுபோலுள்ள வானம் கனிந்த அமுதம் நிறைந்தது. மழை நீரால் மேன்மையை யடைந்து சுபகாரியமுயற்சிகளுடனுன தேவர்களை அடைந்துள்ளது. அதனுல் எனக்கு நன்மை வேண்டும். (9) முயற்சியுள்ளவர்களைக்கண்டு சோம்பல் நீங்கி பெருங்குணங்களுடனுன பெரியார்கள் அமிரு

தத்தை அடைந்துள்ளார்கள். அவர்களை சோதி ரதத்தில் ஏற்றி பாவம் நீக்கி பாம்புபோலான புத்தியால் அவர்களை எங்கள் நன்மைக்கு அலங்காரஞ் செய்கிறார்கள்.

24. சுவஸ்தி மந்திரங்களைப்போல் சன்னோ மந்திரங்கள் என சில வேதமந்திரங்களை ஒன்று சேர்த்து எல்லா மங்களச் செயல்களுக்கும் சொல்வது வழக்கம். இதை சாந்தி மந்திரங்கள் எனவும் சொல்லுவார்கள். சில மந்திரங்களைக்கூறி அதன் உரைகளையும் சொல்லுவோம்.

1. சன்ன இந்திராக்னி பவதாமவோபி: சன்ன இந்திரா வருணாராத ஹவ்யா, சமிந்திரா சோமா ஸூவிதாய சம்யோ: சன்ன இந்திரா பூஷணா வாஜஸாதௌ. 7. 35. 1.

2. சன்னோபக: சமுன: சம்ஸ: அஸ்து சன்ன: புரந்தி: சமுசன்து ராய: சன்ன: சத்யஸ்ய சுயமஸ்ய சம்ஸ: சன்னோ அர்யமா புருஜாதோ அஸ்து. 7. 35. 2.

3. சன்னோ தாதா சமுர்த்தானோ அஸ்து சன்ன உரூசி பவது சுவதாபி: சம் ரோதஸி பிருஹதி சன்னோ அத்ரி: சன்னோ தேவாணும் சுஹிவானி சந்து. 7. 35. 3.

4. சன்னோ அக்னிர் ஜ்யோதிரனீகோ அஸ்து சன்னோ மித்ரா வருணாவசுவினா சம், சன்ன: சுகிருதாம் சுகிருதானி சந்து சன்ன இஷிரே அபிவாது வாத: 7. 35. 4.

1. ஆகுதி பெற்றுக்கொள்ளும் இந்திரன் வருணனே! இந்திரன் அக்னியோடு எங்களுக்கு உதவி செய்யவும். இந்திரன் சோமன் பலம் சுகத்தையும், இந்திரன் பூஷணன் போரில் துணையையும் யளிக்கட்டும். 2. பகனும் சம்ஸனும் சிறந்த சிநேகிதனாகட்டும். புரந்தியும் பொன்னும் எனக்குப் பெருமையை யளிக்கட்டும். அர்யமானின் அருங்குணங்களோடு சத்தியவான் சத்திய சீலர்களின் மங்களமும் அவசியம். 3. கர்த்தாவும் காப்பாற்றுபவனும் எங்களுக்கு நன்மை

யுடனாகட்டும். ஈசுவர சுபாவமுள்ள இரண்டான, வானமும் பூமியும் மலையும் சுகஞ் செய்வதாகட்டும். 4. வருணன், மித்ரன், அசுவினி அக்னியே சோதி முகமுடன் எங்களுக்குக் கருணைபுரியவும். சிறந்தவர் களைப்போல் சிறந்த செயல்களைச் செய்யத் தூண்ட வும். காற்றே கருணையுடன் வீசவும்.

---

17. யஜுர் வேதம்

इषे त्वोर्ज्जे त्वा वायवस्थ देवो वः सविता प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मण आप्यायध्वमघ्न्या इन्द्राय भागं प्रजावतीरनमीवा अयक्ष्मा मा वस्तेन ईशत माघशँसो ध्रुवा अस्मिन् गोपतौ स्यात् बह्वीर्यजमानस्य पशून् पाहि

யஜு. 1. 1.

இஷேதேவர் ஜேத்வா வாயவஸ்த தேவோவ: ஸவிதா பிரார்பய து சிரேஷ்டதமாய கர்மண ஆப்யாயத் வ மக்ன்யா இந்திராய பாகம் பிரஜாவதீரனமீவ அயக்ஷ்மாவஸ்தேன ஈசதமாகசப்ஸோ துருவா அஸ்மின் கோபதௌ ஸ்யாத் பர்ஹீர் யஜமானஸ்ய பஸூன்பாஹி.

உணவிற்கும் உத்தம பலத்திற்கும் உன்னை நாடு கிறோம். "நீங்கள் வாயுவைப்போல் வன்மையுள்ளவர் களாக சிரேஷ்டமான செயல்களுக்கு நீங்கள் சவி தாவால் தூண்டப்படுவீர்கள்." எவனாலும் இம்சிக்க முடியாத நீங்கள் ஐசுவரியத்திற்குப் பொருள்களைச் சேர்க்கவும். நோய் நோவுகளினின்று நீங்கி ஒரு பொழுதும் உங்கள் பசு, கூட்டங்களை கள்ளனும் கெட் டெண்ணமுள்ளவனும் ஆட்சி செய்யலாகாது. ஈச னின் பிரஜைகளை நிலையாயிருந்து காப்பாற்றுவது உங்கள் கடமையாகும்.

1. தத்வமஸி என்னும் தத்துவங்களை அறிந்து கொள்ள உதவியளிக்கும் நூலையே யஜுர் வேதமென நவீன வேதாந்திகள் சொல்வார்கள். ருக்குசாமன்

என்னும் சித்திரம் எழுதப்பட்ட சுவரே யஜுர்வேதம் எனப்படும் என சில ரிஷிகள் கூறுவது வழக்கம். யாகாதிகளைப்பற்றி இந்நூல் அதிகமாயுரைக்கும். வாயுவிலேயுள்ள அக்னியின் இரகசியத்தை இந்நூல் அதிகமாயுரைக்கும். ருக்வேதத்தின் அநேக ருக்குக்களை இந் நூலில் காணலாம்.

2. கிருஷ்ண யஜுர் வேதம் சுக்கில யஜுர் வேதம் என இரண்டு உண்டு. கிருஷ்ணயஜுர் வேதத்திலே ஏழு காண்டங்கள், 44 பிரபாடகங்கள் அல்லது பிரசினங்கள். அவை 651 அனுவாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மொத்த கண்டிகை 2198. சுக்கில யஜுர்வேதம் 40 அத்தியாங்களாக பிரிக்கப்பட்டு 303 அனுவாகங்களாய் 1975 கண்டிகை கொண்டது. 50 மொழிகள் கொண்டது ஒருகண்டிகை.

இனி இவ்வேதத்தி லுள்ளவைகளை நோக்குவோம்.

கிருஷ்ண யஜுர்வேதம்:—காண்டம் 1. பருவ யக்ஞும், சோமயாகம், அக்னி சோமாகுதி, சோமாக்னி பலி, நெருப்பை மறுபடியும் மூட்டுதல், யஜமானன் செயல், யக்ஞகர்த்தா கடமை, இராஜசூய யாகம். காண்டம் 2. பசு யக்ஞும், தனியக்ஞங்கள், பட்ச யக்ஞங்கள். காண்டம் 3. சோமயாக தொடர்ச்சி தனியக்ஞங்கள், இன்னம் பல யக்ஞங்கள். காண்டம் 4. நெருப்பு வைத்தல், நிலம் தயார் செய்தல், ஐந்தடுக்குச் செங்கல்கள், நெருப்பை மூட்டுவது, நெருப்பை எரியச் செய்வது. காண்டம் 5. சட்டியில் நெருப்பை வைத்தல், நெருப்பிற்கு நிலம் தயாராக்குவது, செங்கல்கள், நெருப்பு மூட்டல், பலிவிஷயம் நெருப்பு மூட்டுவது. காண்டம் 6. சோமயாக விளக்கம், பலி விஷயம், இந்திரன் முதலிய கிண்ணங்கள், தட்சிணை முதலியவைகள். காண்டம் 7. சோமயாக விளக்கம், அசுவமேதம், அசுவமேத விருதம் முதலியவைகள்.

சாயன பாஷ்யத்தை அனுசரித்து இவ் வடக்கம் எழுதப்பட்டது. தென்னாட்டிலே இவ் வேத அடக்கத்தை அனுசரிப்பவர்கள் அதிகம்.

ருத்திரம்—இவ்வடக்கத்தில் ருத்திரம் என 16-வது அத்தியாயத்தில் சுமார் 66 மந்திரங்களுண்டு. இம் மந்திரங்களைச் சொல்லி சிவலிங்கத்திற்கு சாமான்யர்கள் அபிஷேகஞ் செய்வார்கள்.

5. உனக்கு நான் நமஸ்காரம் என அடிக்கடி இம்மந்திரங்களில் காணலாம். ருத்திரனுக்குக் கோபமதிகம். கையிலே வில்லும் அம்புமுண்டு. ஔஷத கலசமும் காட்சியாகும். எல்லாசெடிகொடி கணங்களின் தலைவனாகும். புவியிலுள்ள எல்லா நன்மை புன்மைகளுக்கும் அவனே தலைவன். அவன் சபாபதி, சேனாதிபதி. எல்லாத்தொழில்களின் தலைவன். அவன் நிஷதன், தீண்டாதவன், நாய்களின் நாயகன். அவன் கோரன், கொலைக்காரன். அவன் செடி கொடி பசு பட்சி மிருகங்களில் உள்ளான். புவியிலே ஆயிரக் கணக்கான ருத்திரர்களுண்டு. வானத்திலுள்ள ருத்திரனுக்கு மழையே அம்பாகும். புவியிலுள்ள ருத்திரனுக்கு உணவே அம்பாகும். இந்த குணங்களுள்ள ருத்திரனின் சம்பந்தமான முதல் மந்திரத்தையும் எல்லா மந்திரங்களின் உரையையும் இங்கு எழுதுவோம்.

ஓம் நமஸ்தே ருத்ர மன்யவ உதோத இஷவே நம: பாஹுப்யாம் உததே நம:

ருத்திரனே! உன் கோபத்திற்கு நமஸ்காரம். உன் சரகாண்டத்திற்கும் இரு புஜங்களுக்கும் வணக்கம்.(1) சௌம்யமாய் அகோரமாய் அன்புடன் காணும் ருத்திரனே! இச் சாந்த வடிவத்தால் மலை சுற்றுபவனே! எங்களைப் பார்க்கவும். (2) மலை ஒடியே கையிலுள்ள சரத்தை சிவமாய், மங்களமாய், செய்யவும். புருஷனுக்கும் பிராணிக்கும் ஹிம்சை செய்யாதே. (3) மலையில் வசிப்பவனே! மங்கள

மொழிகளில் நாங்கள் எல்லாரும் சவுக்கியமாகவும் சுகசிந்தனையுடனிருக்க உன்னை மரியாதை செய்கிறோம். (4) நியாயம் பேசி எங்களைக் காத்த முதல் வைத்தியனே! சர்ப்பங்களை அழித்து எல்லா யாதுதானிகளையும் கீழே துரத்தவும். (5)

தாமிரமாய், சிவந்துள்ள உன்னைச் சுற்றியுள்ள திசைகளில் நிலையாயிருக்கும் ஆயிர கோப கணங்களின் ஆத்திரங்களை நாம் விரும்பவில்லை. (6) நீலக்கழுத்தும் சிவந்த நிறமுடன் சரிந்துசெல்லுபவனும், கோபர்களும் நீர் எடுக்கும் கோபிகளும் கண்ட அவன் எங்களுடன் அன்புடனுகட்டும். (7) நீலக்கிரீவனுக்கும் ஆயிரம் கண்களுள்ளவனுக்கும், தாராளமாயுள்ளவனுக்கும் அவன் மனோ புருஷர்களுக்கும் நமஸ்காரம். (8) இருபக்கங்களும் முடிந்துள்ள வில் கயிற்றை விலக்கவும். பகவானே! கையிலுள்ள அம்பை எறிந்துவிடவும். கபர்தினியின் வில் கயிறன்னியிலிருக்கட்டும். அவன் சரக்கூட்டில் கூறிய அம்புமில்லை. சரக்கண்டத்தை யொழித்த அவன், உறையிலே கத்தியுமில்லை. (10)

தீமைசெய்யமுடியாத சரமில்லாத உன் கைவில்லோடு எங்களை எல்லாப்பக்கங்களிலும் காப்பாற்றவும். (11) உன் அம்புகளைச் சிதற அடித்து சரக்கூண்டையும் எங்களிடமிருந்து தூரமான நிலயத்தில் வைக்கவும். (12) நூறு கண்களும் நூறு சரக்கூடுகள்நிறைந்து வில் வளைக்காதவனே! அம்பின் கூர்மைநீக்கி எங்களுடன்பட்சமாகவும் பிரியமாகவுமிருக்கவும். (13) கயிறற்ற உன் கொடும் ஆயுதத்திற்கும் உன் இருபுஜங்களுக்கும் வில்லிற்கும் நமஸ்காரம். (14) பெரியவன், சிறியவன், வளரும் இளைஞன், வளர்ந்த மனிதன்—எவருக்கும் தீங்கு செய்யாதே. தந்தையையும் தாயையும் கொல்லாதே. எங்கள் தேகத்திற்கு ருத்திரனே! தீங்கு செய்யாதே. (15) எங்கள் சுக்கிலத்திலும் சந்ததியிலும் தீமை செய்யாதே; எங்கள் சீவர்,பசுக்கள், குதிரைகளிலும் கெடுதல் செய்யாதே. உன்கோபத்திலே என் வீரர்களை அழிக்காதே. உனக்கே எப்பொழுதும் வணக்கம். (16) பொன்கையுள்ள சேனைத்தலைவன், திசை பதி பசுஞ் சுருளானமரங்கள், மிருகங்களின் தலைவனுக்கு நமஸ்காரம். பசும்புல்போல் மின்னி வழிகளின் தலைவனுய் யக்ஞோபவீதத்துடன் பொன் ரோமமுள்ளவனே உனக்கு நமஸ்காரம். (17) உணவின் தலைவனுய், சிவந்து குத்துபவனுய் பல ஆயுதம்தரித்தவனே. சகத்தின் பதியே, உனக்கு நமஸ்காரம். பாதகனே, க்ஷேத்திரபதியே, தீமை செய்யாத சாரதியே, வனத்தின்பதியே, உனக்கு நமஸ்காரம். (18) சிவந்த சிற்பியே, விருக்ஷ

பதியே, வையகம் விரிப்பவனே, சிகித்ஸைசெய்பவனே, ஓஷதிபதி, மந்திரி வைசியன் புதர்தலைவனை பகைவனுக்கு துக்கமளிக்கும் உயர்ந்த கோஷமுள்ள பாதவீரத்தலைவனுக்கு நமஸ்காரம். (19) முழு வேகம்ஓடுபவன் மனே மன்னனுய் ஜயிப்பவனுக்கு எதிர்க்கும் கணத் தலைவனுக்கு பெரியகத்தியுள்ளவனுக்கு * திருடர்களின் தலைவனுக்கும் நழுவும் கொள்ளைக்காரனுக்கு நாடோடிக்கி அரண்யபதிக்கு நமஸ் காரம். (20)

வஞ்சிப்பவனுக்கு, வஞ்சக சிகாமணிக்கு, கள்ளத்தலைவனுக்கு, கத்தி, சர முள்ளவனுக்கு, கொள்ளையர்பதியனுக்கு, கிருஹ கைமோ சக்காரனுக்கு, கள்வர்தலைவனுக்கு, நிசி சுற்றுபவனுக்கு, பகல் கொள் ளைத்தலைவனுக்கு நமஸ்காரம். (21) தலை கவசத்துடன் மலைசுற்றுபவ னுக்கு, நிலம் அபகரிப்பவனுக்கு, வில்லும் அம்புமுள்ளவனுக்கு, வளைந்த வில்லுள்ளவனுக்கு, வில்லைச்சரியாக்கி வளைத்து அம்பு எறி பவனுக்கு நமஸ்காரம். (22) விடுபவனுக்கு, குத்துபவனுக்கு, உறங்கு பவனுக்கு, எழுபவனுக்கு, படுப்பவனுக்கு, உட்காருபவனுக்கு, நிற்ப வனுக்கு, ஓடுபவனுக்கு நமஸ்காரம். (23) சபைக்கு, சபாபதிக்கு, குதிரை, குதிரைத் தலைவனுக்கு, காயஞ்செய்து குத்தும் கணங்களுக் கும் அழிக்கும் அமிருதகணங்களுக்கும் நமஸ்காரம். (24) கணங்களுக் கும், கணபதிகளுக்கும், தீண்டாதவர்களுக்கும், தீண்டாத தலைவர் களுக்கும், கருக்குள்ளவர்களுக்கும், கருங்குள்ளத் தலைவர்களுக்கும், விரூபர்களுக்கும், விசுவரூபிகளுக்கும் நமஸ்காரம். (25) சேனைகளுக் கும் சேனுபதிகளுக்கும், ரதஞ்செல்லுபவர்களுக்கும், செல்லாதவர் களுக்கும், சாரதிகளுக்கும், குதிரை யோட்டிகளுக்கும், பெரிய வனும் சிறியவனுமான உனக்கு நமஸ்காரம். (26) தச்சர்களுக்கும் தேர் செய்பவர்களுக்கும், குயவர்களுக்கும் கருமார்களுக்கும் நிஷதர் களுக்கும், புஞ்சிஷ்டர்களுக்கும் நாயாடிகளுக்கும், வேடர்களுக்கும் நமஸ்காரம். (27) நாய்களுக்கும், நாய்தலைவர்களுக்கும், பவன், ருத் திரன், சர்வன், பசுபதி, நீலக்கிரீவன், சிதிகண்டனுக்கு நமஸ்காரம். (28) சடையுள்ளவனுக்கு, ரோமம் நீங்கியவனுக்கு, ஆயிரங் கண் ணுள்ளவனுக்கு, நூறு வில்லுள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். மலையோடி, சிபிவிஷ்டன், உதாரன், அன்புதரித்தவனுக்கு நமஸ்காரம். (29) சின்

---

* ஒரு நாட்டில் திருடன் முதலியவர்கள் தோன்றுவது சமூகத்தி லுள்ள சீரழிவைக் காண்பிக்கும், அவர்கள் தோன்றுவதை எச்சரிக்கை யாய் கொண்டு சமூகத்தை திருத்தவேண்டும். அந்த எச்சரிக்கையான ஈசுவரனை ருத்திர சந்தேசாமன அறியவேண்டும்.

னவன், குள்ளவனுக்கு, பெரியவனுக்கு, வளர்ந்தவனுக்கு, பூர்ணமாக வளர்ந்து வளர்பவனுக்கு, ஆதிக்கு முதல்வனுக்கு நமஸ்காரம். (30)

துரிதனுக்கு, முயற்சியுள்ளவனுக்கு, சீக்கிரனுக்கு, சீக்கிரமாய்ச் செல்லுபவனுக்கு, அலைகளில் வசிப்பவனுக்கு, குளங்களிலிருப்பவனுக்கு, நதியிலும் தீவிலு மிருப்பவனுக்கு நமஸ்காரம். (31) ஜ்யேஷ்டனுக்கு, கனிஷ்டனுக்கு, பூர்வனுக்கு, அபரனுக்கு, மத்யமனுக்கு, பக்குவமாகாதவனுக்கு, தாழ்ந்தவனுக்கு; ஆழத்திலுள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். (32) சோப்யனுக்கு, ஜலத்தில் வசிப்பவனுக்கு, எமன் தோழனுக்கு, க்ஷேமஞ் செய்பவனுக்கு, பெரியவனுக்கு, கடையனுக்கு, பயிர்நிலமுள்ளவனுக்கு, கதிரடிநிலையனுக்கு நமஸ்காரம். (33) காட்டிலுள்ளவனுக்கு, கடும்செடிகளிலிருப்பவனுக்கு, சத்தமாயுள்ளவனுக்கு, எதிரொலியாயுள்ளவனுக்கு, துரிதரதம் சைன்யமுள்ளவனுக்கு, சூரனுக்கு, சீரழிப்பவனுக்கு நமஸ்காரம். (34) தலைப்பாகை, கவசம், மேல்கவசம், காப்புக்கவசமணிந்தவனுக்கு, சிறந்தவனுக்கு, சிறந்தசைன்யமுள்ளவனுக்கு, துந்துபியிலிருப்பவனுக்கு, முழக்கத்தால் மலர்பவனுக்கு நமஸ்காரம். (35) தீரனுக்கு, புத்தியுள்ளவனுக்கு, கத்தியும் சரக்கூடும் தரிப்பவனுக்கு, கூரிய அம்புகளோடு ஆயுதம் தரித்தவனுக்கு, நல்ல ஆயுதமும் வில்லுமுள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். (36) வழியிலும் பாதையிலுமுள்ளவனுக்கு, காடுமுரடு நிலத்திலும், மலைபக்கங்களிலும், நீரோட்டம் ஏரியிலும், நதியிலும் நீர்தேக்கத்திலுள்ளவனுக்கும் நமஸ்காரம். (37) கிணற்றிலும் குட்டையிலும், வெளுத்த வானம் சூரியோதயத்திலும், மேகத்திலும் மின்னலிலும், மழையிலும் பருவத்திலுமுள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். (38) காற்றிலும் புசலிலும், வீட்டிலும் வீடுகாப்பவனிலும் இருப்பவனுக்கு, சோமனுக்கு, ருத்திரனுக்கு, தாமிரனுக்கு, அருணனுக்கு நமஸ்காரம். (39) செல்வமளிப்பவனுக்கு, பசுபதிக்கு, உக்ரனுக்கு, பீமனுக்கு முன்னும், தூரத்திலும் கொல்லுபவனுக்கு, அழிப்பவனுக்கு, அடிக்கடி அழிப்பவனுக்கு, பசும் மரங்களுக்கு, விடுதலையாக்குபவனுக்கு நமஸ்காரம். (40)

சந்தோஷம், ஆனந்தம், சந்தோஷமூலன், ஆனந்தமூலன், சிவன் சௌமியமான சிவனுக்கு நமஸ்காரம். (41) எட்டியுள்ளவன், இங்குள்ளவன், தாண்டுபவன், தாண்டிவருபவன், படகில் நதியோரத்தில் நுண்ணிய புல் நுரையிலிருப்பவனுக்கு நமஸ்காரம். (42) மணலிலும், பிரவாகத்திலும், கல்லிலும், நீர் தேக்கத்திலுமுள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். சடையுள்ளவன், சம ரோமமுள்ளவனுக்கு, பாலை

வனத்தில் பெரிய வழியிலுள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். (43) மந்தை மாட்டுக்கூட்டம், சயனம், வீட்டிலுள்ளவனுக்கு, இருதயங்கள், சுழல்கள், கிணறுகள், பெருங்குழிகளில் உள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். (44) காய்ந்ததிலும், கசிந்ததிலும், தூளியில் வேப்பத்திலும், மூலைமுடுக்கிலும், செடிகொடியில் நிலம் நல்ல வனத்திலுள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். (45) இலையிலும், விழும் இலையிலுள்ளவனுக்கும் உக்கிரகோஷனுக்கும், உயிரை அழிப்பவனுக்கும்,கஷ்டம் கடூரமளிப்பவனுக்கும் நமஸ்காரம். அம்பு செய்பவர்களுக்கு, வில்லுசெய்யும் உங்களுக்கு, தெளிப்பவர்களுக்கு, தேவ இருதயங்களுக்கு, பகுத்தறிவுள்ளவர்களுக்கு, பாழாக்குபவர்களுக்கு, பழுதுபடாதவனுக்கு நமஸ்காரம். (46) பிடிப்பவனே! சோமத் தலைவனே! தரித்திரனே! நீலமுடன் சிவந்தவனே! எங்களைப் பிரிக்காதே. எங்கள் பிரஜைகளைக் கொல்லாதே. எங்கள் பசுக்களையுமடிக்காதே. எங்களிடமிருப்பவைகளுக்கு நோயும் வேண்டாம். (47) திடமான ருத்திரனுக்கு, தீரர்களின் தலைவனுக்கு, சடைமுடியுள்ளவனுக்கு, பசுக்களும் நாங்களும் கிராமத்திலுள்ளவர்களும், சுகமுடனும் நல்ல உணவுடனுமிருப்பதற்கு இந்த துதியைச் செய்கிறோம். (48) விசுவ சிகித்ஸனே! தினந்தோறும் நிவர்த்தி செய்யும் வடிவங்களையுடையவனே! நாங்கள் வாழ்வதற்கு நீ அன்புடனாகவும். (49) உங்கள் அம்புகளினின்று எங்களை நீக்கவும். உங்கள் கடுங்கோபம் எங்களிடம் வேண்டாம். எங்கள் அரசர்களிடமிருந்து வன்மையான வில்லை நீக்கவும், எங்கள் சுக்கிலம் சந்ததியுடன் சாந்தமுடனிருக்கவும். (50)

தாராளமானவனே! தூயசுபாவ முள்ளவனே! சிவமாய் சுமனசுடனாகவும். மூலையிலுள்ள ஏதோ ஒரு மரத்தின்கீழே உன் ஆயுதத்தை வைக்கவும். சர்மம் தரித்து வில்லுடன் அணுகவும். (51) காயம் செய்யாதவனே! சிவந்தவனே! பகவானே! நமஸ்காரம். உங்கள் ஆயிரம் அம்புகள் எங்களைத்தவிர மற்றவர்களைக் கொல்லட்டும். (52) ஆயிரமாயிரமான சரக்கூடுகளும் அம்புகளும் உன் கைகளிலுண்டு. வன்மையுள்ள பெரியாரே! எங்களிடம் பிரயோகஞ் செய்ய வேண்டாம். (53) பூமியிலே ஆயிரக்கணக்கான ருத்திரர்களுண்டு. இந்த ருத்திரர்களின் வில்லுகளை ஆயிரமைல்களுக்கப்பால் விஸ்திரிப்போம். (54) ஆயிரக்கணக்கானபவர்கள் இந்த பெரிய அலைகளுடனான வானத்திலுள்ளார்கள். நீலக் கழுத்தோடும் வெண்மையான தொண்டையோடும் ஆகாசத்தை ஆசிரியித்த ருத்திரர்கள் உள்ளார்கள். பூமியின் கீழும் அப்படியே சர்வர்கர்களும், மரங்களில் பசும்புற்களைப்போல்

முடியில்லாமல் சடையோடு பூதர்களின் தலைவர்களும் வாழ்க்கைக்கு யுத்தம்புரிந்து பதிகர்களை ரக்ஷித்து உணவுகொண்டு வருபவர்களான ருத்திரர்களின் விற்களையெல்லாம் விஸ்தாரஞ் செய்கிறேன். (55-60.)

தீர்த்தங்களில் பிரசாரஞ் செய்து கத்தியும் அம்புகளும் தரித்து உணவில் சாய்ந்து பருகுங்கால் புலனுகுபவனும் திசைகளிலேயுள்ள கணக்கில்லாத ருத்திரர்களின் விற்களையெல்லாம் ஆயிரமைல்களுக்கப்பால் விஸ்தாரஞ் செய்கிறேன். (61–63.) மழைகளை அம்புகளாக உள்ள வானத்திலுள்ள ருத்திரர்களுக்கு நமஸ்காரம். அவர்களில் பத்து கிழக்கில், பத்து தெற்கில், பத்து வடக்கில், பத்து மேலுள்ளவர்களுக்கு நமஸ்காரம். அவர்கள் எங்களைக் காத்து ரட்சிக்கவேண்டும். எங்களை வெறுப்பவனையும், நாங்கள் விரும்பாதவனையும் உன் வாயிலே தள்ளுவோம். காற்றிலிருந்து மழைகளை அம்புகளாயுள்ளவனுக்கு..............பூமியிலுள்ள மனிதர் உணவை அம்புகளாக அணிந்துள்ள ருத்திரர்களுக்கு நமஸ்காரம். எங்களை வெறுப்பவனையும், நாங்கள் விரும்பாதவனையும் உனக்கு உணவாயளிப்போம். (64–66.)

6. சமகம். சமகம் என ருத்திர ஜபத்தோடு சில மந்திரங்களைச் சொல்வார்கள். ச என்னும் எழுத்தும் ம என்னும் எழுத்தும் அடிக்கடி சேர்ந்து சொல்லப்படும் மந்திரங்களே சமகமாகும். இதை 18-வது அத்தியாயத்தில் காணலாம். ஒரு சமக மந்திரம்—

ருதஞ்சமே அமிருதஞ்சமே, அயக்ஷம்சமே, அனுமயஸ்சமே, சீவாதுஸ்சமே, தீர்காயுத்வம்சமே, அனமித்ரஞ்சமே, அபயஞ்சமே, சுகஞ்சமே, சயனஞ்சமே, ஸூஷாஸ்சமே, சுதினம்சமே, யக்ஞேனகல்பந்தாம்.

எனது சத்திய விக்ஞானமும் அமுத வாழ்க்கையும், என் க்ஷயம் நீக்கமும் நோய் நீங்கலும், என் சீவனும் சாசுவத வாழ்க்கையும் பகை நீங்கி விபத்துப் பிரிவும் என் சுகமும் துக்கமும் என் காலையும் தினமும் யக்ஞத்தால் வளரட்டும்.

ருத்திரம் சமகத்திற்கப்பால் புருஷ சூக்தம் எனப்படும் மந்திரங்களும் பெயர்போனவை. சிருஷ்டியையும் சர்வேசனையும் ஆரோபித்துச் சொல்லும் அற்புத

மந்திரங்களை அறியாதவர்கள் இல்லை. இச் சூக்தத்தின் (31-வது அத்தியாயம்) முதல் மந்திரத்தைச் சொல்லி இதன் பூர்ண உரையையும் இங்கு எழுதுவோம்.

7. புருஷ சூக்தம்.

சஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ: சஹஸ்ராக்ஷ: சஹஸ்ரபாத்; சபூமிம் சர்வதஸ் பிருத்வா த்யதிஷ்டத் தசாங்குலம்.

(1) ஆயிரம் தலை கண் கால்களுள்ள புருஷன் புவியில் எங்கும் பரவி பத்து புலன்களில் நிறைந்துள்ளான். (2) அவன் அன்னத்தினாலே அபிவிருத்தியாகும் அமுதத்திற்கும் இருந்ததற்கும் இருக்கப் போவதின் பொருள்களின் அனைத்துமாவான். (3) அவன் மகிமையே மகிமை. அம்மகிமையை விட பெரியவன் புருஷன். முக்காலத்தின் அமுதம் அவனிடமேயுண்டு. விசுவ முதலியவைகள் ஒருபாத அம்சமாகும். (4) முக்காலமான மூன்று பாதங்களால் புருஷன் எழுந்தான். ஒரு பாதமே இங்கு உண்டு. புசிப்பதும் புசிக்காததுமான அனைத்திலும் அவன் செல்லுகிறான். (5) அவனிடமிருந்து விராசன் அல்லது வையகப்பொருள்கள் அனைத்தும் பிறந்தான். பிறகு விராஜனிலிருந்து புருஷன் பிறந்தான். பிறந்தவுடன் மேற்கிலும் கிழக்கிலும் நிலத்திற்கப்பால் விரிந்தான்.

(6) அந்த யக்ஞத்திலிருந்து எல்லாப்பொருள்களு முண்டாயிற்று. வாயுப் பிராணிகளையும் நாட்டு காட்டு மிருகங்களையும் அவன் செய்தான். (7) ருக்குசாமன்கள் அந்தப் பெரிய யக்ஞத்தினின்றே உண்டாயிற்று. சந்தஸுகளும் தோன்றிற்று. யஜுரும் அங்கிருந்தே பிறந்தது. (8) குதிரைகளும் இருவரிசை பற்களுமான பசுக்களும் கன்றுகளும் ஆடுகளும் அவனிடமிருந்து தோன்றிற்று. (9) தேவர்களும் சாத்தியர்களும் ருஷிகளும் முன்னர் தோன்றிய யக்ஞமான புருஷனை யக்ஞத்தில் (மானஸ) பலி யளித்தார்கள். (10) புருஷனை எப்படி அவர்கள் வகுத்துப் பிரித்து அறிந்தார்கள். அவன் முகம் எது? கைகள் எவை? அவன் தொடைபாதங்களின் பெயரென்ன?

(11) பிராமணன் முகம்போலாவான். புஜங்களால் க்ஷத்திரியர்களானார்கள். வைசியனும் சூத்திரனும் தொடை பாதங்கள் போலானார்கள். (12) மனத்திலிருந்து சந்திரனும் கண்ணிலிருந்து சூரியனுமானான். செவிகளிலிருந்து வாயுவும் பிராணனும் வாயினின்று அக்னி பிறந்தான். (13) நாபியிலிருந்து அந்தரிட்சமும், சிரமான சாமர்த்தியத்தால் சோதியுலகமும், பாதங்களிலிருந்து பூமியும், செவிகளி

னின்று திசைக்ளுமாயிற்று. இப்படி உலகங்களைச் செய்தார். (14) புருஷனை பலியாகச்செய்து யக்ஞ செய்யும் வசந்தம் நெய்யாகி கிரீஷ்மம் ஆகுதியாகி சரத்து சமித்தாயிற்று. (15) இந்த யக்ஞத்திற்கு ஏழு காயத்திரிகள் சுற்றுக்குச்சிகளாகி 21 தத்துவப் பொருள்களான 12 மாதம் 5 பருவம் மூன்று உலகம் காற்று வானம் சூரியன் எரியும் சமித்துக்களால் புருஷனை யக்ஞம் செய்தார்கள்.

(16) தேவர்கள் யக்ஞம்செய்து யக்ஞத்தை பலியளித்தார்கள். இதுவே பழைய தர்மச்செயல்கள். மகத்துவ மனிதர்கள் சாதனத்தால் பெரிய பதவியை யடைந்தார்கள். (17) சலத்தினின்றும், நிலத்தினின்றும், விசுவகர்ம சத்தினின்றும் அவனைச் செய்தார்கள். ரூபங்களை அளித்து துவஷ்டா செல்லுவான். இதுவே ஆதிதேவரும் மனிதரின் ஜன்மமாகும். (18) மகத்தாய், சூரிய நிறமாய், இருளிற்கு அப்பாலுள்ள புருஷனை நான் அறிவேன். அவனை அறிபவனே தன் பின் மரணத்தைவிடமுடியும். செல்லுவதற்கு இதைத்தவிர வேறுவழியில்லை. (19) கர்ப்பத்திலே பிரஜாபதி செல்லுகிறான். அனேத்திலும் புலனுனபோதிலும் அவன் பிறப்பதே இல்லை. அவன் தோன்றும் நிலயம் எது என அறிஞர்களே காண்பார்கள். புவனங்கள் எல்லாம் அவனிலேயே நிற்கும். (20) தேவர்களுக்கு ஒளியையும் தவத்தையும் அளிக்கும் தேவ புரோஹிதருக்கு, தேவர்கள்முன் உள்ளவனுக்கு, ருசியான பிரமத்திற்கு நமஸ்காரம்.

(21) அவர்கள் சோதியான பிரமத்தை அறியுங்கால், பிரமமே! உன்னை இப்படி அறிபவன் தேவர்களையெல்லாம் சுவாதீனம் செய்துகொள்வான் என்பார்கள். (22) அழகும் ஐசுவரியமும் அவன் மனைவிகள். உன் இருபக்கங்களில் இரவு பகலுமுண்டு. நட்சத்திரங்கள் உன் வடிவம். விரும்பி அங்குள்ள உலகத்தை விரும்பி சர்வலோகத்தையும் என்னுடையதாக வேண்டுமென அவாவுள்ளவனுகிறேன்.

இனி நிருக்த பாஷ்யம்போல் வேத அடக்கத்தை பார்ப்போம்.

சுக்ல யஜுர்வேதம்—முதல் இரண்டு அத்தியாயங்கள்—ஈசோபாசனை, சத்துருக்களை நாசஞ் செய்வது, ராஜ்யபரிபாலனம் செய்வதெப்படி, நிலம் நீரிலிருந்து எல்லா நன்மைகளையு மடையவும். (மொத்த மந்திரங்கள். 31+34) அத்தியாயங்கள் 3, 4, 5. அக்னி ஹோத்திர இரகசியம், சூரியன் இந்திரனின் குணங்கள், பெற்றோர் பெண் பிள்ளைகளின் கடமை

கள், சூரவீரர்களின் லட்சணங்கள். (ம. 63+37+43) அத்தியாயம் 6. ராஜ்யாபிஷேக முகவுரை, ராஜ கிருத்யம், ராஜப்பிரஜை பரஸ்பர ஆதரவு, சபைத் தலைவன் செயல், விஷ்ணு, பரமபத விளக்கம், ராஜப்பிரஜை கடமை, குருசிஷ்ய கடமை, யக்ஞ அனுஷ்டானம், மனிதர்கள் பரஸ்பரம் வாழும் வழி. துஷ்ட நிவர்த்தி பயன், ஈசுவரப் பிரார்த்தனை எப்படி? ரணத்தில் வீரர்களின் வர்ணனை, யுத்தத்தில் எப்படி இருக்க வேண்டும்? வீரர்களுக்கு உற்சாகமளிக்கவும் ராஜ்யப்பிரபந்த சாதனம், ராஜாவிற்கும் சபைக்கு முள்ள சம்பந்தம், சபைத்தலைவனை எடுத்தல், சபையின் பதிலட்சணம். சபாபதி கடமை, ஸ்திரீ புருஷ கடமை ராஜப்பிரஜைகளுக்கு உபதேசம். (மொத்த மந்திரங்கள் 37.) அத்தியாயம் 7. ஆத்மாவின் குணம், மனோ சுபாவம், யோகாப்யாஸம், யோகலட்சணம், படன பாடனவழி, அந்தக்கரணசுத்தி அவசியம், யஜமானன் சேவகன் கடமை, சேனாதிபதியை தேர்ந்தெடுப்பது, யுத்த லட்சணம், யுத்த வீரர்களின் கடமை, பிரமசரிய வழி. (மொத்த மந்திரங்கள் 48.) அ. 8-20. கிருஹவாழ்க்கை, ராஜதர்மம். எல்லா மனிதர்களின் கடமைகள், சீவர்களின் ரகசியம், வசந்தாதி ருதுக்களின் இரகசியம், வீர புருஷனுக்கும் லட்சணம், ருத்திர மகிமை, கணிதவித்தை, யோகலட்சணம், கிருஹஸ்த லட்சணம், பயமன்னியில் ஏன் இருக்கவேண்டும்.(63+40+34+83+116+58 + 31+65+66+99+77+95+90.) அ. 21-39.வருணனின் இரசியம், யக்ஞசூட்சமம், ஸ்திரீ புருஷ பரஸ்பர லட்சணம், பசுபட்சி பிராணிகளைப்பற்றி ஆத்மஞானம், புருஷார்த்த பலன், சிற்ப சாஸ்திரம், சத்தியத்தின் சிறப்பு, வாயுபெருமை, வீரம் வேண்டும், சத்துரு சம்ஹாரம், பரமேசுவர சுவரூபம், பிரம க்ஷத்திரிய கடமைகள், பஞ்சப்பிராண சூட்சமம், மனோரகசியம், மறுஜன்மம், நித்யகடமை,

சக்திவேண்டும். (61+34+65+40+48+26+45+46+60+22+31+16+97+58+22+24+21+18+13) அ. 40. ஈசோபநிஷதம், 17 மந்திரங்கள்.)

இனி இந்த வேதத்திலுள்ள அமுத மொழிகளை நோக்குவோம்.

1. அக்னியிலே அனல் மின்னல் சூரியன் என மூன்று பிரிவினைகள். அவைகளையெல்லாம் அறிந்து பயன் செய்துகொள்ளவேண்டும். (2. 3.) 2. அனல் சலம் மின்னலின் உண்மைகளையெல்லாமறிந்து அறிஞர்களாகி சத்துருக்களை அழிக்க வேண்டும். (2. 15) செயலுக்கு ஏற்றவாறே நாம் அனுபவிப்பதால் நல்ல செயல்களை செய்வது கடமை. (2. 28) 3. துஷ்டர்களை தண்டித்து சாதுக்களை ரட்சிப்பது தர்மம். (2. 29.) 4. வாணியானது அகத்திலுள்ள மின்னலான அக்னியால் விளங்குவதால் அறிஞர்களை அணுகி அதை அபிவிருத்திசெய்து கொள்ளவும். (2. 30.) 5. அக்னி வாயு முதலியவைகளை அறிந்து அரசபதவி ஐசுவரியங்களையெல்லாம் அனுபவிக்கவும். (2. 31.) 6. சோம்பல் வேண்டாம்; சதாகால முயற்சி அத்தியாவசியமாகும். (2. 32.) சீடன் ஒரு பிள்ளை; தேகசம்பந்த பிள்ளை ஒன்று. ஆக இருவர். (2. 38.) 7. ருக்கு சாமன் முதலியவைகளை அறிந்து அம்மந்திரங்களினின்று சாக்ஷாத்காரமாகும். சிற்பம் முதலிய எல்லா சூட்சமங்களையு மறிந்து சுகத்தை அடையவும். (4-10.) 8. ஞானத்தைப் பிரசாரம் செய்வது மனிதர்கள் கடமையாகும். (5. 3.) 9. வாணியிலே மூன்று. ஒன்று சிட்சை; இரண்டு சத்தியம் பேசுவது; மூன்று சுவீகரிப்பது. (5. 10.) 10. ஆத்மசரீர பலத்தைப் பெருக்கி சத்துருக்களை யொழித்து அரசு புரிவதே மனிதர் தர்மமாகும். (5. 25.)

சமுத்திரம் கச்ச சுவாஹா, அந்தரிட்சம் கச்ச சுவாஹா, சவிதாரம் கச்ச சுவாஹா, மித்ரா வருணௌ கச்ச சுவாஹா.................... பிருதிவீம் பஸ்மனு பிருணு சுவாஹா, (6. 21.)

11 தர்ம அர்த்த காமமோட்சம் ராஜ்யம் வியாபாரம் முதலியவைகளை விரும்புபவர்கள், நிலம் கடல் வானம் முதலியவைகளை யெல்லாம் சடுதியில் சுற்றி அறிவதற்கான வாகனம் விமானம் கலைகளை யெல்லா மறிந்து அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து பொன் பொருள் அரச பதவியான யாவற்றையும் அடையவேண்டும்.

12 இந்திர அக்னி சூரிய வருணன் முதலிய பெருங் குணங்களை பிரகாசிக்கச் செய்பவனுக்கே இராஜ்யபதவி வேண்டும். (6. 32.) 13 மனிதன் சிறந்த ஆச்சாரம் செய்யாதவரை ஈசுவரன் அவனை சுவீகாரஞ் செய்துகொள்வதில்லை. ஈசுவர சுவீகாரமில்லையேல் ஆத்ம பலமில்லை. ஆத்ம பலமில்லையேல் ஆனந்தமேஇல்லை. (7. 6.) 14 ராஜன், பிரஜைகள் பரஸ்பரம் பிரீதியுடனும் அன்புடனிருக்கவேண்டும். அறியாமையை அகற்றுவது அவசியம். (4. 27.) 15 பிரஜைகளிஷ்டமன்னியில் அரசுபுரிய இராஜனுக்கு அதிகாரமில்லை. (6. 2.) 16 அறிவு எங்கும் பெருக பிரமசரியமனுஷ்டிப்பவனையே மகா சபையின் தலைவனாகச் செய்யவேண்டும். (7. 23.) 17 யோகவித்தையன்னியில் பூர்ணஞானமில்லை. பூர்ணஞானமில்லையேல் பரம் புலனாகாது. பரத்தின் ஞானமில்லையேல் பாமரர்களைக் காக்கமுடியாது. (7. 28.) 18 சபாபதியான ராஜாவானவன் நியாயமாய் அரசுபுரிய வேண்டும். (7. 29.) 19 ராஜீய செயல்கள் எல்லாம் மகாசனங்களின் சபை மூலமாகவே நடப்பது அவசியம். (7. 32.) 20 தேசத்திலே எல்லாப் பெண்கள் பிள்ளைகள் படிப்பதற்குச் சந்தர்ப்ப மிருக்கவேண்டும். (7. 33.)

21 சூரியகிரணத்தால் சோதியை அடைவது போல் சிறந்த புத்தியால் சனங்கள் பிரகாசத்தை அடைவார்கள். (7. 42.) (22) போர்க்காலத்தில் நால்வர் அவசியம். வைத்தியன், உற்சாகமளிப்பவன்,

சத்துருவை நிந்திப்பவன், சத்துருவை அழிப்பவன். (7. 45.) 23 தன் பிள்ளையைப்போல் எண்ணுத அரசனின் நாட்டில், சத்தியமில்லாத ஆட்சியில் சுகமென்பதில்லை. (8. 51.) 24 ராஜசம்பந்தமான ஸ்திரீ புருஷர்கள் மற்றவர்களின் மேன்மையையே மதித்து அறிஞர்களுடன் சேர்ந்து ராஜதர்மத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் (9. 8.) 25 அறிவில் சிறந்தவனே ! சத்துருவைக்கொன்று ஐசுவரியத்தை அடைய முடியும். (10. 10.) 26 நிலத்தின் கீழேசென்று அக்னியின் துணையோடு பொன் முதலிய உலோகங்களை கிரகிக்கவும். (11. 10.) 27 கன்னிகைகளுக்கு கர்ப்ப வித்தையையும் ஔஷதங்களைப்பற்றியு மறிவிக்கவும். (11. 48.)

28 ஸ்திரீயும் புருஷனும் பரஸ்பரம் சந்தோஷமாயிருக்கவேண் டும். சதாகால சௌஜன்யத்துடனிருக்க வேண்டும் 16-50. 29 கிரகவேலைகளை யெல்லாம் ஸ்திரீகள் அறியவேண்டும். எல்லாம் அவள் கையிலிருக்கவேண்டும். (11. 62.)

30 அக்னிப்பிரியேஷு தாமாஸுகாமோ பூதஸ்ய பவ்யஸ்ய, ஸம்ராடேகோ விராஜதி. (12. 117.) பரமாத்மாவின் குண கர்ம சுபாவங்களுக் கேற்றவாறு ஒருவன் நடந்தால் சக்ரவர்த்தியின் நிலையையும் அடைவான்.

31 ராஜபுருஷர்கள் யுத்தவித்தை முதலியவைகளை யெல்லா மறிந்து மனிதன் முதலியவர்களுக்கு ஒரு நாளும் தீமைபுரியலாகாது. (ருத்திரம். 3) 32 கிழவர்கள் குழந்தைகள் ஸ்திரீகள், வீரர்களின் பெற்றோர்கள், பார்ப்பவர்கள், தூதர்கள் முதலியவர்களை போரிலும் கொல்லலாகாது. (ருத்திரம். 15.) 33-34 யுத்தகளத்தில் உபகாரமிருகங்களான மாடுகுதிரைகளையும் கொல்லாதே. (ருத்திரம்.6.) 35 தேசசஞ்சாரம் செய்யவில்லையானுல் ஐசுவரியங்களைச் சேகரிப்பது கஷ்டம். (ருத்தி

ரம் 14.) 36 அனுதிகளை ரக்ஷிப்பது நமது கடமை. (ருத்திரம் 19.) 37. அக்னி சம்பந்தமான அஸ்திரங்களை யெல்லாம் நன்ருய் அறிந்து கொள்ளவும் (ருத்திரம் 21.) 38 புவியிலே இரு தீர்த்தங்களுண்டு.ஒன்று கல்வி கடப்பது. இரண்டு, கடல்முதலிய பெரிய நீராசயங்களைத் தாண்டுவது. (ருத்திரம் 22.) 39. எல்லா திசைகளிலுள்ள வாயுக்களை அறிந்து பயன்செய்து கொள்ளவேண்டும் (ருத்திரம் 23.)

40 பிருதீவீசமே இந்திரஸ்சமே அந்தரிட்சம்சமே இந்தரஸ்சமே தியௌஸ்சமே இந்திரஸ்சமே சாம ஸ்சமே இந்திரஸ்சமே நட்சத்ராணிசமே இந்திரஸ்சமே திசஸ்சமே இந்திரஸ்சமே யஞேன கல்பன்தாம். (18. 18.) பூமி முதலியபிரபஞ்ச எல்லாப்பொருள்களையும் அறிவதால் பெரும் பலமுள்ளவனுகின்ருன்.

(41) பிதுருப்ய: சுவதாயிப்ய: சுவதாநம: பிதாமஹேப்ய: சுவதாநம:, பிரபிதாமஹேப்ய: சுவதாயிப்ய: சுவதாநம, அக்ஷன் பிதரோ அமீமதன்த பிதரோ அதீதிருபன்த பிதர:, பிதர: சுன்தத்வம். (19. 36.) பிள்ளைகளே, வதுக்களே, சீடர்களே, உயர்ந்த உணவு முதலியவைகளால், பெற்ருேர்கள் உங்களுக்குக் குழைந்தைப் பருவத்தில் செய்ததுபோல் நிரன்தரமாய் அவர்களுக்கு சத்காரஞ் செய்யவும். அதனல் அவர்கள் சந்தோஷமாவார்கள்.

(42) காலையானது இருளையும் மாலைப் பகலையும் எப்படி அழிக்கின்றதோ அப்படியே அறியாமை முதலியவைகளை அழித்து அறிவைப் பரவச்செய்யவும். (20. 61.) 43. சதாகால முயற்சியுள்ளவன் ஐசுவரியத்தை அடைவான். (21. 5.) எட்டு வசுக்கள், ஏகாதசருத்திரர்கள் 12 ஆதித்தியர்களை அறிபவன் அக்ஷய சுகத்தை அடைவான். (21. 28.) 43. புவிமுதலிய சகங்களிலுள்ள சமஸ்த வேகமான துரிதப்பொருள்களான அக்னியின் சூக்ஷமங்களை அறியாதவன் உலக இன்பத்தை அனுபவிக்கப்போவதில்லை. (22.19.) 44

புவிக்கு ஒரே ஒரு அரசனுண்டு; அவன்தான் பரமன். அவன் ஒருவனையே உபாசனை செய்வதால் தர்ம அர்த்த காமமோட்ச எல்லா புருஷார்த்தங்களையு மடையலாம். (23. 3.) 45. சூரவீர விஜயங்களின் காரணமான குதிரை முதலியவைகளை அடைந்து புவியின் எல்லாபோகங்களையும் அனுபவிக்கவும் (29. 18.) 46 விஷ்ணு மூன்று அட்சரங்களால் மூன்று உலகங்களை ஜயித்தான். நானும் அவைகளை ஜயிக்கட்டும் (9. 31.) 47. உன் முழக்கத்தை சகம் சுவர்க்கத்தின் வழியாய் முழங்கவும். இந்திரன் தேவர்களோடு தோய்ந்து எங்கள் சத்துருக்களை வெகுதூரத்திற்கப்பால் துந்துபியே! துரத்தவும். பலத்தை முழக்கஞ்செய்ய வும். ஓஜஸை அளித்து எல்லா விபத்துக்களையும் துரத்த முழக்கஞ்செய்யவும். போர்முழக்கமே! துரதிர்ஷ்டத்தைத் துரத்தவும். முதல் இந்திரனை நீ நிலையை காண்பிக்கவும். (19. 55. 56.)

(48) பிரேதே ஜயதா நரஇந்திரோவ: சர்ம யச்சது, உக்ராவ: ஸன்து பாஹவோ அனுதிருப்யா யதா சதா. (17. 46.) அவசிருஷ்டா பராபத சரவ்யே பிரம சகும்சிதே, கச்சாமித்ரான் பிரபத்யஸ்வ மாமீஷாங் கச்சனேச்சிஷ: (17. 45.) வீரர்களே; முன் சென்று ஜயிக்கவும். இந்திரன் நமது நிலையான பாதுகாப்பாகட்டும். ஒருவரும் உங்களுக்குத் தீமை புரியாமலிருக்க நீங்கள் பெரும் புஜபலமுள்ளவர் களாகவேண்டும். 49 எங்கள் மொழிகளால் கூர்மையாகி வில்லினின்று பாய்ந்து சத்துருவை அடியோடு ஒழிக்கவும். அங்கு ஒருவரும் பிழைத்தல் கூடாது.

18. சாமவேதம்.

अग्नआ याहि वीतये गृणानो हव्यदातये। निहोता सत्सि बर्हिषि ॥ १ ॥

त्वमग्ने यज्ञानां होता विश्वेषां हितः। देवेभिर्मानुषे जने ॥ २ ॥

அக்னஆ யாஹி வீதயே கிருணுனோ ஹவ்யதாதயே, நிஹோதா ஸத்ஸி பர்ஹிஷி (1) துவமக்னே யக்ஞானும் ஹோதா விசுவேஷாம் ஹித : தேவேபிர்மானுஷே ஜனே.

அக்னியே! தேஜசுக்காக துதிக்கப்படும் நீ தேவர்களுக்கு ஹவ்யத்தை அளிக்க நீ எழுந்தருளவும். ஹோதாவான நீ இருதயமான எங்கள் தர்ப்பைகளில் வீற்றிருக்கவும். மனிதர்களில் தேவர்களால் விசுவத்திற்கு ஹிதஞ்செய்யும் யக்ஞஹோதாவான அனலே நீயாகும்.

1. சத்யம் ஞானமனந்தம் பிரம என்னும் அமுதமொழியே சாமவேத ரகசிய மென்பார்கள். உபாசனை செய்வதற்கு உயர்ந்த மொழிகளை அடைந்துள்ள நூலை சாமன் என்பது சகஜம். ராவணன் தன்னை காத்துக்கொண்டது சாமவேதத்தின் மகிமையினுல் என புராண கற்பனைக் கதைகள் கூறும். அது ருத்திரனின் துதிப்பை அதிகமாய் கானஞ் செய்வதால், அவன் அழிக்கும் தேவனுகையால் அதைச் சொல்லுவது நன்மையாகாது என சில ஸ்மிருதிகள் கூறும். ருக்வேதம் தேவரைப்பற்றியதாலும் யஜுர்வேத நோக்கம் மனிதனுகையாலும் இவைகளைச் சொல்வதில் தோஷமில்லை, பிதுருக்களைப் பற்றியே சாமன் சொல்வதால் அதைச் சொல்வது உசிதமில்லை என மனு நூல் (4-1. 3.) சொல்லும். ஆனுல் பரமசிவனுக்கு சாமனைக்கண்டால் பிரியமதிகம் என இதை வாழ்த்துபவர்களுண்டு. சாமவேத நூல்களிலிருந்தே கீதமென்பது வெறும் சொற்களில்லை, ஆனுல் சகத்தி

லுள்ள ஒவ்வொரு பொருள் செயல் நிலைகளின் பற்பல வேற்றுமை எனத் தெரிந்து சமமாய் அவைகள் சிறந்தோங்கும் வழியைக் காண்கிறோம். அதையே சகத்தின் சங்கீத சாமன் என்பார்கள். அதற்கான வழிகளைக் காட்சியாக்குவதே இந்நூல்.

2. சாமவேதம் இரண்டு பாகங்களாய் பிரிக்கப் பட்டு பூர்வார்சிகம் உத்தரார்சிகம் என அழைக்கப் படும். பூர்வார்சிகத்திற்கு பிரபாடகம் என்னும் பெய ருடன் ஆறுபிரிவினைகளுண்டு. உத்ரார்சிகத்திற்கு ஒன்பது பிரபாடகங்கள், மொத்தம் 30 அத்யாயங்கள், 446 தசதிகளாக தனிமை யாக்கப்பட்டு சுமார் 1868 கானங்களாக ஓதப்படும்.

3. சாமன் என்னும் வேதமானது ருக்வேதத்தி லுள்ள பல ருக்குக்களுடன் செம்மையாகும். அந்த மொழிகளை கானஞ்செய்வதற் கேற்றவாறு சுவர பேதங்களுடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாந் தோக்கியத்திலிருந்து (ஆசிரியரின் உபநிஷதக் கதை களைப் பார்க்கவும்) சாமனுக்கு ஹிங்காரம், பிரஸ் தாவம், உத்கீதம், பிரதிஹாரம், நிதனம் என ஐந்து அம்சங்களுண்டு. பூமண்டலத்திலே ஒவ்வொரு பரி பூர்ண செயலுக்கு இவ்வைந்து அம்சங்கள் உண்டு. உதாரணம் மழைப் பெய்யும் செயலைப் பார்ப்போம். அதற்கு காற்று, மேகம், பொழிவது, மின்னல், நிற்பது, என ஐந்து பாகங்களுண்டு. இவ்வைந் துமே முறையே மேற்சொன்ன சாமானின் ஐந்து அம்சங்களாகும். இந்த சுபாவங்களை சப்த சுவரமாய் இன்னம் பற்பல பிரிவினைகளுடன் சாதாரணமாய் வேதமந்திரங்களை இவ்வேதத்தில் பாக்களாக அமைத் தார்கள். இதற்கும் நான்கு பேதங்களுண்டு. (1) கேயம், (2) ஊஹம், (3) ஊஹ்யம், (4) ஆரண்யகம். கேயமென் றுல் கிராமத்தில் சொல்வதற்காகும். ஆரண்யகம்

என்பது வனத்தில் சொல்லவேண்டுவதாகும். இவ்விரண்டும் பூர்வார்சிகத்தைத் தழுவி நிற்கும். சாதாரணமாய் மூன்று வரிசைகளோடு அமைந்ததே ஊஹம் ஊஹ்ய கானமாகும். இவை இரண்டாவதார் சிகத்தைத் தழுவியதாகும்.

4. சில சாம மொழிகள். ஒவ்வொரு கிரகத்திலும் பூஜிக்கத்தகுந்த ருத்திரனை அன்புடன் துதிக்க அக்னியே நீ எனக்கு உதவி செய்யவும். பெரியவன் பரவியவன் புகைக்கொடியுண்டு புகழும் சோதியான் எங்களுக்குப் புனித எண்ணத்தையும் பரம ஐசுவரியத்தையு மளிக்கவும். (2. 8. 2. 3.) தந்தை மகனுக்கு ஞானத்தைக் கற்பிப்பதுபோல் நீ எமக்கு அறிவை அளிக்கவும். நாங்கள் சோதியை அடைய நீ வழி காட்டவும். (2. 4. 3. 6.)

குறிப்பு— வேதமொழிகளை கானஞ் செய்வதிலிருந்தே உரையை அறிய வேண்டுமென சாமகானம் தொகுக்கப்பட்டதால் இவ்வேதத்தின் கருத்துரையை நாம் அதிகமாய் எழுதவில்லை. இச் சாமவேதத்தின் கௌதம சாகிகளே நமது தென்னாட்டில் அதிகம். வழக்கம் என்பதில் சாய்ந்து இச்சாமனை அபசுவரத்துடன் தமிழர்களில் பலர் சொல்லுகிறார்கள் என ஒரு பெரிய கிளர்ச்சி நடந்து வருகிறது. இக்கிளர்ச்சிக்குத் தலைமை வகிப்பவர்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லா வரகூர் கிராமத்திலுள்ள ஸ்ரீ இராமச்சந்திர சிரௌதிகளின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிரமஸ்ரீ வேம்பு சிரௌதிகளும் அவர் மகன் ஸ்ரீ. வே. அகோர சிரௌதிகளுமாகும். அவர்கள் சொல்வதாவது:—

நமது பிராமணர்கள் 5-வது சுவரத்தை 2-வது சுவரமாகவும், மூன்றுவது சுவரமாகவும் தப்பும் தவறுதலுடன் சொல்லுகிறார்கள். பிரதி சாக்கியத்திலுள்ள அடியிற் கண்ட சில இலட்சணங்களை யாவது அவர்கள் அறிவதில்லை. சாம சுவரத்திற்கு ஸ்தானங்கள் மூன்று. ஒரு ஸ்தானத்திற்கு சுருதி 22. ஒவ்வொரு ஸ்தானத்திலும் ஏழு சுவரங்களுண்டு. ஒவ்வொரு சுவரத்திற்கும் சுருதியை அறிந்துகொண்டு கானஞ் செய்யவேண்டுமென நாரதர் சொல்லுகிறார். கானஞ் செய்யுங்கால் காலத்தை அறியவேண்டும். காலங்கள் மூன்று ; 1. ஹ்ரஸ்வம் (ஒருமாத்திரை), 2. தீர்க்கம் (2 மாத்திரை)

3.விருத்தம் புலுதம்(3 மாத்திரை), ஒவ்வொரு எழுத்தின் காலத்தைத் தெரிந்துகொண்டு கானஞ் செய்யவேண்டும் என வரருசி சொல்லுகிறார். எழுத்துக்களிலே அடியிற்கண்ட இரகசியங்களை அறிவது அவசியம். அவை—பரிசம், அந்தஸ்தை, ஊஷ்மை, விபஞ்சனம், சுவரம், ஸம்யோகம், யமம், அனந்பம், அந்த்யம், த்விர்பாவம் வர்க்கம், உபத்மாநீயம், ஜிஹ்வமூலம், விசர்ஜனீயம் அனுசுவரம்.

இவர்கள் சாமகானம் அதன் சம்பந்தமான பல வடமொழி நூல்களை பிரசுரஞ் செய்துள்ளார்கள். வேதம் ஓதுபவர்களுக்கு அவை மிகவும் அவசியமாகும்.

---

19. அதர்வம்.

ये त्रिषप्ताः परियन्ति विश्वा रूपाणि बिभ्रतः।
वाचस्पति र्बला तेषां अद्य दधातुमे॥

அத. 1. 1. 1.

யேதிரிஷப்தா: பரியன்தி விசுவாரூபாணி விப்ரத. வாசஸ்பதிர் பலாதேஷாம் தனவோ அத்ய ததாதுமே.

விசுவமான வடிவங்களை எடுக்கும் திரிசப்தனுய் எங்கும் சுற்றுபவனின் பலத்தையும் வன்மையையும் வாசஸ்பதியானவன் எனக்கு அளிக்கட்டும்.

1. அதர்வவேதம். இவ்வேதத்தை 20 காண்டங்களாகப் பிரித்து 34 பிரபாடகங்களாய் வகுத்து அனுவாகங்கள், வர்க்கங்கள், சூக்தங்களாவும் மந்திரங்களாவும் பிரித்துளார்கள். இவ்வேதத்தில் மொத்தம் 111 அனுவாகங்கள், 733 வர்க்கங்கள், 760 சூக்தங்கள், 5847 மந்திரங்கள். முதல் காண்ட ஒவ்வொரு சூக்திரங்களில் நான்கு மந்திரங்களும், இரண்டாவது காண்டத்தில் ஐந்தும் மூன்ருவதில் ஆறும், நாலாவதில் ஏழும், ஐந்தாவதில் எட்டி லிருந்து பதினெட்டு வரையும், ஆருவதில் மூன்றும், ஏழாவதில் பதினென்று வரை சாதாரணமாயுண்டு. எட்டாவது

காண்டத்தினின்று 20-வது காண்டம்வரை ஒவ்வொரு சூக்தங்களில் சில இடங்களில் 80 மந்திரங்கள் வரையுண்டு.

2. அதர்வ உண்மை. அதர்வவேதத்தை அதர்வணமெனவும், அங்கிரஸன் எனவும், அதர்வாங்கிரஸமெனவும் அழைப்பார்கள். பிருகுவாங்கிரஸன் எனவும் இதைச் சொல்வதுண்டு. ருக்வேத காலத்திலே இருந்த அதர்வணன், அங்கிரஸன், அதர்வாங்கிரஸன், பிருகுவாங்கிரஸன் இச் சூட்சமங்களை அதிகமாய் அறிந்திருந்தபடியால் அதர்வவேதம் அவர்கள் பெயரால் அழைக்கப்படலாம். இதை பிரமவேதமெனச் சொல்வார்கள். யக்ஞஞ் செய்யுங்காலத்தில் ஹோதாவான ருக்வேதி சொல்பவனுனுல், உத்காத்ரியான சாமன றிந்தவன் பாடுபவனும், யஜுர்வேத அத்வர்யு யக்ஞம் செய்தால், அதர்வவேதி வழிகாட்டியாகவும் பிரதான அறிஞனுன புரோகிதனுகையால் பிரமன் என அழைக்கப்படுகிருன். அதனுல் இதை பிரமவேதம் அல்லது இக, பரம், என்னும் இரண்டையும் அறிவிக்கும் வேதமெனச் சொல்லவேண்டும்.

சிலகாலத்தின் முன்னர் தான் இவ்வேதம் ஏற்பட்டது என சிலர் சொல்வார்கள். ஆனுல் சற்று ஆராய்வோமானுல் வேதங்களில் முதன்மையான கிரியை யக்ஞம். அந்த யக்ஞத்திற்கு பிரதான புருஷன் பிரமனுன அதர்வனுகும். வேதகாலத்தில் யக்ஞமிருந்தது. அப்பொழுது அதர்வம் இருந்துதானிருக்கவேண்டும், என்பது புலனுகும்.

அதர்வம் அதமமான வேதம் என சிலர் சொல்வதை நாம் பார்க்கிருேம். அடியிற்கண்ட சில சம்பவங்களே காரணமாகலாம்.

3. சுமார் 1575-ம் வருஷத்திலே பஹாவன் என்னும் ஒரு பிராமணன் அக்பரினுல் மகம்மதியனுனுன்.

பல நண்பர்களின் உதவியைக்கொண்டு அதர்வ வேதத்தைப் பார்ஸி பாஷையில் செய்தான். அதை சில மகம்மதியர்கள் அனுஷ்டானஞ் செய்தார்கள். வேதமே அறியாத நமது நவீன ஹிந்துக்கள் சில மகம்மதியர் அவ்வேதத்தை அனுஷ்டித்ததால் அதமம் என அழைத்திருக்கலாம். அல்லது, அதர்வத்திலுள்ள மந்திரோச்சாடனைகள், பிரயோகங்கள் மொழிகளின் இரகசியங்களை அறியாமல், அதன் சரியான உரை நாட்டிலே இல்லாததால் அஞ்ஞானத்தால் கூறப்படலாம்.

4. அதர்வ ரகசியம். சொல்லப்போகில் அதர்வ வேதமென ஒன்று தனிமையாக ஆதியில் கருதப்படவில்லை. மூன்று வேதங்களினின்றும் முதன்மையாய் ருக்வேதத்தினின்று சுமார் 1,200 ருக்குக்களை இவ்வேதத்தில் காணலாம். யஜுஸ் சாமனின் சூட்சமங்களும் இங்கு உண்டு. பிரமசரியத்தின் மகிமையையும், விவாகம், கடைக்காலத்தைப்பற்றியும், பெரிய வாழ்க்கைபெற நோய்களினின்று நீங்கும் வழியையும் விஸ்தாரமாக இந்நூல் அறிவிப்பதால் மற்ற மூன்று வேதங்களுக்கும் இதையே வழிகாட்டி எனச் சொல்லி பெரிய வேதமெனச் சொல்லலாம். உபநிஷதங்களும், உண்மையை அறிவிக்கும் வானசாஸ்திர சூட்சமங்களும் ரகசியங்களும் இவ்வேதத்திலிருப்பதால் இக்காலத்தில் நமக்கு அவசியமாய் இவ்வேதம் உதவும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

5. அதர்வ வேதத்தில்வரும் சில முக்கியமான ருஷிகள்—கண்வம், பாதராயணர், விசுவாமித்ரன், கசியபன், கக்ஷிவான், புருநீதன், அகஸ்தியர், ஜமதக்னி, வாமதேவர்.

6. அதர்வத்தில் இருப்பவை என்ன? இவ்வேதத்தை பாக்களாலும் வசன நடைகளாலும் விளக்கி

யுள்ளார்கள். இவ்வேதத்திலே சலத்தாலும் நிலத்தாலும் காற்ருலும் கனலாலும் ககனத்தாலும் நோய்களை எப்படி சிகித்ஸை செய்யலாமென்பதையும் மனோசக்தியால் வனப்பிராணிகளை எப்படி வசியஞ் செய்யலாமென்பதையும் காணலாம். சூரியன் சந்திரன் நட்சத்திரம் ஆறு சலம் கடலினின்று அமுதத்தை அடையும் வழியையும் இந்நூல் அறிவிக்கும். ஐசுவரியம் நாடும் வழி பெண்பிள்ளைகளை அனுபவிக்கும் வழி இவைகளை அறிய இந்நூலே குறுக்கு வழிபோலாகும்.

முதல் 13 காண்டங்கள் வரை—சுரமருந்து, இருமல் நீங்க, மஞ்சக்காமாலைக்கு மின்னலை நாடவும், சோபைக்கு ஔஷதம், அம்பு பாய்ந்தால் மருந்து, வாதமானல் சூரியனை நாடு, குஷ்ட சிகித்ஸை, எலும்பு ஒன்று சேரும், புழுக்கள் சிகித்ஸை, விஷம் நீங்கும் வழி, நாய் கடி நீங்க, ரோமம் வளர, ராட்சதர்களை பாழாக்கும் வழி, சுத்த சலமே சகல ஔஷதம், முத்துக்கள் தீர்க்காயுளையளிக்கும், தங்கமே வெகு நாள் வாழ வழி, புருஷவசியம், ஸ்திரீவசியம், கர்ப்பமாகும் வழி, ஆண் மகவு மார்க்கம், பிரமசாரி பெருமை முதலியவைகளைப்பற்றி அறிகிறோம். 14-வது காண்டத்தில் விவாக விஷயம், 15-விராத்யன், சரிதை துறவியின் நோக்கம் 16. 17—சத்துருவைக் கொன்று இந்திரனை நாடும் வழி, 18-வது காண்டத்தில் அன்தியேஷ்டி அல்லது கடைசிக்காலம் முதலியவைகளைப்பற்றியாகும். 19-வது காண்டத்தில் ஜபமுழக்கம், நம்மால் எலக்ஷனான அரசனுக்கு ஆசீர்வாதம், காம சூக்தம், காலசூக்தம் முதலியவைகள் உண்டு. 20-வது காண்டத்தில் பற்பல விஷயங்களைப்பற்றியுண்டு. குந்தப சூக்தங்கள் என சில சூக்தங்கள் கடைசியிலுண்டு. இந்திரன் முதலியவைகளைப் பற்றியே அவை சொல்லும்.

7. இவ்வேதத்திலுள்ள சிலமொழிகள்-காலன் இரகசியம்—காலத்தினின்றே சலம், பிரமம், தவம், திசைகளுமாகும். சூரியன் உதயம் அஸ்தம் காலத்தினு லாகும். காற்று வீசுவதும் அவனுலே. அவனுலே நிலம் விரிந்துள்ளது. பெரிய வானமும் காலத்தையே கட்டியுளான். ருக்கு யஜுர் காலத்தினின்றே தோன் றிற்று. அனைத்தையும் ஜயித்து அவனே பெரிய தேவனுக முன் அணி செல்லுகிருன். அதர்வ. 19. 5. 4. 1. காலனுன குதிரை ஏழு ரசமிகளுடன் ஆயிரம் கண்க ளோடு அழியாதவனுய் அதிவீர்யத்தை நம்மை முன் எடுத்துச் செல்லுகிருன். ருஷிகள் அவனில் ஏறுகிருர் கள். எல்லா உலகங்களும் அவன் சக்கிரங்கள். ஏழு சக்கிரங்களில் செல்லுகிருன். அவனுக்கு ஏழு நாபி கள். அமிருதமே இருசு போலாகும். அவனே இப் பொழுது எல்லா உலகங்களாகும். முதல் தேவனுய் அவனே முன் அணி செல்லுகிருன். காலத்திலே பூர்ண கும்பமுண்டு. பல வடிவங்களுடன் அவனைப் பார்க்கிரும். எதிர்காலத்தில் அவனே இந்த எல்லா உலகங்களாவான். அவனையே பரமசுவர்க்கம் என்ச் சொல்வார்கள். அவனே உலகத்தை உதயமாக்கி அதைச்சுற்றிலுமானுன். அவைகளின் பிதாவாகி புத்திரனுமானுன். அவனுக்குப் பெரியவனில்லை. வானத்தையும் வையகத்தையுஞ் செய்தவன். காலத் தின் விருப்பமே சென்றதும் இனிவரப்போவதும். காலத்தால் பூமியாயிற்று; சூரியன் எரிவான். அதனுல் எல்லாப்பொருளும் நிலைக்கும். அவனுல் கண் காணும். மனம், மூச்சு, பெயர், எல்லாம் காலத்தை அணைந் துள்ளன. எல்லா சீவர்களும் காலன் வந்தால் சந்தோஷமாகும். காலத்திலே தவம், ஜ்யேஷ்டம், பிரமம் சேர்ந்துள்ளன. காலனே எல்லாப் பொருள் களின் சர்வேசுவரன். பிரஜாபதியின் பிதாவாகும். காலனே உலகத்தை தோற்றுவித்து காப்பாற்று

கிறுன்—சுவயம்புவான காசியபன் காலத்தினின்றே தோன்றினுன்.

அதர்வ. 19. 5. 3.

8. இவ்வேதத்திலுள்ள விராத்யன் கதை. (அதர்வம். 15-வது காண்டம்) விராத்யன் என்னும் வடமொழிக்குத் தீண்டாதவன் எனச் சொல்லலாம். எங்கும் சுற்றும் விராத்யன் ஒருவனிருந்தான். பிரஜாபதியை செயலுக்காக எழுச்சியாக்கினுன். உடனே அவன் தன்னிலுள்ள தங்கத்தைக்கண்டான். சனனஞ் செய்தான். அது ஒப்பில்லாப் பொருளாகி உயர்ந்து மகத்தாயிற்று. பெரியதாயிற்று. பிரமமாயிற்று, தவமாயிற்று, சத்தியமாயிற்று. அது வழியாய் அவன் பிறந்தான். அவன் வளர்ந்தான், பெரியவனுனுன். மகாதேவனுனுன். அவன் தேவர்களுக்கு ஈசனுகித் தலைவனுனுன். அவன் பெரிய விராத்யனுனுன். கையில் இந்திரன் வில்லைத்தரித்தான். அவன் உதரம் நீலநிறம். அவன் முதுகு சிகப்பு. பல நிறத்தால் பிரியமற்றவனை சூழ்ந்து தன்னை வெறுப்பவனை சிகப்பால் சிதைப்பான். இப்படித்தான் பிரமவாதிகள் சொல்லுகிறுர்கள்.

அதர்வம். 19. 5. 1.

9. இனி அதர்வத்தின் சில அமுத மொழிகளைப் பருகுவோம் :—

(1) வேத பிராமணன்.—நைதாம்தே தேவா அத்துஸ்துப்யம் நிருபதே அக்தவேமா பிராமணஸ்ய ராஜன்யகாம் ஜிகத்ஸோ அனுத்யாம். அரசனே! தேவர்களின் இந்தப் பசுவை (பூமியை) நீ புசிப்பதற்காக அளிக்கவில்லை. ஒருவரும் புசிக்கக்கூடாத பிராமணன் எனப்படும் புத்தி அறிபவர் பூமியை நாடாதே. (2) பிராமணனின் பூமியை புசித்து உருசியிருப்பதாக எண்ணுபவன் தின்னபோதிலும் சிரணத்தை அடையான். ஏனெனில் அதில் நூற்றுக்கணக்கான பற்களுண்டு. பிராமணன் யார்? அவன் நாக்கு வில் கயிறு, வாக்கு அம்பின் கழுத்து, பற்கள் அனல் மயமான கூறிய அம்புகள். அவன்

தேவ ஆயுதங்களால் இருதயத்தை அமைதியாக்கி அம்புகளால் துவேஷிகளைத் தொலைப்பான். (3) பிராமணர்கள் வில்லில் சரம் நாட்டி ஆயுதமணிந்து கூறிய அம்புகளால் தாக்கினுல் ஒருபொழுதும் தவறுவதில்லை. கொடுங்கோபத்தோடு ஆத்திரமுடன் வெகு தூரத்திலிருந்தே சத்துருக்களைத் துளைப்பார்கள். (4) ஆயிரக்கணக்கான அரசர்களை அவர்கள் அழித்துள்ளார்கள். பிராமணனின் பசுவை (பூமியை) புசித்ததால் வைதஹவ்யர்கள் அழிக்கப்பட்டார்கள். (5) பிராமணன் (பகுத்தறிவுள்ளவன்) வம்சங்களுக்கு அநியாயஞ் செய்த ஆயிரக்கணக்கானவர்களை இப்பூமி உதறித் தள்ளிவிட்டது. அவர்கள் நிர்மூலமாய் அழிந்து விட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்களின் பசுவான பூமி அபகரிக்கப்பட்டாள்.

इषुरिव दिग्धा नृपते पृदाकुरिव गोपते ।
स ब्रह्मणस्येषु घोरा तया विध्यति पीयतः ॥

(6) அரசனே! நஞ்சுள்ள அம்பைப் போலும் விஷப்பாம்பைப் போலுமான, கோபதியே! பிராமணின் அம்பு கோரமுள்ளதாகும். அவைகளால் அவன் சத்துருக்களைத் துளைக்கிறுன்.

उग्रो राजा मन्यमानो ब्राह्मणं यो जिघत्सति ।
परा तत सिच्यते राष्ट्रं ब्राह्मणो यत्र जीयते ॥

(7) எனக்கு பலமுண்டு என நினைத்து எந்த அரசன் பிராமணனை புசிக்கிறுனே அந்த பிராமணனை ஜயிக்கப்பட்ட அந்த இராஜ்யம் துண்டு துண்டாக்கப்படும். (5. 18. 19.)

10. அநியாயம் வளராமலிருக்க ஆயுதத்தை சரணுகதி அடையவேண்டுமென்பது வேத ஆக்ஞை. சத்துருவைக் கொல்லும் வச்ராயுதத்தை தெய்வம் போலவே போற்றி அதை எப்படி பயன்செய்தார்கள் என்பதை ஆருவது காண்டம் 104-வது சூக்தமான அடியிற்கண்ட மொழிகள் உண்மைகளை விளக்கும்.

(1) சத்திய நிறைவினின்று திருப்தியாகி இந்த வச்ராயுதமானது சக்திப் பிரபு, விருத்திரனின் கழுத்தை துண்டித்ததுபோல் சீவனைச் சீரழித்து ராஜ்யத்தை நிர்மூலமாக்கி கண்டங்களைத் துண்டித்து பிடரிகளைப் பிளக்கவேண்டும். (2) ஜயபுருஷர்களின் பாதங்களில் விழுந்து பூமியில் மறைந்து பகைவன் எழுந்திருக்காமல் வச்சிராயுதத்தால் அடிபட்டு கீழே கிடக்கவேண்டும். (3) குரூர

கொடுங்கோலனைத்தேடி கொடுமையுள்ளவனையே கொல்லவும். வச்ரா யுதமே! உன் பூர்ண நீளத்துடன் குரூர கொடுங்கோலன் தலையிலே அடிக்கவும். (6. 10. 14.)

11. சத்துரு அடித்தால் அவனை வணங்கவும் என்னும் விபரீத சித்தாந்தம் வேதத்தில் இல்லை. சத்துரு சம்ஹாரம் பரிபூர்ணமாயிருக்கவேண்டுமென ஆருவது காண்டம் 135-வது சூக்தத்தினின்று அறிகிறோம். அவர்களை அக்னி முதலிய அஸ்திரங்களால் அழிக்க வேண்டுமெனவும் அறிகிறோம்.

(1) நான் புசிப்பதையெல்லாம் பலம் என்னும் வன்மையாய் மாற்றுகிறேன். இப்படிச் செய்து நான் வச்சிராயுதத்தைப்பற்றி இந்திரன் விருத்திரன் கழுத்தைத் துண்டித்ததுபோல் அந்த மனிதன் தோள்களைத் துண்டம் துண்டமாகச் செய்வேன். (2) கடல் அனைத்தையும் குடிப்பதுபோல் பருகுவதையெல்லாம் பூர்ணமாய்ப் பருகுவேன். அவன் உயிரைக்குடித்து அவனைப் பூர்ணமாய் பருகி விழுங்குவேன். (3) அக்னேயக்தே தபஸ்தேன தம் பிரதி தபயோ உஸ்மான் துவேஷ்டி யம்வயம் த்விஷ்ம:, அக்னேயக்தே ஹரஸ்தேன.........., அக்னேயக்தே அர்சிஸ்தேன....... ..அக்னேயக்தே சோகிஸ்தேன.........., அக்னேயக்தே தேஜஸ்தேன.........(2, 19.) என்னை வெருப்பவனையும் நான் வெறுப்பவனையும் அனலே உன் சூட்டால் எரித்துவிடவும். உன் சுடரால், சோதியால் சுவாலையால் திவ்ய தேஜஸால் நான் வெறுப்பவனையும் என்னை வெறுப்பவனையும் நிர்மூலமாக்கவும்.

12. பயமில்லை, பயமில்லைஎனவே பல மொழிகளில் காண்போம். பகவானுக்கும் பயப்படாதே எனச் சொல்லும் சில சொற்களை பார்ப்போம்.

यथा द्यौस्च पृथिवी च न बिभीतो न रिष्यतः एवा मे प्राण मा बिभेः। यथाहस्य रात्री च ....। यथासूर्यस्य चन्द्रस्य ....। यथाब्रह्म च क्षत्रं च ....। यथा सत्यं चानृतं च ....। यथा भूतं च भव्यं च........।

(1) வானமும்பூமியும் பயப்படுவதில்லை; அதனுல் அவைகளுக்கு ஒருபொழுதும் சேதமும் சிரழிவுமில்லை; அப்படியே என் பிராணன்

உனக்கு பயமன்னியி லாகட்டும். (3) பகலும் இரவும், சூரியனும் சந்திரனும் பிராமணனும் க்ஷத்திரியனும், சத்தியமும் அசத்தியமும், இருந்ததும் இருக்கப்போவதும் பயப்படுவதில்லை; அதனால் ஒரு பொழுதும் அவை நஷ்டம் கஷ்டத்தை அனுபவிப்பதில்லை. அப்படியே என் பிராணன் உனக்கு பயமன்னியிலாகட்டும். (2. 15.)

13. கோபங் கூடாதென சனங்கள் சொல்வதை நாம் கேட்டுள்ளோம். ஆனால் கோபமன்னியில் பெரிய செயல் செய்ய முடியாதென அறிந்து அதைப் பற்றிக் கூறும் அமுதமொழிகளை நோக்குவோம்.

(1) மன்யுவான கோபமே: மருத்தால் சுற்றப்பட்டு எங்கள் வீரர்கள் உற்சாகம் உக்கிரத்துடன் அக்னிரூபத்தோடு கூருன அம்புகளுடன் களிப்புடனுகி ஆயுதங்களை தீட்டிக்கொண்டு முன்னணி பாய்ந்து செல்லட்டும். (2) அக்னிபோலுள்ள ஜயிக்கும் மன்யுவே! சேனையின் தலைவனாய் அழைக்கப்பட்ட எங்கள் சத்துருக்களைக் கொன்று, அவர்களின் பொருள்களை பங்களித்து உன்வன்மையை விளக்கி எங்களை வெறுப்பவர்களைச் சிதறடிக்கவும். (3) மன்யுவே! எங்களைத் தாக்குபவர்களைத் தொலைத்துக்கொன்று. நாசமாக்கவும் உன் உக்ர வன்மைகளை அவர்கள் அடக்கவில்லை. பலமுள்ளவனே! அவர்களை அடக்கிவிடவும். (4) மன்யுவே! பலர்களில் நீயொருவனே பூஜிக்கப்படுகிறாய். ஒவ்வொரு கூட்டத்தையும் யுத்தத்திற்கு அவர்களின் கடும் உணர்ச்சியையும் கூர்மையாக்கவும். (5) உன் உதவியோடு, புனிதசோதியே! ஜயத்திற்காகச் சிறந்த யுத்த கோஷஞ் செய்கிறோம். (6) அடக்க முடியாமல் இந்திரனைப்போல் ஜயங்கொண்டு வருபவனே! கோபமே! நீயே எங்கள் அதிபதியாகவேண்டும். உன் பிரியமான நாமத்திற்கு நாங்கள் ஸ்துதி செய்கிறோம்: உன் உதய ஊற்று மூலத்தை நாங்கள் அறிவோம். (7) வன்மை வெல்லும் வச்ராயுதத்துடன் இணைந்து பிறந்தவனே! ஜயமளிக்கும் சிறந்த வன்மை உன்னுடையதாகும். அடக்குபவனே! பெரியபதறும் போர்க்களத்திலே எங்களுக்கு நன்மையை யளிக்கவும். (8) வருணனும் மன்யுவும் அங்கு குவிந்த பொருள்களை எங்களுக்களிக்கவும். சத்துருக்கள் சோர்ந்து பயமுடனுகி தோல்வியடையட்டும். 4. 31. (9) அழிக்கும் வச்ராயுதமே! விளங்கும் கோபமே! உன்னை வணங்குபவன் ஜயசக்தியின் ஸ்தானமாவான். உன் சக்தியால் தாசர்களை ஜயிப்போம் (10) கோபமே இந்திரன், கோபமே கடவுள், மன்யுவே ஹோதா, வரு

ணன் ஜாதவேதஸன், மனிதவர்க்கங்கள் எல்லாம் உன்னையே வணங்கும்: உன் தவத்தால் எங்களைக் காக்கவும்.

(11) மன்யுவே! மகத்திலும் மகத்தான நீ இங்கு வரவும். உன் தவத்தால் எங்கள் சத்துருக்களை அழிக்கவும். விருத்திரன் பகைவன் தஸ்யுவை அழிப்பவனே! பொன் பொருள்களை எங்களுக் களிக்கவும் (12) உன் சக்தியோ அபரிமிதமாகும். குரூரமாய் கொடுமையுடன் பகைவனை அழிக்கும் சுவயம்புவே! எல்லா மனிதர்களுக்கும் பங்காகி ஜயமுள்ளவனே! அடக்குபவனே! சண்டைகளிலே எனக்கு அதிகபலத்தை அளிக்கவும் (13) மன்யுவே! இங்கு வரவும். என் சர்வமும் உன்னுடையது. எல்லாமளிக்கும் ஜயசாலியே! வச்ருயுதம் சுற்றுபவனே! உன் நண்பனை நினைத்து தஸ்யுக்களைக் கொல்லவும். (4. 32.)

14. சண்டைசெய்தால் உற்சாகமளிக்க ஒரு பொருள் வேண்டும். அதுவே துந்துபி என்னும் போர் டமாரம் எனப்படும். போர் டமாரத்தைபற்றி அவர்கள் சொல்லும் மொழிகளிலிருந்து புவியில் அமைதியுடன் வாழ நமது பகைவர்களைக் கொல்லும் எல்லா சாதனங்களையும் அறியவேண்டுமென அறிகிறோம்.

(1) மரத்தால் செய்யப்பட்டு சர்மத்தால் திடமான ரணபேரிகை (துந்துபி) வீரனுய் விளையாடுங்கால் கோஷஞ்செய்து நுண்ணிய துவனியுடன் சத்துருக்களை ஒழித்து ஜயிக்கும் சிங்கத்தைப் போல் உச்சகர்ச்சனை செய்யட்டும். (2) கடாரியிலே பாயும் காளை போல் ரணபேரிகை சிங்கத்தைப்போல் கர்ச்சனை செய்யட்டும். நீ விருஷபம், உன் பகைவர்கள் பலங்குறைந்தவர்கள், சத்துருவைச் சிரழிக்கும் இந்திரன்சக்தி உனக்கு உண்டு (3) பசுக்கூட்டங்களில் பலத்தில் பெருமையுள்ள விருஷபம் கன்று தேட முழக்கமாகி பொருளை ஒன்று திரட்டுவதுபோல் சத்துருவின் மனத்தை துக்கத்தால் துளைத்து அவர்களின் நிலைகளினின்று ஓடச்செய்யவும். (4) போரில் ஜயமாகி உயர்ந்த கோஷமுடன், எங்கும் நோக்கி அகப்படுவதையெல்லாம் சுருட்டவும்; உன் தெய்வ வாக்கால் ஜயகோஷஞ் செய்து புரோகிதனைப்போல் பகைவன் பொருள்களை யெல்லாம் கொண்டுவரவும். (5) தூரத்தில் ஒலிக்கும் துந்துபியின் ஒலியைக் கேட்டு பகைவரின் ஸ்திரிகள் எழுச்சியாகி கலங்கி தன்மகனைப்பிடித்து கொடூர ஆயுதங்களின் நடுவே அலறி திரும்பிஓடட்டும். (6) சத்

துருவை ஜயிப்பவனே! ஜயபுருஷனே! பொருள்நாடி அழித்து பெருமையாக்குபவனே! மந்திராலோசனை சபையில் வாதிபேசுவது போல் சண்டையிலே ஜயிக்க பலத்தைப்பற்றியே எங்களிடம் சொல்லவும். (7) அசைக்காததை அசைப்பவனே! சண்டைக்குத் தயாராயுள்ளவனே! சத்துருவை ஜயிக்கும் அடக்கமுடியாத தலைவனே! இந்திரனால் காக்கப்பட்டு எங்கள் சபைகளை உற்றுநோக்கி எங்களை வெறுப்பவன் மனங்களைப் பிளக்கத்துரிதமாய் சொல்லவும். (8) விஹ்ருதயம் வைமனஸ்யம் வதாமித்ரேஷு துந்துபே, வித்வேஷம் கச்மசம் பயமமித்ரேஷு நிதத்மஸ்யவைஞன் துந்துபேஜஹி. கலக்கத்தையும் வீரக்குறைவையும் எங்கள் சத்துருக்களுக்குச் சொல்லவும். பயம் பரஸ்பர துவேஷம் வெறுப்பை அவர்களில் உண்டுபண்ணுவோம். துந்துபியே! சத்துருக்களைத்துரத்தவும். (9) ஓநாய் வந்தால் ஆடுகள் அலறி ஓடுவதுபோல் துந்துபியே சத்துரு நெஞ்சு கலங்கவும் பதரவும் நீ முழக்கஞ் செய்யவும். (10) சண்டையில் சிறப்பு அளிக்கும் எல்லா தேவர்களும் மான் சர்மத்துடனான துந்துபியால் சத்துருக்களை பயமுடனாக்கட்டும்.

(11) சூரியனைப்போல் சோதியுடனுள்ள இந்த தேவ சேனைகள் எல்லாம் — இவர்களுக்கெல்லாம் — மங்களம். ஒரு சித்தமுடனாகி எங்களை நம்மை வெறுப்பவனை யெல்லாம் ஜயிக்கவும். 5. 20. 21. (12) சத்துருக்களை ஜயிக்கவும். நாங்கள் ஜயமுடனாகவேண்டும். போர் சின்னமெனை துந்துபி முழங்கட்டும். எங்கள் மனிதர்கள் குதிரை சிறகு தரித்து ஒருமையாய் பறக்கட்டும். இந்திரனே! எங்கள் ரத வீரர்கள் ஜயமுடனாகட்டும். (6. 126.)

15. பலமிருந்து போரில் ஜயமடைவது மாத்திரம் போதாது. பலத்துடன் பேரறிவு வேண்டுமென அதர்வம் அடிக்கடி மொழியும். அறிவைப்பற்றி அவர்கள் சொல்லும் சில அமுத மொழிகளை இங்கு சொல்லுகிறோம்.

(1) பசு குதிரைக் கூட்டங்களோடு மேதை எனப்படும் அறிவே எங்களிடம் முதலில் வரவும். சூரிய ரசிமியோடு கூடிய நீ வணங்கி போற்றத்தகுந்தவன். முதன்மையாய் பிரமமயமாய் அறிஞர்களால் போற்றப்பட்டு ரிஷிகளால் துரிதமாய் பிரமசாரியால் நம்பட்ட உன்னை தேவர்களின் கருணைக்காக அழைக்கிறேன். (2) ரிபுக்களாலும் அசுரர்களாலும் ரிஷிகளாலும் அறியப்பட்ட அறிவு எங்களிடம்

நுழையக் காரணமாவேன். அக்னியே! ஞானம் நிறைந்த மனிதர்கள் அறிந்த, சிருட்டிக்கும் ருஷிகள் அறியும் அறிவை எமக்கு அளிக்கவும். (3) மேதாம் ஸாயம் மேதாம் பிராத: மேதாம் மத்யான் தினம் பரி; மேதாம் சூரியஸ்ய ரசிமிபிர் வசஸாவே சயாமஹே. மாலையில் அறிவு, காலையிலும் பகலிலும் அறிவே வேண்டும். சூரிய ரசிமிகளால் மொழிகளால் எங்களில் அறிவை நாட்டுவோம். (6. 108)

16. அறிவிருந்து ஆதாயமென்ன? அதனால் நாம் சுவாதீனத்தை அடைந்து எங்கும் நுழைந்து பூமி, வானம் முதலியவைகளை யெல்லாம் நமது கைகளில் வசஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

(1) மித்ரன் பூமியோடு எழுந்தான்; அந்த புரமான கோட்டைக்கு நான்உங்களை அழைத்துச் செல்லுவேன். நீங்கள் அங்கு நுழைந்து சுவாதீனஞ் செய்து கொள்ளவும். அது உங்களுக்கு காப்பையும் ஆதரவையுமளிக்கும். 19. 19. 1. (2) வாயு அந்தரிட்சத்தோடு, சூரியன் சோதியோடு, சந்திரன் நட்சத்திரங்களோடு, சோமன் ஔஷதியோடு, யக்ஞம் தட்சிணையோடு, கடல் நதிகளோடு, பிரமம் பிரமசாரிகளோடு, இந்திரன் வன்மையான வீரத்தோடு, தேவர்கள் அமிருதத்தோடு, பிரஜாபதி பிரஜைகளோடு எழுந்தார்கள். அந்த புரங்களான கோட்டைகளில் எல்லாம் உங்களை அழைத்துச் செல்வேன். நீங்கள் அங்கெல்லாம் நுழைந்து சுவாதீனஞ்செய்து கொள்ளவும். அவை உங்களுக்கு ஆதரவளித்துக் காக்கட்டும். (19. 19. 2—10)

17. சுவாதீனம் வேண்டுமானால் ஒற்றுமை வேண்டுமென அதர்வவேதம் அடிக்கடி கூறும். ஒற்றுமையைப்பற்றி அவர்கள் சொல்லும் மொழிகளை நோக்குவோம்.

(1) ஒன்றுசேர்ந்து ஐக்கியமாகவும். ஆதியிலே தேவர்கள் ஒற்றுமையாகி தங்கள் கடமைக்கு காத்திருந்ததுபோல் உங்கள் மனதெல்லாம் ஒரு நோக்கத்துடனாகவேண்டும். (2) சிந்தனையொன்று, பெருஞ்சபையொன்று, சட்டமும் ஒன்றே சித்தத்தில் ஒன்றாய்சாயவும்.(42). நாங்கள் தியாகஞ்செய்து சமான சித்தமுடன் ஒன்றுசேர்வோம். (3) அனைவரும் ஒரு தீர்மானமுடனாகி சமமான இருதயமுட

ணுகவும், (4) எல்லாரும் சந்தோஷமாய் சம்மதிக்க சமமான மனமுடனுகவும். (6. 64.)

சுவாதீனம் இன்னம் எல்லா சித்திகளுக்கும் சாதனங்களான சக்தி புத்தியை கைவசஞ்செய்து சாந்தத்துடன் வேத சந்திரிகையினுல் சோதியறிந்து சகல ஐசுவரிய போகங்களை நாம் அனுபவிப்போம்.

பிரமன், பிரஜாபதி, தாதன், தரணி வேதம், சப்தரிஷி, அக்னி என் செயல்களை மங்களமுடனுக்கினுர்கள். இந்திரன் என்னும் பலம் என்னைக் காப்பவனுகி, பிரமன் என்னும் அறிவு ஆதரவளித்து பாது காக்கவேண்டும். 19. 9. 12. வானம் நிலம் விரிந்த அந்தரிட்சம் ஓடும் சலம் செடிகொடியும் எங்களுக்குச் சாந்தமுடனுக வேண்டும். 19. 9. 1.

பிழைத் திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்
9	23	vi	iv
9	26	v	v—vi
20	22	சாமவேதத்திற்கு	ஆயிரம் சாகையுள்ள சாம [வேதத்திற்கு
17	21	3	2—3
33	19	சாங்கியம்	சாக்யம்
34	3	சாகைகளில்	சாக்யங்களில்
34	8 & 9	சாகையிலே	சாக்கியங்களிலே
34	14	(4)	3—4
41	1	கப்பல்யாத்திரை	கப்பல் யாத்திரை.
42	3	इन्द्रं	इन्दृं
59	7	சந்திரனுன	சந்திரனின்
,,	22	சாக்ஷாத்காரமாகும்.	சாக்ஷாத்காரமாகும்,
73	35	சந்தேசாமென	சந்தேசாமன,
94	17	तत	तत्र

வேத சூசனை

1. வேத அடக்கம்

எண்	வேதங்கள்	பிரிவுகள்	கண்டிகை மந்திரம்
1.	ருக்வேதம்	*10 மண்டலங்கள் 1017 சூக்தங்கள்	10467 ருக்குக்கள்
2.	கிருஷ்ண யஜுர் வேதம்	ஏழு காண்டங்கள். 44 பிரசினங்கள் 651 அனுவாகங்கள்.	2198 கண்டிகை
2.	சுக்கில யஜுர்வேதம்	40 அத்தியாயங்கள். 303 அனுவாகங்கள்	1976 † கண்டிகை
3.	சாம வேதம்	இரண்டு ஆர்சிகங்கள் 30 அத்தியாயங்கள், 458 தசதிகள்	1549.
4.	அதர்வவேதம்	20 காண்டங்கள் 34 பிரபாடகங்கள் 111 அனுவாகங்கள் 733 வர்க்கங்கள்	5847

* எட்டு அஷ்டகங்கள் எட்டு அத்தியாயங்கள் 85 அனுவாகங்கள் 2024 வர்க்கங்களாயும் பிரிக்கலாம்.

† 50 மொழிகள் சேர்ந்த பகுதி.

2. வேத பிராமணம் முதலியவை

எண் வேதம்	பிராமணம்	உபநிஷதம்	சூத்திரம்	அரண்யகம்
1. ருக்வே தம்	1. ஐதரேயம்	1. சம்ஹிதம் 2. ஐதரேயம் 3. பவாவிருதம் பிராமணோபநிஷதம்	1. ஆசுவலாயன கல்ப சிரௌத சூத்திரம்	1. ஐதரேயாரண்யகம் 2. கௌஷீதகம்
	2. கௌஷீதகம்	4. கௌஷீதகம்	2. சாங்கியாயனசிரௌதம்	
2. கிருஷ்ணயஜுர் வேதம்	1. தைத்திரிய பிராமணம்	1. தைத்திரியம் 2. மகாநாராயணம் 3. கடம் 4. சுவேதாசுவதரம் 5. மைத்ராயணம்	1. ஆபஸ்தம்ப சூத்திரங்கள்	தைத்திரியாரண்யகம்
3. சுக்ல யஜுர் வேதம்	1. சதபதபிராமணம்	1. பிரஹதாரண்யம் யம்		1. பிரஹதாரண்யம்
4. சாமவே தம்	1. பஞ்சவிம்சம் 2. சத்விம்சம் 3. சாம விதானம் 4. ஆர்ஷேயம் 5. தல்வகாரம் 6. வம்சம்	1. சாந்தோக் 2. கேனம்		
5. அதர் வம்	7. தைவதம் கோபதம்	1. முண்டுகம் 2. பிரசினம் 3. மாண்டுக்யம்		

3. வேத மலர்கள்.

வேதங்கள்	உபவேதங்கள்	உபநிஷதங்கள்
1. ருக்வேதம்	ஆயுர்வேதம்	21
2. யஜுர் வேதம்	தனுர்வேதம்	101
3. சாமவேதம்	காந்தர்வம்	1000
4. அதர்வம்	அர்த்தவேதம்	50

(4) வேதாங்கங்கள்— 1. சிட்சை 2. வியாகரணம். 3. சந்தஸு 4. சோதிடம் 5. நிகண்டு 6. கல்பம்

(5) உபாங்கங்கள் — 1. சாங்கியை 2. யோகம் 3. வைசேஷிகம், 4. நியாயம் 5. பூர்வமீமாம்ஸம் 6. வேதாந்தம்.

(6) பஞ்ச மஹாயக்ஞங்கள்—5, 1 பிரமயக்ஞம் 2. தேவயக்ஞம். (3) பிதுருஞயக்ஞம் (4) பிராணியக்ஞம். (5) அதிதியக்ஞம்.

(7) வேத சம்ஸ் காரங்கள்—16 (1) கர்ப்பதானம் (2) பும்சவனம் (3) சீமந்தம் (4) ஜாதகர்மம். (5) நாமகர்ணம் (6) சூடாகர்மம் (7) நிஷ்கர்மணம் (8) அன்னப்பிராசினம் (9) கர்ண வேதம். (10) உபநயனம் (11) வேதாரம்பம் (12) சமாவர்த்தனம் (13) விவாகம் (14) வானப்பிரஸ்தம் (15) சன்யாசம் (16) அன் தியேஷ்டி

8. வேத சாகைகள்.

ருக்வேதம்	கிருஷ்ண யஜுர்	சுக்லயஜுர்	சாமவேதம்	அதர்வம்
அ.	ஆ.	இ	ஈ	உ
1. சாகலம் 2. பாஷ்கலம் 3. ஆசுவலாயனம் 4. சாங்காயனம் 5. மாண்டுகாயனம் 6. ஐதரேயம்	1. சரகம் 2. காடகம் 3. கபிஷ்டலம் 4. மைத்ராயணி 5. தைத்திரியசாகை 6. ஹிரண்யகேசி	1. மாத்யான்தினம் 2. காண்வம்	1. கௌதும சாகை 2. ராணாயணிசாகை 3. ஜைமினீயம்	1. பிப்பலாதம் 2. தௌதம் 3. மௌதம் 4. சௌனகீயம் 5. ஜாஜலம் 6. ஜலதம் 7. பிரமவதம் 8. தேவதர்சம் 9. சாரணவைத்யம்

(அ) மொத்தம் 21 சாகைகளில் இப்பொழுது ஐந்தே இருப்பதாக அறிகிறோம்.

(ஆ) 101 சாகைகளில் துண்டு துக்கடாவாக நவீனத்திலே ஆறு சாகைகளுக்கு குறைவேயுண்டு.

(இ) 17 சாகைகள் இருந்ததாம். இப்பொழுதோ இரு சாகைகளே இருப்பது.

(ஈ) 1000 சாகைகளிருந்த சாமவேதத்திற்கு நவீனத்தில் இம் மூன்று சாகைகளேயே அறிகிறோம்.

(உ) இந்த ஒன்பது சாகைகளில் பிப்பலாதமும் சௌனகமே இப்பொழுது உண்டு.

Kesari Printing Works, Madras.